

Giới thiệu Đào Nguyệt Mỹ Nhân

Bạn đang đọc truyện Đào Nguyệt mỹ nhân của tác giả Tâm Lam trên website đọc truyện online.

Cưới vợ là rất đơn giản thế nhưng nàng nha đầu “hoang dã” thúc ngựa chạy như điên ở chợ hán nhìn thấy lại chính là đối tượng hán tiến đến cầu hôn! ?

Trừ bỏ gương mặt tươi cười như hoa đào tựa như bức tranh mỹ nhân Trung Hoa

Hán thực nhìn không ra nàng chỗ nào giống Hồ Nam đệ nhất thần thêu – Sở Mộng Sanh...

Phản đối hôn sự?

Không ngại, hán cũng không có trung cầu sự đồng ý của nàng , nhưng tuyệt không cho phép nữ nhân điều ngoa không tuân thủ chuẩn mực đạo đức mở miệng từ chối.

Mà nhạc phụ đại nhân đã ngầm đồng ý, hán cũng vui vẻ quản lý giáo dục nàng...

Bạn đang đọc truyện *Đào Nguyệt Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Tiết từ

Chuyện kể rằng trước khi Long Vương thái tử Long kiệt đăng cơ, có chút hiểu lầm nhỏ nhỏ khiến cho phi tử Hải Luyến căm phẫn mà chạy về nhà mẹ đẻ ở Dao Trì, không ngờ, khi Long kiệt đến khuyên nàng quay về lại nhân khẩu kém cỏi, lời nói không cẩn thận, chọc đến Hải Luyến, dưới sự giận dữ nàng liền vụng trộm đi theo mười hai tiên tử đang muốn đầu thai chuyển thế hạ phàm, cũng đem nguyên thần kèm ở trên người một vị tiên tử, ý muốn cấp phụ quân một cái “Đại kinh hi”.

Này kinh hi quả thực rất lớn, làm cho đường đường Long Vương thái tử sớm mất bình tĩnh ngày thường , vừa hay tin lập tức đi theo hạ phàm. Trời cao cảm động trước tình yêu của hán, làm cho phu thê hai người có thể gặp lại, hiểu lầm tiêu tan, trở lại ngọt ngào ngày xưa.

Không ngờ, hai người đang vui mừng chuẩn bị trở về Long cung thì nhận ngọc chỉ của Ngọc Hoàng đại đế .

Ngọc chỉ

Long cung Thái Tử Phi Hải Luyến nhân một mình hạ phàm, phạm vào thiên luật, vốn nên tức khắc đẩy xuống thế gian, mãi mãi không được quay lại Thiên giới. Nhưng xét lại vì phạm lần đầu, hơn nữa nàng duyên trần chưa xong, nay mạng nàng đầu thai chuyển thế làm người, giải quyết một đoạn tình

duyên cùng Trường Tôn gia, sau đó trở về Thiên giới.

Nhận được ngọc chỉ tức khắc hạ phàm, không được chậm trễ!

Ngọc Hoàng đại đế

A ——! ? Kinh ngạc lại hiện lên trên mặt Long Kiệt .

Long Kiệt đáng thương vì yêu vật và bôn ba tới chân trời , muốn cùng ái phi ngày ngày đêm đêm diện mạo tư thủ, còn phải trải qua một đoạn gian nan đầu!

Câu quang lưu chuyển, trong nháy mắt, Hải Luyến ở thế gian đã vài năm, cùng Trường Tôn viên ngoại nên duyên vợ chồng, phi thường ân ái, cũng sinh hạ kết tinh tình yêu hai người .

Nhưng mà, nàng biết rõ chính mình rồi sẽ có một ngày trở lại Tiên giới, mà việc này Trường Tôn viên ngoại từ lâu đã biết.

Vì thế nàng nói cho Trường Tôn viên ngoại một “Bí mật” :

Bọn họ sẽ có mười hai Tôn Tử, mà không lâu ,trong tương lai,Thiên giới sẽ có mười hai Hoa tiên tử hạ phàm đầu thai, nếu mười hai Tôn Tử của bọn họ may mắn có thể lấy mười hai nữ tử này, nhất định có thể Vĩnh Bảo hạnh phúc, đại đại an khang.

Sau đó ít lâu, Hải Luyến trần duyên cuối cùng cũng hết, thích thú qua đời trở lại Thiên giới.

Trường Tôn viên ngoại tuy rằng trong lòng bi ai vạn phần, cũng chỉ có thể bình tĩnh chấp nhận số phận ái thê hồng nhan mắt sớm . Ai! Dù sao nương tử yêu thương của hắn cũng không phải là thật sự mất đi tánh mạng, chính là khôi phục thân phận tiên nhân, còn có thân thể bất tử, ngấm lại là phúc không phải họa nha!

Vì “Bí mật” của hắn và nàng , hắn quyết định dốc toàn lực hoàn thành

Thời Minh Thành tổ Vĩnh Lạc ,thành Lạc Dương

Sáng sớm hôm nay, trong phủ Trường Tôn gia từ trên xuống dưới bận rộn người ngã ngựa đổ, nguyên lai hôm nay là ngày Trường Tôn lão viên ngoại năm mươi chín tuổi.

Trường Tôn gia qua các thế hệ kinh thương, nhất là đến thế hệ Trường Tôn lão viên ngoại này đã đem gia nghiệp kinh doanh phát triển lớn. Dưới sự nỗ lực của hắn, Trường Tôn gia chẳng những là Lạc Dương thủ phủ(giàu nhất Lạc Dương), người người khát vọng làm thông gia đề leo lên vị trí tốt, ít nhất ở nơi đây họ cũng có danh vọng cùng địa vị nhất định .

Mà nói đến chuyện các niềm kiêu hãnh nhất của hắn, hắc hắc! Không phải hắn thích khoác lác, mấy nàng con dâu cùng nhi tử thật đúng là không chịu thua kém, bình thường không có việc gì liền cố gắng tạo người, không nhiều không ít vừa vận liên như lời Hải Luyến tiên đoán: cho hắn mười hai đứa Tôn Tử.

Bọn chúng người người ngày thường là phong thần tuần lẫm,tư thế oai hùng, dung mạo xuất sắc cùng khí chất bất phàm lừng danh; lại thêm hắn không thể đếm hết gia tài Bạc Vạn, thật là làm cho cư dân thành Lạc Dương người người yêu thích và ngưỡng mộ không thôi.

Bất quá, hắn vẫn còn một tâm nguyện chưa xong. Thừa dịp ngày đại lễ mừng sinh nhật, hắn quyết định đem bí mật này dặn dò mười hai tôn tử, nếu bọn chúng có thể thuận lợi hoàn thành, vậy hắn cả đời này sống mới không uổng!

Không bao lâu, mười hai đứa cháu đã đi tới trước mặt Trường Tôn lão viên ngoại .

“Gia gia!”

“Hào, hảo!” Trường Tôn lão viên ngoại nhìn dáng vẻ xuất chúng khó nén kiêu ngạo mà nói : “Thấy các người ngày thường giỏi như vậy, gia gia ta thật sự là cảm thấy vui mừng!”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, không có đáp lời.

Này mấy tên xú tiểu tử! Cư nhiên không thèm đáp lời!(S : gia gia , các anh ý kiêu đấy)

Không quan trọng, hắn mặc dù tuổi gần hoa giáp(sáu mươi), vẫn còn chưa già, có rất nhiều biện pháp trị bọn họ.

“Ách, khụ, khụ!” Trường Tôn lão viên ngoại ho khan hai tiếng, mới bắt đầu nói : “Trước đó vài ngày, Lý gia tiểu tôn tử thành thân. Nghe nói, Tò gia nhị Tôn Tử.”

Mười hai đường huynh đệ(an hem họ) rớt cục lộ về không kiên nhẫn, trong lòng sợ hãi không biết gia gia lại muốn thay huynh đệ bọn họ toan tính cái gì.

Mọi người lại liếc mắt nhìn nhau, cùng kêu lên mở miệng lạnh lùng đánh gãy lời của hắn: “Gia gia, người muốn nói cái gì?”

Hiệu quả rồi!”Còn không phải là hôn nhân đại sự của các người! Các người cũng biết, gia gia đã già, cũng không biết còn có thể sống bao lâu.”
Nói xong, Trương Tôn lão viên ngoại già bộ cảm khái lấy tay áo lau nước mắt, một bên giường mắt trộm dò xét phản ứng mấy nhóc cháu .

Mọi người thấy thế, cũng đành phải đầu hàng.”Gia gia, thế tử chúng ta là nhất định sẽ thú , chính là hiện nay cũng không thấy đối tượng thích hợp.”

Chỉ chờ câu này ! Hắn lập tức chuyển buồn thành vui, vui vẻ nói: “Này không cần lo lắng, gia gia ta đã sớm giúp các người chuẩn bị tốt lắm.” Nói xong, hắn liền sai người mang tới mười hai bức họa cuộn tròn, “Nơi này có tranh của thập nhị mỹ nhân, nữ tử bên trong là do ta tuyển chọn ở các nơi buôn bán mang về cho các người lựa.”

Hắn từng cái từng cái đem bức tranh giao cho bọn họ, “Ta hi vọng các người có thể ở trong vòng một năm đem nữ tử trong bức tranh mang về , coi như là quà mừng đại thọ sáu mươi cho ta.”

Mọi người nghe vậy, lập tức đem bức họa cuộn tròn mở ra, từng vị nữ tử đẹp như thiên tiên lập tức đập vào mi mắt ——

◇ dài tước: Hường Khuynh Thương

Tháng một ,hoa mai tiên tử đầu thai ở Thanh Đầu thành

vị hôn phu: Trương Tôn Khải

◇ nhị tước: Bức Phi Yên

Tháng hai Hạnh Hoa tiên tử đầu thai ở Tô Châu

vị hôn phu: Trương Tôn Huân

◇ tam tước: Sở Mộng Sanh

Tháng ba Đào Hoa tiên tử đầu thai ở Nhạc Châu

vị hôn phu: Trương Tôn Kiệt

◇ tứ tước: Doãn Đan Phong

Tháng tư Mẫu Đan tiên tử đầu thai ở Khai Phong

vị hôn phu: Trương Tôn Tĩnh

◇ ngũ tước: Tang Ngữ Nông

Tháng năm thạch lựu tiên tử đầu thai ở Tô Châu

vị hôn phu : Trương Tôn Du

◇ lục tước: Y Thích Linh

Tháng sáu hà hoa tiên tử đầu thai ở kinh sư (Bắc Kinh)

vị hôn phu: Trương Tôn Liệt

◇ thất tước: Thương Anh

Tháng bảy Phượng Tiên tiên tử đầu thai ở Trường Bạch sơn tuyết thương thôn

vị hôn phu: Trương Tôn Hoàn

◇ bát tước: Lương Tiểu Hiền

Tháng tám quế hoa tiên tử đầu thai ở Dương Châu

vị hôn phu: Trương Tôn Triệt

◇ cửu tước: Sở Liên Liên

Tháng chín cúc hoa tiên tử đầu thai ở Hàng Châu

vị hôn phu: Trương Tôn Ngang

◇ thập tứ: Vu Yến Dung

Tháng mười Phù Dung tiên từ đầu thai ở Phúc Châu

vị hôn phu: Trường Tôn Diệp

◇ mười một tứ: Sở Nghi Tự

Tháng mười một trà hoa tiên từ đầu thai ở Tô Châu

vị hôn phu: Trường Tôn Dục

◇ mười hai tứ: Chu Tịch Đài

Tháng mười hai Thủy Tiên tiên từ đầu thai ở Hàng Châu

vị hôn phu: Trường Tôn Lạc

Xem hết bức họa cuộn tròn lại, mười hai đường huynh đệ luôn luôn cực kỳ hiếu thuận mặc dù đối với gia gia đề nghị thỉnh linh xảy ra này thập phần không tình nguyện, nhưng là vừa nghĩ tới nếu không đáp ứng gia gia, không biết sẽ có kết cục gì, mọi người chỉ sờ sờ cái mũi thuận theo Lão Ngoan Đồng gia gia, mang theo bức họa chuẩn bị xuất phát, đi tìm kiếm thể tử tương lai chưa gặp mặt

Chương 1:

Trải qua mấy năm tranh đấu, Yến vương Chu Lệ rốt cục phá Nam Kinh, lấy được ngôi vị Thiên tử, sửa niên hiệu thành Vĩnh Lạc.

Từ khi lên ngôi tới nay đã đem đến cho Trung Hoa một nền kinh tế phồn thịnh, đất nước thái bình, thậm chí còn thúc đẩy hơn nữa giao lưu kinh tế đối ngoại và văn hóa.

Thời gian này, thành Lạc Dương —— đại thành phồn hoa bậc nhất nhì Trung Nguyên, thương gia đến từ khắp nơi, lúc nào cũng huyên náo làm hiện nên một cảnh tượng sung túc thịnh vượng.

Giang Nam sản xuất loại trà thượng hạng, dược liệu hiếm quý có trên các ngọn núi cao. Phương Bắc thiên về chăn nuôi súc vật, than đá, cùng với buôn bán thiết khí (Sắt), đồ sứ, ngọc, tơ lụa bông, thêu các loại từ các nơi đổ về . . . , thậm chí còn có thương phẩm tiến cử từ các quốc gia khác, như Ngọc trai ở biển Đông, mực ở Triều Tiên cùng Nhật Bản, hương liệu thì nhập từ Ả Rập, nơi đây cái gì cũng có, hòa bình kinh thương, buôn bán phát triển rầm rộ chưa từng có .

Trong thành Lạc Dương, phú thương tụ tập đông đảo, mà khiến người ta giật ngón tay cái lên, ý nói theo không kịp, chỉ sợ chỉ có một người, là ai ư? Ở Lạc Dương, tóm lại một người tùy tiện đi trên đường cũng chém đinh chặt sắt trả lời: “Là Trường Tôn viên ngoại!”

Trường Tôn gia mấy đời kinh thương, nào là cửa hàng bạc, tơ lụa làm giàu, sản nghiệp còn mở rộng tới chuyển hàng bằng đường thủy, thêu phùng y được, châu báu. Chỉ cần có thể kiếm tiền thì ngành nào cũng có, nhân lực của Trường Tôn gia cứ phải gọi là đa bất thắng số (đông như kiến cỏ).

Trường Tôn viên ngoại mười mấy năm kinh doanh trước sau đều giữ uy tín, chưa từng tỏ thái độ kiêu căng, tuy rằng Trường Tôn gia có được phần đông ngành nghề để kiếm tiền nhưng cũng không vì vậy mà nâng giá của sản phẩm.

Trường Tôn viên ngoại có thể trở thủ phủ Lạc Dương không phải là không có nguyên nhân, mà nguyên nhân quan trọng nhất là : sống một cuộc sống giàu có, hẳn vẫn không quên cách đối nhân xử thế, hào phóng với những người nghèo khó, nếu có thiên tai ập đến, còn có thể慷慨 xuất tiền cứu tế nạn dân.

Bởi vậy, dân chúng trong thành ai ai cũng kính trọng Trường Tôn viên ngoại, các doanh nhân nổi tiếng, thậm chí quan lại quyền quý, cũng nguyện đổi đời với hắn như bằng hữu.

Trường Tôn viên ngoại kết được thiện duyên, nhà cửa yên bình, được trời cao ưu ái, không chỉ có vợ hiền con hiếu, mới ngoài năm mươi đã con cháu đầy đàn. (Phần này ta chém một tý)

Mà con cháu hẳn người người tương mạo đường hoàng, tuấn tú lịch sự, lại có được đầu óc buôn bán khôn khéo, đem sản nghiệp Trường Tôn quản lý gọn gàng ngăn nắp, phồn thịnh hơn rất nhiều.

Nếu hỏi Trường Tôn viên ngoại còn có cái gì tiếc nuối không, thì đó chính là mười hai đứa cháu bảo bối đến nay chưa có đứa nào thành thân, cho hắn thêm vài đứa chất để ôm.

Bất quá, nguyện vọng này cũng được thực hiện vào ngày đại thọ hắn sáu mươi tuổi, bởi vì hắn sớm tìm xong đối tượng cho bọn trẻ rồi, chỉ còn đợi từng đứa đi ôm cháu dâu của hắn về, mà mấy đứa trẻ lại thuộc dạng có hiếu, kính yêu hắn, tất nhiên là không đành lòng từ chối rồi. Huống hồ hắn muốn yêu cầu này làm quà cho ngày đại thọ, chúng nó dù không muốn cũng chỉ có thể chấp nhận a.

Trường Tôn phủ đệ —— phía đông Hàn Vũ Hiên, một đạo thân ảnh cao to tuấn tú đang ngồi trên ghế nhủ mi trầm tư, trên bàn đặt một bức họa cuộn tròn hơi hơi mở ra, loáng thoáng có thể thấy được hình ảnh nữ tử dung mạo xuất sắc xinh đẹp.

“Ai nha! Ta nói Trường Tôn huynh, sao trông ngươi lại phức tạp như vậy, mặt ngươi nguyên bản nghiêm túc giờ vừa âm vừa trầm, nếu không ngại thì nói ra cho tiểu đệ nghe một chút đi.” Thanh âm trầm thấp từ cửa truyền đến, ngay sau đó là một nam tử áo trắng tuấn mỹ, thần thái nhã nhặn đẹp mắt bước vào .

Nam tử áo trắng ngồi bên cạnh tràng kỷ, gương mặt mỉm cười, con ngươi đen trong suốt thoáng hiện mấy phần trêu tức, hần nhếch một đạo mày rậm, ung dung chờ đợi đối phương trả lời, phảng phất đã biết đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra.

Nam nhân vốn đang trầm lặng suy nghĩ, nghe thấy thanh âm của hắn, mày rậm lại càng chau chặt hơn .

Hắn ngẩng đầu lên liếc nam tử áo trắng một cái, chỉ thấy hần đôi mày kiếm dày đen như trám mực, đôi đồng tử tối đen , nếu là vào buổi tối sẽ thâm thúy không lường được, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng , thân thể rắn chắc khí lực ngang tàng , toàn thân phát ra một cỗ hơi thở lạnh thấu xương.

Hắn chính là đứa cháu thứ ba của Trường Tôn viên ngoại—— Trường Tôn Kiệt, quản lý buôn bán phường thù.

Năm nay hai mươi tư tuổi, hần tuy còn trẻ nhưng là người trầm ổn nội liễm, nghiêm túc ít lời, bởi vì từ nhỏ đã đi theo Trường Tôn viên ngoại học tập chuyện kinh thương cho nên hần có được tư chất phong phú, không những thể trình độ khôn khéo quyết đoán so với Trường Tôn viên ngoại ,thủ đoạn làm ăn quả thực chỉ có hơn chứ không kém.

“Ngươi cần bản là biết rõ còn có hỏi! Trường Tôn gia chỉ cần có nửa điểm gió thổi cỏ lay, người đầu tiên biết trừ ngươi ra thì chẳng còn ai khác.” Trường Tôn Kiệt khoi mào lông mày liếc xéo nam tử áo trắng, “Vì sao ta vẫn là cảm thấy khóe miệng ngươi chứa đựng ý cười muốn xem kịch vui, mà không phải thực quan tâm tới ta đi?” Khẩu khí của hần nồng đậm.

Rốt cuộc, hần không thoát khỏi vận mệnh bị gia gia bức hôn .

Kia nam tử áo trắng còn sang sảng cười, giả vờ chấp tay nói: “Không dám không dám! Trường Tôn gia nhưng là cha mẹ áo com của Liễu gia nhà ta, trừ bỏ nịnh bợ nịnh hót ra, những lời mạo phạm không dám nhiều lời một câu.”

Liễu lão là tổng quản của Trường Tôn gia, quản lý hết thảy việc vặt lớn nhỏ, con trai Liễu Trí Khiêm là một văn nhân nhỏ, biết thi thư, giỏi lễ nghĩa, thông qua cha hần là tổng quản trong phủ mới quen biết Trường Tôn Kiệt, hai người từ đó trở thành đôi bạn sống chết có nhau.(Chỗ này ta chém)

“Lúc này ngươi đừng có tiêu khiển ta!” Thản nhiên quét Liễu Trí Khiêm một cái, Trường Tôn Kiệt từ từ thở dài, không nghĩ tới chung thân đại sự của hần cứ nhiên cứ như vậy mà định thành.

Kỳ thật hần không phản đối việc thú nương tử, cũng rất nguyện ý theo ý gia gia sớm ngày an bề gia thất, chẳng qua, hần không muốn tùy tiện tìm một nữ tử, qua loa quyết định thú vào cửa, mà thê tử trong lòng hần phải là người dịu dàng nhân thực, mềm mại động lòng người , thiện giải nhân ý(hiểu ý người khác) , coi trọng phu là trời, toàn tâm đem chính mình kính dâng cho hần.(S : Ghét của nào trời cho của ấy mà =]]], rồi xem...)

Cho tới giờ hần vẫn chưa tìm được người vừa ý, gia gia lại không còn đợi kịp, giao cho hần một bức họa, tuyên bố nữ tử trong bức tranh chính là lương duyên của hần, dặn hần cần phải đem nàng mang về làm quà gia gia đại thọ sáu mươi, để nàng trở thành cháu dâu của gia gia, này. không phải ép buộc sao?

“Đừng rầu rĩ không vui như vậy, ta nghĩ Trường Tôn lão thái gia con mắt hơn người , ông ấy chọn thê tử cho ngươi nhất định là một đại mỹ nhân ôn nhu mê người rồi .” Liễu Trí Khiêm nghiêm túc nói. Dư quang ở khóe mắt lướt tới bức họa cuộn tròn trên bàn , lập tức cầm lên mở ra ——

“Trong bức họa ... nữ tử này là thê tử Trường Tôn lão thái gia chọn lựa cho ngươi?”

Trường Tôn Kiệt hướng hần phiết khóe môi, gật gật đầu.

Liễu Trí Khiêm phút chốc nhếch cao mày rậm, vẻ mặt quái dị xem xét, không cho là đúng nói: “Ta thật không biết ngươi sao lại không cao hứng ? Nữ nhân trong họa đôi mắt đẹp ngồi ngồi, trong sáng,tươi đẹp như giọt nước tinh khiết, đại mỹ nhân cười như hoa nở, chỉ sợ cho ngươi đốt đèn lồng tìm khắp nơi cũng không thấy! Ngươi lại vẫn chưa hài lòng!”(Cái này ta chém một tý)

“Không phải như vậy” Trường Tôn Kiệt nhủ mày, “Người xưa có câu, cưới vợ không chỉ ở tướng mạo đẹp, mà bản chất bên trong còn phải hiền thực đức hạnh, nữ tử trong tranh tuy đẹp nhưng từ cặp mắt giảo hoạt của nàng, ta cơ hồ có thể cảm thấy nàng không phải loại hình thê tử ta yêu cầu.”

Nghe thấy lời của hần, Liễu Trí Khiêm chịu không nổi vỗ trán mình, đảo cặp mắt trắng dã nói : “Thực chịu không nổi ngươi! Ngươi cái gì cũng tốt, chỉ có điều rất nghiêm túc câu nệ , cho dù nàng đúng như lời ngươi nói , cái này cũng không có nghĩa là nàng không thể trở thành một thê tử tốt nha! Huống hồ ngươi lại còn chưa có gặp qua nàng, sao có thể kết luận nhanh chóng qua bức họa như vậy?”

Trường Tôn Kiệt không nói câu gì, trầm tư im lặng.

“Ngươi biết tiểu mỹ nhân kia?” Liễu Trí Khiêm hỏi.

“Nàng là thiên kim tiểu thư Sở Mộng Sanh của Sở gia trang đệ nhất thôn trang Hồ Nam——, năm nay mười bảy, là ái nữ duy nhất của Sở Nguyên Thành.”

“Wow!” Liễu Trí Khiêm nhất thời xanh mặt kêu to: “Ngươi quả thực là đang ở trong phúc mà không biết phúc! Nghe nói Sở tiểu thư là đại đại hữu danh

Nhạc Châu, tiểu mỹ nhân tài mạo vẹn toàn, hơn nữa một tay thù công không ai bằng, được khen là ‘Hồ Nam đệ nhất thần thù’, ngay cả y phục đương kim Thánh Thượng cũng đám quý phi đều chỉ định muốn nàng tự tay thù chế, không biết có bao nhiêu nam tử thèm muốn vận may của người nha.”

“Tất cả chỉ là lời đồn, người làm sao biết cá tính của nàng như thế nào?” Trường Tôn Kiệt đánh gãy Liễu Trí Khiêm đang thao thao bất tuyệt. . . , nhẹ nhàng băng quơ vớt cho hắn một câu, thuận lợi ngăn chặn miệng của hắn.

“Này.” Liễu Trí Khiêm cà lăm một lát sau lập tức phản bác lại đúng lý hợp tình: “Đâu có, đồn đãi luôn luôn có vài phần đáng tin. Huống hồ nàng thân là tiểu thư khuê các, tính tình sao có thể kém được? Người xem, quý tính của nàng ‘Sở Mộng Sanh’, cái tên rất có khí chất, thế nào cũng suy ra được con người nàng.”

Trường Tôn Kiệt hơi hơi khoi mào lông mày, hoài nghi hỏi: “Thật sự là như vậy phải không?”

Này Sở Mộng Sanh nếu thật là ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, nghe lời trượng phu như Liễu Trí Khiêm nói, như vậy hắn sẽ đem nàng thú vào cửa, nhưng nếu nàng không phải, hắn nên làm cái gì bây giờ? Hắn không muốn thú thê tử làm hắn đau đầu không thôi, nhưng mệnh lệnh của gia gia lại không thể làm trái, việc này thật là khiến người ta hao tổn tâm trí, so với việc làm ăn càng phiền lòng hơn.

Xem hắn bộ dạng cẩn thận suy tính nghiêm cẩn, Liễu Trí Khiêm nhìn không được xem thường, “Ta nói đến vậy mà người còn chưa đồng ý. Tính tình của nàng như thế nào, phải để người thấy tận mắt về sau mới hiểu, huống hồ lời lão gia tử nói ra khỏi miệng tuyệt sẽ không thu hồi, người vẫn là sớm ngoan ngoãn đến Hồ Nam một chuyến, nghĩ biện pháp đem Sở tiểu thư thú vào cửa mới đúng!”

Trường Tôn Kiệt lại cúi đầu trầm tư. Trí Khiêm nói đúng, hắn là không có khả năng làm trái lời gia gia, huống chi đây là gia gia yêu cầu hạ lễ cho đại thọ sáu mươi, hắn sao nhẫn tâm làm gia gia thất vọng đây!

Nói đi nói lại, dù sao hắn cũng đã hai tư, cũng nên là thời điểm yên bề gia thất rồi, Sở Mộng Sanh là gia gia tự mình chọn lựa, con mắt gia gia lại luôn luôn tinh chuẩn độc đáo, hiếm khi sai lầm, hắn thật sự không nên lo nghĩ, nên thuận theo vậy!

“Trí Khiêm, người có rảnh không? Ta hi vọng người có thể cùng ta đến Hồ Nam Sở gia trang một chuyến, ta muốn bái kiến Sở trang chủ cùng Sở phu nhân, rồi tìm thời cơ hướng Sở gia cầu hôn.”

Liễu Trí Khiêm nghe vậy, mở to mắt nhìn hắn, nhếch miệng cười, “Người cuối cùng cũng thông suốt. Lấy giác quan thứ sáu chuẩn xác của ta để cam đoan với người, Sở Mộng Sanh tiểu thư không những đẹp người, tính tình còn nhất định dịu dàng mềm mại, tuyệt đối là thê tử trong lý tưởng của người!”

Trường Tôn Kiệt thấy bộ dáng hắn còn cao hứng hơn mình, giống như người muốn thành thân là hắn, không khỏi lắc đầu than nhiên cười, “Người vẫn chưa trả lời ta.” Hắn mỉm cười nhắc nhở.

“Cùng người đi một chuyến Hồ Nam đương nhiên không thành vấn đề.” Liễu Trí Khiêm hưng trí trả lời. “Kia Sở gia trang ngay tại Nhạc Châu, chúng ta vừa vận thừa dịp này đến Động Đình hồ, nghe nói nơi đó núi quang thủy sắc đẹp không sao tả xiết, còn nhất tuyệt thiên hạ, không thuận đường đi thăm thú một phen thì thực đáng tiếc, huống hồ lần này xuôi nam vì chung thân đại sự của người, tiểu đệ ta đương nhiên sẽ xả thân tương bồi rồi.”

Thấy hắn đáp ứng nhanh như vậy, Trường Tôn Kiệt không khỏi giờ lên mày kiếm cười, “Ta sao lại cảm thấy là gia gia ta phái người tới thuyết phục đi.”

Liễu Trí Khiêm hơi sững sờ, tiếp theo cười khan mấy tiếng, vội vàng khua tay, “Không. Không có chuyện này, là người đa tâm!” Nói giỡn, nếu không giúp Trường Tôn lão thái gia đạt thành tâm nguyện, chỉ sợ kế tiếp không hay ho sẽ là hắn. Trường Tôn lão thái gia quả là cáo già, ưu ái ghé vào lỗ tai hắn nói thầm: “nếu Trường Tôn Kiệt vẫn chưa tính cưới vợ, lão nhân gia ta đành phải tìm một mối khác, dù sao Liễu lão cũng sốt ruột muốn ôm tôn tử, không thể vì việc của Trường Tôn Kiệt, mà chậm trễ hôn nhân đại sự của người.”

Nghĩ đến đây, Liễu Trí Khiêm không khỏi sợ run người, trời sinh hắn tính nhàn hạ, không thích bó buộc, không thể ngao du tứ hải đã là ăn năn cực lớn, sao có thể để hi sự gông xiềng ngăn trở mà không siêu sinh cho được!

Bởi vậy, hắn đành phải bán đứng bằng hữu, dửng dưng cảm “Người không vào Địa Ngục, ai vào địa ngục”, thôi để bạn tốt của hắn gánh vác đi!

Trường Tôn Kiệt nhìn hắn bộ dáng an nhàn, hoài nghi trong lòng sâu hơn, “Ta vẫn cảm thấy người có chuyện gạt ta.”

“Ai nha, người chính là quá đa tâm rồi.” Liễu Trí Khiêm vội vàng đánh Thái Cực quyền, nói sang chuyện khác, “Người chuẩn bị khi nào thì lên đường? Trước báo cho ta biết, ta trở về chuẩn bị một chút.”

“Àn.” Trường Tôn Kiệt chậm rãi đứng lên, “Ba ngày sau lên đường đi! Ta cần làm nốt chút việc, nhân dịp lần này tới Sở gia, ta muốn cùng Sở trang chủ thương thảo một ít vấn đề hợp tác thù phùng.”

“Tốt lắm” Liễu Trí Khiêm không nói hai lời, sáng khoái đáp “Chúng ta liền ba ngày sau lên đường!” Nói thực ra, hắn cơ hồ đã đợi không kịp, lần này đến Hồ Nam, không chỉ có trò hay để nhìn, mỹ nhân để thưởng thức, còn được du ngoạn mọi nơi. Trọng yếu nhất là, hắn muốn nhìn tam công tử Trường Tôn gia luôn luôn có nề nếp, nghiêm túc trầm ổn, phải làm sao mới bắt được tâm mỹ nhân, thuận lợi đem thiếu nữ xinh đẹp thú vào cửa.

Nhạc Châu, Sở gia trang.

Chiều thu luôn mang theo vài phần lười nhác nhàn nhã, toàn bộ bên trong trang viện yên tĩnh không tiếng động, tựa như đang ngủ say sưa với khí hậu sáng khoái mùa thu.

Đột nhiên, từ phía hiên viện truyền đến một tiếng kêu ——

“A! Ta rốt cuộc chịu không nổi rồi, ta muốn đi ra ngoài!” Một nữ tử điểm lệ mặc váy lưới hồng sam xinh đẹp, môi đỏ mọng nộn nộn cong lên thở phì phì oán giận ném kim thoa.

“Tiểu thư, người sao vậy?” Nha hoàn Tiểu Tước bước lên phía trước trấn an.

Sở Mộng Sanh chớp con mắt trong sáng ai oán.”Tiểu Tước, ta buồn chết rồi, người để cho ta đi ra ngoài được không?” Nàng đáng thương cầu xin.

Tiểu Tước khó xử chau lông mày, thấp giọng trả lời: “Không. . . . Không được nha! Tiểu thư, phu nhân đặc biệt dặn dò, muốn ta trông chừng người thiếu cho xong ‘Thường Nga bốn nguyệt’ a, nếu không, không được bước ra khỏi phòng nửa bước.”

Sở Mộng Sanh suy sụp, đau khổ hê hê khóc thét: “Nương làm sao có thể đối với ta như vậy? Ta buồn chán ở trong phòng đã nhiều ngày, cứ kéo dài như thế, ta sẽ bị buồn chết! Tiểu Tước, người thật nham hiểm, dám cùng nương liên hợp lại khi dễ ta!”

Thấy nàng nước mắt oanh oanh, bộ dáng diêm dā đáng yêu cầu xin, Tiểu Tước lại không đành lòng, nhưng rất nhanh, nàng tự nói với mình trăm ngàn lần đừng để mắc mưu, đây là sở trường khóc lóc của tiểu thư. Nàng đi theo tiểu thư nhiều năm, tiểu thư cả đầu toàn chú ý quỷ quái linh tinh gì, nàng đã lĩnh giáo qua không ít, bởi vậy bị liên lụy thật sự thâm, mỗi lần tiểu thư trốn ra ngoài, nàng không chỉ phải hỗ trợ giải quyết tốt hậu quả, che dấu hành vi phạm tội, nếu sự việc đã bại lộ, nàng còn bị phạt, cuộc sống mỗi ngày luôn trải qua kinh tâm, thật sự là thâm hết chỗ nói.

Hiện tại, nàng có kinh nghiệm rồi, đối với tiểu thư mềm giọng xin xỏ, nàng chỉ có thể cứng rắn tâm địa không để ý tới, nếu không đến lúc đó nàng khẳng định là gặp tai ương!

“Tiểu thư, ta khuyên người vẫn là an phận, ngoan ngoãn ở trong phòng, ai bảo người hại Thôi má má ngã gãy một chân, phu nhân mới phạt người đóng cửa suy nghĩ cho đến khi đem bức thư này hoàn thành mới thôi.” Tiểu Tước chu miệng thừa cơ quở trách.

“Kỳ thật, phu nhân ngăn cản cũng là vì tốt cho người. Tiểu thư mỗi lần đi ra ngoài, nhất định gặp tai họa, lão gia sắp bị tức chết rồi, phu nhân nếu không hảo hảo trông coi người sẽ khiến người thành cái tiểu yêu rắc rối, ta nghĩ cho dù trang chủ đáng thêm nhiều của hồi môn, cũng không có ai dám thú tiểu thư qua cửa đâu!”

Sở Mộng Sanh vừa nghe vậy, nhất thời nhú mày dựng thẳng mắt, hai gò má tức giận, nguyên bản bộ dáng đáng thương chợt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, “Tốt lắm, nha đầu kia, uống công ta ngày thường đối đãi người tốt như vậy, ăn ngon, chơi vui, chưa từng để người ít cái gì, hiện tại người còn nói ta . . .!”

Nói xong, sắc mặt của nàng phút chốc chuyển biến! Buồn bã thương tâm khóc nức nở “Ta luôn đem người coi như tỷ muội thân thiết của mình mà đối đãi, nay người đáp lại ta như vậy, thực thương tâm a!” Nàng khóc giời lắm, vừa khóc vừa lau nước mắt, một bên trộm dò xét phản ứng của Tiểu Tước.

Tiểu Tước á khẩu không trả lời được, tiểu thư tuy rằng mãi chơi, luôn gặp rắc rối, nhưng con người cực kỳ thân thiết hiền lành, đối xử với hạ nhân quả thật tốt lắm, chưa từng coi nàng là nha hoàn thấp kém để sai khiến. Tiểu thư vừa khóc như vậy, ngược lại trong lòng nàng còn khổ sở hơn.

“Tiểu thư, người đừng thương tâm, là ta nói sai, Tiểu Tước không phải không đứng về phía tiểu thư.” Tiểu Tước đi đến bên cạnh nàng! Thân thủ vỗ nhẹ cái lưng run run của Sở Mộng Sanh! Ai biết nàng thê lương lại khóc đến càng lớn tiếng.

“Tiểu thư, người đừng như vậy, người khóc khiến Tiểu Tước trong lòng rất buồn!” Tiểu Tước chân tay luống cuống trấn an, “Vậy muốn tiểu Tước làm gì, mới bằng lòng tha thứ cho ta?”

Sở Mộng Sanh hơi hơi ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn nàng một cái, ghen ngào nói: “Người thực chịu làm việc để ta vui vẻ?” Ánh mắt trong veo mang oán sâu hướng Tiểu Tước, gương mặt đẹp như hoa vẫn động vài giọt nước mắt, bộ dáng kia xem ra kiêu nhâm nhu nhược, mặc kệ nàng có cái yêu cầu gì, chỉ sợ không nói hai lời ai cũng ngoan ngoãn vì nàng làm được.

Mà Tiểu Tước đương nhiên không ngoại lệ, nàng kém Sở Mộng Sanh hai tuổi, tiểu thư yêu thương nàng như tỷ muội, huống chi tiểu thư còn là chủ tử của nàng.”Chỉ cần tiểu thư không khóc, người muốn ta làm cái gì, Tiểu Tước đều nhận.”

“Thật sự?” Nhanh như chớp, mắt to ẩn ẩn lộ ra một tia狡 hoạt, “Người không gạt ta?” Khóe môi chứa đựng ý cười không dễ phát hiện.

Nhìn nàng trong nháy mắt dung nhan bùng bùng trở lại, Tiểu Tước mơ hồ cảm thấy bất an, nhưng lời đã nói sao có thể nuốt vào, nàng đành phải nhận mệnh gật đầu.

“Thật tốt quá! Ta biết Tiểu Tước tốt với ta nhất.” Sở Mộng Sanh tươi cười, đứng lên, tay nhỏ bé giữ chặt tay Tiểu Tước đi ra cửa phòng.”Đi! Theo giúp ta đi dạo, ta muốn xem Trầm đại ca luyện võ, người ta thật nhiều ngày không gặp Trầm đại ca nha.”

Tiểu Tước nhất thời sửng sốt, “Tiểu. . . . Tiểu thư, ta. . . . Chúng ta không thể chuồn ra ngoài, nếu để cho lão gia cùng phu nhân biết, chúng ta liền thâm, đừng quên hiện tại bọn họ muốn người đóng cửa sám hối a.” Nàng kinh hách cả lắm.

“Ai nha, người đừng sợ! Bây giờ là thời gian cha cùng nương ôn tồn giấc ngủ trưa, chúng ta từ cửa sau vụng trộm chuồn đi, sau đó sớm một chút trở về không được sao? Bọn họ sẽ không phát giác.” Sở Mộng Sanh bộ dáng không sợ trời không sợ đất thoải mái nói.

Tiểu Tước vẻ mặt do dự nhìn nàng, sợ hãi nói : “Ta. . . . Ta cảm thấy không ổn, vạn nhất để cho lão gia, phu nhân phát hiện, xử phạt nhất định sẽ tăng thêm, tiểu thư, chúng ta đừng đi ra ngoài được không!”

“Ngươi yên tâm đi! Trời sập xuống có ta đỡ cho ngươi.” Sở Mộng Sanh vỗ ngực cam đoan, phi thường khí khái .

Tiểu Tước không cho là đúng dò xét tiểu thư, nàng mới không ngờ đến tin tưởng lời tiểu thư nói. Mỗi lần xảy ra chuyện gì, tiểu thư luôn là người trốn nhanh nhất, nếu tránh không nổi, liền xấu tính làm nũng, lão gia, phu nhân sớm biết sở trường của nữ nhi, kết quả là, nàng vẫn bồi tiểu thư cùng nhau bị phạt.

“Không. . . . Không được, tiểu thư, ta không có dũng khí cùng người đi ra.” Tiểu Tước sợ phiền phức mãnh liệt lắc đầu.

“Ngươi thực nhất gan.”

Sở Mộng Sanh chán nản , ảo não ngồi trên giường sinh hờn dỗi. Nàng bị cấm túc ba ngày, trong ba ngày này thủy chung chỉ có thể ở trong phòng thêu, sắp buồn chết rồi, nếu không đi ra ngoài hít thở không khí, nàng xác định là chuẩn bị nổi điên!

Hơn nữa, nàng đã nhiều ngày không thấy Vũ Trầm đại ca mà nàng thầm mến, thật sự rất nhớ hân. Nghĩ vậy, nàng đứng bật dậy, cắn răng một cái, chuẩn bị bằng bất cứ giá nào, hôm nay nàng phải xuất môn đến “Đương Oai võ quán” thăm Trầm đại ca, để giải tỏa nỗi khổ tương tư.

“Ngươi không đi, ta tự đi.” Sở Mộng Sanh bỏ lại những lời này, liền không quay đầu lại bước ra ngoài.

Tiểu Tước thấy thế, vội vàng chạy về phía trước ngăn cản nàng, “Tiểu thư, người trăm ngàn lần không thể đơn độc đi nha!”

Đang lúc Sở Mộng Sanh mắt nhắm nhắm nhắm tai nghe chuẩn bị mở cửa phòng thì một thân ảnh nhỏ nhẹ nhu nhược đã đẩy cửa trước.

“Mộng Sanh, muội muốn đi đâu sao?” Tiếng nói ôn nhuận nhẹ nhàng ôn nhu vang lên, là Lý Hương Quân sống nhờ nhiều năm ở Sở gia trang .

Sở phu nhân cùng mẫu thân Lý Hương Quân chính là tỷ muội ruột thịt. Nhiều năm trước, hai phu thê bọn họ xuất ngoại kinh thương gặp phải đạo phi cướp sạch còn bắt hãm bỏ mình, chỉ để lại ái nữ duy nhất Lý Hương Quân, Sở phu nhân thương tiếc nàng không nơi nương tựa liền đem nàng vào đây, chiều cổ nàng như chính nữ nhi của mình. Mà Lý Hương Quân luôn luôn dịu dàng nhu thuận, rất được Sở lão gia cùng Sở phu nhân yêu thương.

Lý Hương Quân dung mạo thanh tú, cùng Sở Mộng Sanh có vài phần tương tự, bất quá, Sở Mộng Sanh đẹp như mặt trời sáng sủa loá mắt, còn cái đẹp của nàng lại như ngôi sao u ám, mặc dù kém vài phần nhan sắc, nhưng lại có đặc sắc riêng.

Sở Mộng Sanh vừa thấy biểu tỷ, trong óc đột nhiên linh quang chợt lóe, nhất thời có chủ ý. Biểu tỷ cùng nàng từ nhỏ lớn lên, tình cảm giữa hai người sớm thân như ruột thịt, cơ hồ không có gì giấu nhau. Các nàng một cái điềm đạm, một cái hiếu động, quả là bù trừ cho nhau.

Sở Mộng Sanh lộ ra vẻ mặt cười chói lọi, có biểu tỷ làm tấm lá chắn, tin tưởng phụ thân cùng nương sẽ không đối với nàng quá mức trách móc nặng nề.

“Biểu tỷ yêu quý của ta, ngươi tới vừa vặn, ta muốn ngươi giúp một việc, việc này trừ ngươi ai cũng không thể giúp!” Sở Mộng Sanh nở nụ cười chân thành kéo tay Lý Hương Quân vào ngồi xuống giường.

Lý Hương Quân ôn nhu cười cười, “Có chuyện gì cần ta hỗ trợ , muội cứ việc nói ,không sao cả.”

Nàng cùng biểu muội cá tính tuy rằng hoàn toàn bất đồng, nhưng tính tình Sở Mộng Sanh thẳng thắn chân thành, hiếu động lại hoạt bát, thời thời khắc khắc gây cho người khác âm áp cùng tính thần phần chắn, Sở gia trang từ trên xuống dưới không ai không thích Mộng Sanh, nàng làm biểu tỷ đương nhiên cũng không ngoại lệ; trời sinh nàng tính nhu thuận hướng nội, nếu không phải là có biểu muội xinh đẹp hội túc trực cùng nàng tán phiếm nói giỡn, cuộc sống của nàng xác định là vô vị .

“Ta biết chỉ có tỷ đối với ta tốt nhất.” Sở Mộng Sanh làm nũng ôm biểu tỷ, vẫn không quên vút cho Tiểu Tước ánh mắt thị uy .

Lúc này Tiểu Tước không khỏi ở trong lòng vì biểu tiểu thư mà thở dài một hơi, nếu nàng đoán đúng, tiểu thư nhất định là muốn biểu tiểu thư xuống nước, lấy nàng làm hậu thuẫn, tránh được lão gia cùng phu nhân trách phạt sau khi bị phát hiện.

Ai! Tiểu thư quả là bước bình đầy ý tưởng xấu, nhưng lại là đệ nhất thần thêu Hồ Nam, hơn nữa còn có mỹ mạo tựa thiên tiên , trong thiên hạ, có lẽ không ai có thể trị được nàng. Nghĩ vậy, Tiểu Tước không khỏi lộ ra một chút cười khổ lo lắng, sau đó lại thở dài một hơi lớn trong lòng.

Bị mơ hồ kéo vào ý đồ xấu của Sở Mộng Sanh , Lý Hương Quân trong lòng có chút bất an, nhưng khi nàng đi ra đường phố, sự bất an chợt bị tình cảnh náo nhiệt, các trò vui trên đường hòa tan.

Nàng chưa bao giờ từng rời đi Sở gia trang, quan niệm của nàng cho rằng nữ nhân —— nhất là nữ tử chưa xuất giá , không nên xuất đầu lộ diện , cũng bởi vậy, nàng không được chứng kiến đám người náo nhiệt rộn ràng cùng các loại thương phẩm rực rỡ muôn màu ngoài đây .

Sở Mộng Sanh nhìn nàng hưng phấn tò mò , khuôn mặt hơi hơi hiện hồng , không khỏi đắc ý rạo rực nói: “Biểu tỷ, thế giới bên ngoài này có phải hay không náo nhiệt thú vị hơn? Cha cùng nương thật sự không nên bắt chúng ta ở nhà, đi ra tăng hiểu biết không phải rất tốt sao?”

Lý Hương Quân nhìn đông nhìn tây, căn bản không để ý nghe Sở Mộng Sanh nói chuyện, chỉ ngờ ngác gật đầu phụ họa.

Sở Mộng Sanh dung mạo thanh tươi cùng Lý Hương Quân thanh tú làm không ít người bên đường chú ý, chức trách của Tiểu Tước đó là đi ở phía sau hai người các nàng, gương mặt hung dữ ngăn những ánh mắt nhiệt tình quá đáng.

Rồi chủ tớ ba người đi vào trước một căn nhà to lớn phía cuối đường. Cửa đại môn sơn son, tả hữu là hai sư tử bằng đá chồm hồm, tấm biển treo trên cửa viết “Đương Oai võ quán”, nơi cửa ra có mấy cái hán tử đang luyện võ, người người thân cường thể kiện, hiện ra một cỗ anh hùng hân khí.

Lý Hương Quân chưa từng gặp qua trận chiến như thế này, hơn nữa trước mắt đều là nam tử, nàng không khỏi sợ hãi co lại thân mình, hướng Sở Mộng Sanh nhẹ giọng hỏi:

“Mộng Sanh, chúng ta tới đây làm cái gì?”

Sở Mộng Sanh tuyệt không sợ người lạ, ngược lại đối với nơi này dường như rất quen thuộc, nhìn thẳng một gã nam tử la lên: “Tiểu Lăng nhi, phiền toái người thay ta thông báo một tiếng, nói cho Trầm đại ca, Mộng Sanh đến thăm hân.”

Vừa nói xong, vị nam tử gọi tiểu Lăng nhi đáp lại một tiếng, đang muốn xoay người tiến đại sảnh thông báo thì một nữ tử mặc áo váy phấn hồng xinh đẹp khí thế cường hân đi ra đại sảnh, đầu tiên là trừng mắt nhìn tiểu Lăng nhi sau đó đem ánh mắt mang địch ý bắn về phía Sở Mộng Sanh đứng ở lối vào đại môn.

“Ai nha! Như thế nào xui xẻo gặp phải nàng ta!” Sở Mộng Sanh xem thường, bực mình lắm bầm.

Nữ tử hung hân kia là sư muội của Trầm đại ca – Lục Phượng Nghi, cũng là ái nữ duy nhất của quán chủ “Đương Oai võ quán”, hơn nữa còn là tình địch số một của nàng.

“Nàng ta không thích?” Lý Hương Quân nhìn đôi phương hung hung đi hướng các nàng, nhin không được mở miệng hỏi.

Sở Mộng Sanh còn không kịp trả lời biểu tỳ, Lục Phượng Nghi đã chạy tới trước mặt các nàng, hai tay chống nạnh, giọng hùng hổ: “Sở đại tiểu thư, đại sư huynh chúng ta không rảnh gặp người, mời người về.”

“Hừ!” Sở Mộng Sanh xùy một cái, “Ta muốn nghe Trầm đại ca chính mồm nói cho ta biết, nếu không ta tuyệt đối không đi!”

“Người” Lục Phượng Nghi thở phì phì trừng mắt nhìn, : “Làm sao người không biết xấu hổ như vậy! Cứ quần lấy đại sư huynh của ta, đừng tưởng rằng người bộ dạng xinh đẹp, sư huynh ta sẽ thích người.”

Sở Mộng Sanh không tức giận, ngược lại giờ lên đầu lông mày lạnh lùng cười, hát cảm: “Như thế nào, người sợ ta cướp đi Trầm đại ca phải không? Coi như người còn có hiểu biết, biết ta là một đối thủ mạnh mẽ.”

Lục Phượng Nghi gương mặt tươi cười đột nhiên đỏ bừng, đôi mắt phượng mở to (S : Khéo rớt , em.=]], “Sở Mộng Sanh, người đừng quá kiêu ngạo, nơi này là Đương Oai võ quán, không phải Sở gia trang, chúng ta không chào đón người, mời người trở về đi, không nên ép ta động thủ đuổi người!”

“Muốn ta trở về có thể, trừ phi Trầm đại ca đi ra gặp ta.” Sở Mộng Sanh không hề nhượng bộ.

“Sư muội, người tới là khách, không được vô lễ.”

Lục Phượng Nghi nheo mắt lại cùng Sở Mộng Sanh giằng co, đang lúc hai người hết sức căng thẳng, dấu hiệu sắp có chém giết thì một đạo tiếng nói ôn nhu trầm thấp chậm rãi từ phía sau truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Đào Nguyệt Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

(Cái tên của anh nam phụ này convert là Thẩm Thuộc Vũ, nhưng mà Sanh tỷ gọi là Trầm đại ca, Hán Việt lại là : Trầm Thiệu Vũ, thôi thì ta lấy là Trầm Thuộc Vũ vậy)

Một vị nam tử tuấn tú mặc y phục thanh sắc, trên tay cầm quạt lông từ trong đại sảnh đi ra, dáng vẻ khôi ngô như vậy nên là công tử nhà quyền quý nhỏ nhả , tuyệt không giống người luyện võ chút nào.

“Đại sư huynh!”

“Trầm đại ca!”

Lục Phượng Nghi cùng Sở Mộng Sanh đồng loạt hô to.

Sở Mộng Sanh trong mắt ánh lên vô hạn yêu say đắm cùng sùng bái, thân ảnh nàng nhẹ đi động, trong giây lát liền tới bên cạnh Trầm Thuộc Vũ, về mặt thẹn thùng nhìn hắn.

“Trầm đại ca, Mộng Sanh mấy ngày nay vội vàng theo tranh, cho nên không thể tới thăm ngươi, hôm nay rảnh rồi liền chạy nhanh tới tìm ngươi, chúng ta đến ‘Phượng Minh điểm’ uống trà nói chuyện được không?” Sở Mộng Sanh mang theo ánh mắt mong chờ, về mặt chân thành tha thiết hỏi.

“Không được!” Lục Phượng Nghi cố ý chen vào hai người bọn họ tách Sở Mộng Sanh khỏi Trầm Thuộc Vũ, “Đường đường một thiên kim tiểu thư, lại tùy tiện mời nam tử uống trà nói chuyện, không sợ người đời chê cười sao?”

Sở Mộng Sanh cau cái mũi nhỏ, ngậy thơ trả lời: “Chúng ta không có làm chuyện gì ám muội, làm sao có thể sợ người khác chê cười! Huống hồ, ta đem Trầm đại ca trở thành bạn tốt, bạn tốt cùng uống trà hàn huyên có cái gì không đúng đâu?”

Vừa nói xong, nàng lại đi tới bên kia Trầm Thuộc Vũ, kéo tay hắn hướng ngoài cửa lớn đi đến.

Không cam lòng yếu thế, Lục Phượng Nghi cấp bách chạy lên giữ chặt tay kia Trầm Thuộc Vũ, không cho hắn đi theo Sở Mộng Sanh ra ngoài.

“Không được đi! Đại sư huynh, ngươi quên đã đáp ứng muốn theo giúp ta cưới ngựa sao?” Lục Phượng Nghi nhướn mi chu miệng hờn dỗi.

Thoáng chốc, Trầm Thuộc Vũ giật mình khó xử đứng tại chỗ, không biết nên như thế nào cho phải! Mà lúc này, mọi người trong giáo võ ai cũng nhìn xem trọn mắt há hốc mồm.

Nhạc Châu, không người nào không biết Sở gia tiểu thư mỹ mạo tựa thiên tiên, nhưng cũng có cái không giống người thường, làm nhiều chuyện lớn mật phản thế nghịch tục khiến Sở trang chủ đau đầu với nữ nhi bảo bối.

Nàng thông minh, hành vi cử chỉ theo vậy mà thẳng thắn không chịu sự kiềm chế của lễ nghi bao giờ.

Ba người giằng co được một hồi lâu, Trầm Thuộc Vũ rốt cục mở miệng: “Sở cô nương, thực xin lỗi, tại hạ đã đáp ứng trước sư muội bởi nàng cười ngựa, về phần ngươi, đành phải khất vậy, sau này Trầm mỗ sẽ phụng bồi.”

Tuy rằng Sở Mộng Sanh tướng mạo đẹp tuyệt trần, nhưng tiểu sư muội cũng là không nên đắc tội. Trong võ quán, các huynh đệ đều biết tiểu sư muội là hòn ngọc quý trên tay sư phụ, nếu có thể độc chiếm, lọt vào mắt xanh tiểu sư muội, như vậy việc tiếp quản Dương Oai võ quán... đại trọng phụ làm việc phải biết lấy hay xấu bỏ, công danh lợi lộc đến tay còn sợ không có mỹ nữ làm bạn sao? Trầm Thuộc Vũ bất động thanh sắc ở trong lòng tính toán cân nhắc. (S: Bây giờ thì biết rồi nhá.. đồ đêu)

Lục Phượng Nghi đương nhiên không muốn, đại sư huynh là của nàng, nàng mới không cần cùng người khác chia sẻ, đang chuẩn bị mở miệng cự tuyệt thì trong óc của nàng đột nhiên hiện lên ý niệm tà ác trong đầu, nếu nàng nhớ không nhầm, Sở Mộng Sanh căn bản không biết cưới ngựa, nàng cũng muốn nhìn xem nàng ta cười như thế nào nha!

Sở Mộng Sanh thất vọng cúi đầu, lúng ta lúng túng giật mình sững sờ trong chốc lát, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hướng Trầm Thuộc Vũ cười tươi, —về mặt rầu rĩ không vui biến mất “Mộng Sanh cũng muốn cưới ngựa, nếu Trầm đại ca không ngại, có thể cho Mộng Sanh đồng hành được không?”

“Này...” Trầm Thuộc Vũ khó xử nhìn nàng một cái rồi quay lại hỏi Lục Phượng Nghi, “Sư muội, ngươi thấy thế nào?”

Lục Phượng Nghi đương nhiên không muốn, đại sư huynh là của nàng, nàng mới không cần cùng người khác chia sẻ, đang chuẩn bị mở miệng cự tuyệt thì trong óc của nàng đột nhiên hiện lên ý niệm tà ác trong đầu, nếu nàng nhớ không nhầm, Sở Mộng Sanh căn bản không biết cưới ngựa, nàng cũng muốn nhìn xem nàng ta cười như thế nào nha!

“Sở tiểu thư muốn cùng đi cũng được, chỉ tiếc, Sở tiểu thư giống như sẽ không cưới ngựa nha!” Lục Phượng Nghi xấu xa hỏi.

“Có! Có! Ta đương nhiên có!” Sở Mộng Sanh nhanh chóng tiếp lời: “Cưỡi ngựa chỉ cần ngồi trên lưng ngựa, đá đá bụng ngựa cho con ngựa đi là được, thật sự đơn giản!”

Một bên Tiểu Tước cùng Lý Hương Quân nghe vậy đều nói rộng mắt, các nàng biết Sở Mộng Sanh căn bản không biết cưới ngựa, hơn nữa còn rất sợ ngựa, bởi vì nàng từng bị ngựa hất ngã.

“Mộng Sanh, muội trăm ngàn lần đừng như vậy.” Lý Hương Quân lo lắng khuyên nàng.

“Không thành vấn đề! Tỷ đừng cùng lo lắng.” Sở Mộng Sanh hướng biểu tỷ vẫy vẫy tay, nàng là chuẩn bị bất cứ giá nào rồi, thật vất vả mới có thể thấy Trầm đại ca, nàng sao có thể dễ dàng buông tha cho cơ hội này!

Lục Phượng Nghi giờ khóe môi cười giảo hoạt, nàng muốn thừa dịp này hảo hảo áp chế nhuệ khí của Sở Mộng Sanh. Một thời gian dài nàng ta nổi bật ở Nhạc Châu, che lấp hết hào quang của ái nữ duy nhất quán chủ võ quán này, con tức ấy nàng cần hảo hảo trả lại cho nàng ta.

“Tiểu Lãng nhi, đi vào dắt một con ngựa ra cho Sở đại tiểu thư thử xem!” Lục Phượng Nghi đột nhiên giơ giọng ra lệnh, sau đó hướng về phía Sở Mộng Sanh biến hoá kỳ lạ cười nói: “Chỉ cần Sở tiểu thư có thể cưỡi ngựa qua lại một chuyến trên đường, ta liền cho ngươi theo cùng chúng ta.”

Sở Mộng Sanh gạt mạnh cằm, tin tưởng mười phần trả lời: “Không thành vấn đề! Đến lúc đó ngươi cũng đừng quên đáp ứng ta.”

Trong chốc lát sau, tiểu Lăng nhí dắt tới một con kiện mã toàn thân đen bóng, Sở Mộng Sanh vừa thấy không khỏi âm thầm nuốt nước miếng một cái.

Trời ạ! Con ngựa này thoát nhìn vừa cao to vừa hung hãn, chỉ sợ rất khó thuần phục, nhưng lời đã nói không thể thu hồi, hơn nữa nhiều người chờ xem náo nhiệt như vậy, nàng cũng không thể để cho bọn họ chê cười.

Đem ngựa dẫn ra đại môn, đi vào trên đường lớn, Sở Mộng Sanh nhìn Trầm Thuộc Vũ liếc mắt một cái, cắn răng chuẩn bị lên ngựa, nhưng phí hết sức chín trâu hai hổ, lại vẫn không leo nổi lên lưng ngựa.

Tiểu Tước thấy thế, việc lại nói: “Tiểu thư, bỏ qua đi! Chúng ta đi về nhà được không?”

Sở Mộng Sanh nói cái gì cũng không chịu nhận thua, liền muốn tiểu Lăng nhí giúp nàng lên ngựa, thật vất vả mới ngồi lên được mà thân nàng đã đầy mồ hôi.

Lục Phụng Nghi chứa đựng một chút nụ cười giả tạo xem kịch vui toan tính, chậm rãi đi tới bên cạnh ngựa, đối Sở Mộng Sanh nói: “Tự giải quyết cho tốt, trăm ngàn lần đừng ngã xuống, nếu không sẽ bị con ngựa đạp chết đấy!” Nói xong, nàng vụng trộm đem lòng bàn tay đánh vào mông con ngựa, hắc mã lập tức giương giọng tê mình(kêu hí hí), chân trước bật lên, tiếp theo xông ra ngoài như tên bắn. .

Sở Mộng Sanh căn bản còn chưa kịp chuẩn bị tốt, liền bị một trận kịch liệt xóc nảy làm đầu óc choáng váng, mắt hoa không thấy, thiếu chút nữa là bay khỏi lưng ngựa.

Nàng cơ hồ sợ tới mức hồn phi phách tán, theo bản năng lấy hai tay ôm chặt lấy cổ hắc mã, hai chân cũng giữ chặt bụng ngựa, cả người hoàn toàn nằm rạp trên lưng nó.

Toàn thân nàng buộc chặt, tiếng gió gào thét bên tai, đám người trên đường đều bị một phen thịnh lĩnh này xảy ra mà kinh hách chạy trốn bốn phía, sợ mình không cẩn thận sẽ biến thành vong hồn dưới vỏ ngựa.

Hàng hóa dọc đường bị giẫm đạp thành chia năm xẻ bảy, con đường tươi đẹp nhất thời biến thành một trận kinh thiên động địa, hỗn độn không chịu nổi.

Nhưng mà, con ngựa vẫn không có dấu hiệu ngừng nghỉ, ngược lại càng chạy càng nhanh, Sở Mộng Sanh cảm giác mình cũng sắp nhện không được rồi, còn tiếp tục nàng sẽ ngã ngựa, nàng nhìn không được mở miệng cầu xin: “Ngựa tốt, con ngựa ngoan, người đừng ra sức chạy trốn như vậy, dừng lại nghỉ một chút đi!”

Con ngựa căn bản không để ý tới nàng, còn giương đầu hí hí một tiếng, hại nàng thiếu chút nữa trượt xuống lưng ngựa, nó đã thành công chọc giận Sở Mộng Sanh, nàng nhìn không được mở miệng mắng to: “Con ngựa chết tiệt, con ngựa thối, người nếu không dừng lại, ta liền cắt cái đuôi của người, đánh gãy chân người, xem người còn chạy được không? Có bản lĩnh người đem ta hất ngã xem nào!”

Dường như muốn đáp lại uy hiếp của nàng, con ngựa kia liền giơ lên chân sau, đem Sở Mộng Sanh hung hăng ném lên không trung, vẽ một cái vòng tròn, tiếp theo, cả người nàng liền ném tới một bên mặt sập——

Xong rồi! Lần này xong rồi! Nàng không chết cũng mất nửa cái mạng, Sở Mộng Sanh ở trong lòng khóc thét, ai tới cứu cứu nàng nha? Nàng còn không muốn chết a!

Tiểu Tước cùng Lý Hương Quân đuổi tới đằng sau, kinh hồn táng đảm nhìn chuyện phát sinh trước mắt, không tự chủ được liên tiếp phát ra tiếng thét chói tai hoảng sợ, ngay cả người qua đường vây xem cũng bị dọa ngốc.

Mắt thấy Sở Mộng Sanh thân ảnh tình tứ bị ném giữa không trung sắp rơi xuống mặt sập nóng cuộn cuộn, một đạo thân ảnh cao to màu xám lập tức bay vụt qua, đuổi đến phía trước đem nàng ôm vào trong lòng, mũi chân nhẹ nhàng điểm một cái, thoải mái ưu nhã đáp xuống mặt đất.(S : Soái ca của ta *s2 3 s2*)

Mọi người yết hầu khô cứng lúc này mới hoàn toàn thả lỏng. Tên nam tử cứu Sở Mộng Sanh kia cao lớn anh tuấn, gương mặt cương nghị góc cạnh rõ ràng, màu da đồng, diện mạo tuy không phải tuấn tú nhưng hết sức có cá tính. Hơn nữa khí thế thân nhiên trầm ổn là khí chất trời sinh làm thủ lĩnh, tràn ngập uy nghiêm, một ít song tinh quang trong con ngươi thâm thúy hiện lên thần thái ưu nhân tạo nhã.

Người này đúng là từ thành Lạc Dương xa xôi đến Nhạc Châu bá kiến Sở gia đề cầu hôn— Trường Tôn Kiệt.

Đang lúc mọi người lo lắng, Trường Tôn Kiệt ôm Sở Mộng Sanh đã bị dọa ngất đi vào khách điểm, tìm cái ghế ngồi xuống, sai tiểu nhị đem một bầu rượu tới.

Trên đường đám người vây quanh lập tức đi theo chen vào khách điểm chờ xem, cửa điểm bị chắn đến con kiến cũng chui không lọt.

Nhẹ nâng mặt Sở Mộng Sanh, Trường Tôn Kiệt miễn cưỡng uy nàng uống một ngụm rượu ấm áp, nếu hắn đoán đúng, nữ tử trong lòng mình nhất định là bị kinh hách đến té xỉu, uống ngụm rượu này có thể giúp nàng trấn tĩnh.

Sau một lúc lâu, Sở Mộng Sanh nguyên bản sắc mặt tái nhợt như tờ giấy dần dần khôi phục hồng nhuận, khẽ mở môi anh đào phát ra thanh âm rên nhẹ.

Trường Tôn Kiệt chuyên chú nhìn phản ứng của nàng, chỉ thấy lông mi dày cong của nàng rung động, sau đó chậm rãi mở mắt, lập tức một đôi thủy mâu trong suốt chiếm lấy tất cả lực chú ý của hắn.

Kia con mắt sáng đen như lưu ly sâu u động lòng người, làn da mịn màng, nổi bật lên hai gò má phấn nộn, đôi môi nhu thuận, khuôn mặt này hẳn thấy rất quen mắt, không biết đã gặp ở đâu.

Đang lúc Trường Tôn Kiệt cố gắng tìm kiếm trong trí nhớ thì Sở Mộng Sanh đã chớp mắt, vẻ mặt hoảng hốt mở miệng: “Ta chết rồi? Nơi này là âm tào địa phủ ư!” Vừa nói vừa cố gắng mở to mắt nhìn chăm chăm gương mặt trước mắt, kinh ngạc đột nhiên nói: “Ngươi. Ngươi là Diêm Vương sao? Như thế nào bộ dạng so với ta tưởng tượng hoàn toàn không giống nhau?”

Trường Tôn Kiệt hơi sững sờ, không nghĩ tới câu nói đầu tiên nàng mở miệng lại rất thú vị, không khỏi giờ lên một chút cười nhạt, thẳng tắp nhìn nàng.

“Diêm Vương cũng sẽ cười à?” Sở Mộng Sanh ngây ngốc hỏi tiếp.

Đoàn người đứng ngoài quan sát chẳng ai lộ ra mỉm cười, xem ra Sở tiểu thư là bị sợ đến trắng bệch, may mà hữu kinh vô hiểm, một cọng lông tơ cũng không mất.

Một bên Tiểu Tước cùng Lý Hương Quân chạy nhanh tới bên cạnh Sở Mộng Sanh.

“Tiểu thư, ngươi không chết, là vị đại hiệp này cứu ngươi!” Tiểu Tước vừa khóc vừa cười.

“Đúng nha! Mộng Sanh, muội bình yên vô sự, chỉ là quá sợ hãi thôi.” Lý Hương Quân ôn nhu nói.

Sở Mộng Sanh lại mở trừng hai mắt, xác định người trước mắt thật sự là Tiểu Tước cùng biểu tỷ thì cả người mới từ từ tỉnh táo lại.

“Ta thật sự không chết!” Nàng thở nhẹ một hơi, hơi hơi vận vẹo một chút thân thể. Di? Giờ phút này nàng là ở chỗ nào? Làm sao có thể cảm giác ám áp thoải mái như thế?

Sở Mộng Sanh nghi hoặc ngẩng đầu nhìn phía trước, tầm mắt của nàng lập tức bị đôi con ngươi tinh quỳnh thâm thúy hấp dẫn, mà nàng, đang nằm tại. . . trong lòng người này.

“Ngươi. Ngươi là ai? Mau thả ta xuống!” Vừa khôi phục thần trí cùng khí lực, giọng của nàng cũng lớn hơn. Trừ bỏ Trầm đại ca, nàng không muốn nam nhân khác ôm nàng! Nàng tức giận thở phì phì phồng hai gò má, xú nam nhân này thân mật ôm lấy nàng như vậy, nếu để cho Trầm đại ca nhìn thấy sẽ họa to.(S : Aizzz, quên thằng cha đẩy đi em)

Nghĩ vậy nàng bắt đầu liều mạng giãy dụa vận vẹo, muốn tránh thoát khỏi ngực hắn, cách hắn thật xa.

“Mộng Sanh, đừng như vậy, vị công tử này là ân nhân cứu mạng của muội nha, làm sao muội có thể thất lễ với người ta được.” Lý Hương Quân nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Ai nha! Biểu tỷ, tỷ không hiểu! Ta không thể để cho Trầm đại ca nhìn thấy ta cùng nam nhân khác bộ dáng thân mật như vậy, ta sợ hắn hiểu lầm ta, sau đó không để ý ta nữa!” Sở Mộng Sanh thở hồng hộc vừa giãy dụa vừa nói, nhưng mà đôi bàn tay to của Trường Tôn Kiệt lại thoải mái mà kiềm ở eo nhỏ của nàng, dễ dàng làm nàng không thể động đậy.

Mộng Sanh? Tên này rất quen thuộc. Trường Tôn Kiệt cau mày suy tư. Nữ tử trong lòng hình như là phi thường để ý Trầm đại ca, trong miệng nhắc mãi không quên, không biết tại sao, hẳn đối với điều này cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, người cứu nàng là hắn, không phải Trầm đại ca nàng luôn mồm kêu, mà nàng ngay cả một câu nói cảm tạ cũng không có, còn đối với hắn vênh mặt hất hàm sai khiến ra lệnh, thật sự là buồn cười!

Đúng lúc này, đám người vây xem nhùng ra một con đường, Trầm Thuộc Vũ cùng Lục Phượng Nghi đi tới gần Sở Mộng Sanh cùng Trường Tôn Kiệt.

“Mộng Sanh, ngươi không sao chứ?” Trầm Thuộc Vũ nhíu mi ân cần hỏi.

Sở Mộng Sanh nhanh chóng nở nụ cười, nhìn phía Trầm Thuộc Vũ mềm mại mở miệng: “Không có việc gì, ta sao có thể xảy ra chuyện chứ!”

Lục Phượng Nghi cười nhạo một tiếng, châm chọc nàng: “Sở Mộng Sanh, không biết cười ngửa cứ nói một tiếng, quá mức coi trọng mặt mũi, nếu không cẩn thận sẽ đánh mất cái mạng nhỏ rồi.”

Tiếp theo, nàng kéo tay Trầm Thuộc Vũ, hờn dỗi nói: “Đại sư huynh, ngươi cũng nhìn thấy, Sở tiểu thư bình yên vô sự, chúng ta có thể đi rồi? Đừng quên ngươi muốn theo giúp ta cười ngửa.”

Nói xong, nàng không cho Trầm Thuộc Vũ có cơ hội mở miệng! Cứ thế kéo hắn xoay người rồi đi, trước khi đi, vẫn không quên quay đầu dương dương đắc ý liếc Sở Mộng Sanh một cái.

Sở Mộng Sanh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn thân ảnh bọn họ rồi đi, oán hận mắng: “Đáng giận, Lục Phượng Nghi chết tiệt, càng nhìn càng chán ghét!”

Vừa nói nàng còn vừa làm mặt quỷ, hồn nhiên quên chính mình còn đang ngồi trong lòng Trường Tôn Kiệt.

“Nàng họ Sở?” Trường Tôn Kiệt đột nhiên mở miệng hỏi, đôi con ngươi chặt chẽ nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang tức giận đỏ đơ.

“Đúng vậy!” Sở Mộng Sanh bực mình trả lời.

“Tên Mộng Sanh?” Trường Tôn Kiệt lại hỏi.

“Đúng vậy!” Lần này thanh âm càng lớn, biểu hiện cho thấy tâm tình của nàng đang bị phá hư trầm trọng.

“Lệnh tôn là Sở lão gia Sở gia trang?”

Lúc này Sở Mộng Sanh không còn tâm trạng nào mà trả lời vấn đề của hắn, chính là nững nịu: “Thả ta xuống!”

Một bên Lý Hương Quân chạy nhanh trả lời: “Vị công tử này quen biết Sở lão gia? Không dám giấu nguoi, Sở gia trang Sở lão gia đúng là phụ thân biểu muội ta – Mộng Sanh, cũng là di phụ của tiểu nữ ta đây.”

Vừa mới dứt lời, Liễu Trí Khiêm không biết khi nào đã đi đến bên người Trường Tôn Kiệt, cầm trong tay một bức họa cuộn, cúi người xuống nói nhỏ: “Trường Tôn huynh, tiểu nữ nhân trong lòng nguoi đúng là giai nhân xinh đẹp trong tranh, cũng chính là tiểu thư Sở gia trang Sở Mộng Sanh, thế tử mà gia gia của nguoi chỉ định.”

“Cái gì? Thật sự là nàng!” Trường Tôn Kiệt không dám tin nhìn nữ tử không ngừng giãy dụa trong lòng, khuôn mặt hồng hào xinh đẹp, biểu tình phức tạp mà ảo não. Đây là thế tử gia gia chọn cho hắn ư?

Thiên hạ trong lòng hắn quả thật khiến người khác rung động. Dung nhan tuyệt mỹ, làn da trắng muốt, tóc đen dài mềm mại làm da thịt nàng càng nổi bật, đôi mắt to tròn linh hoạt thông minh, có chút bướng bỉnh, đáng yêu như một con búp bê, làm cho người ta luyến tiếc không muốn dời mắt.

Giờ phút này Trường Tôn Kiệt không biết là nên vui hay nên buồn, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Sở Mộng Sanh hiển nhiên không phải loại hình hắn thích. . . Ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, mềm mại động lòng người.

Nàng trong mắt quật cường, cho thấy tính tình của nàng vô cùng bướng bỉnh, đủ để khiến hắn đau đầu, hắn nên thuận theo ý gia gia, đem một nữ tử nhìn cũng biết là rắc rối này thú về nhà sao?

Một mối nhắm mắt, Trường Tôn Kiệt không khỏi thở dài. Gia gia căn bản là muốn chinh hắn, cuộc sống hắn luôn luôn gợn gợn ngăn nắp nghiêm cẩn không lộn xộn, dù vững chắc thế nào cũng sẽ bị thiên hạ trong lòng quấy đến hỗn độn không chịu nổi mất. Nàng đối với hắn mà nói, quả thực là củ khoai lang nóng bỏng tay, mà hắn không còn lựa chọn nào khác.

Sở Mộng Sanh không đếm xỉa tới biểu tình cùng hành vi quái dị của hắn, “Nguoi thực to con, nhanh buông ta, nếu không ta sẽ không khách khí với nguoi!”

Nàng vừa nói vừa vung nắm tay đánh vào khuôn ngực cường tráng rắn chắc của Trường Tôn Kiệt.

Trường Tôn Kiệt mở mắt, mày rậm nhíu chặt, môi mỏng khê mím, thần sắc nghiêm túc nhìn tiểu nữ nhân quát khê: “Đừng nhúc nhích!”

Tiếng nói trầm thấp hùng hậu có một cỗ uy nghi trời sinh, người đứng xem xung quanh nghe thấy liền không khỏi sùng sốt, ngay cả Sở Mộng Sanh luôn không sợ trời, sợ đất bắt gặp dừng lại động tác, lẳng lẳng nhìn hắn.

Sở Mộng Sanh lúc này mới hoàn toàn thấy rõ diện mạo của nam nhân đang ôm mình, hai đạo mày kiếm của hắn vừa đen vừa rậm, tóc mai bay xéo, đôi con ngươi thâm thúy đen láy sáng ngời hữu thần, nội liễm trầm ổn, mũi thẳng, môi mỏng kiên nghị hữu hình. tạo thành gương mặt vô cùng uy nghiêm cương nghị, ai nhìn cũng thấy sợ, theo bản năng mà ngồi nghiêm chỉnh, không dám vọng động thêm.

“Ách.” Sở Mộng Sanh nuốt nước miếng, bộ dáng nam nhân trước mắt này nghiêm khắc cùng phụ thân không có khác nhau lắm. Trên đời này người nàng sợ nhất đó là phụ thân, bởi vậy, khi đối phương nghiêm túc màu quang nhìn chòng chọc, nàng không khỏi có chút sợ hãi, bất tri bất giác thu lại tính nết ương ngạnh.

“Ách. Vị công tử này, cảm ơn nguoi cứu mạng.” Sở Mộng Sanh thay đổi lễ lối, thanh âm mềm mại, dùng đôi mắt to vô tội nhìn Trường Tôn Kiệt nói. Nam nhân ở trước mắt thoát nhìn thật sự không dễ chọc, nàng – một nữ hài tử thông minh, sẽ không ngốc đến mức tự mình chuốc lấy cực khổ, ba chữ đạo lý “Thức thời” kia, nàng rất hiểu nha.

Tâm niệm vừa chuyển, nàng tiếp tục nói: “Vừa nãy tiểu nữ chẳng qua là nhất thời nóng vội, nói chuyện đắc tội với ngài, ngài đừng bận tâm, bây giờ có thể xin ngài thả tiểu nữ tử xuống dưới được không?”

Trường Tôn Kiệt nhếch lông mày, không nghĩ tới thái độ của nàng thay đổi nhanh như vậy, hắn bất động thanh sắc nhìn nàng, nhận thấy nàng mắt to nhanh như chớp thoáng hiện một nét tinh nghịch.

Trường Tôn Kiệt thần nhiên cười trong lòng, nàng căn bản không phải thành tâm cảm tạ hắn, chẳng qua là làm cho xong chuyện thôi, tiểu nữ nhân tính quái như vậy, hắn là nên cho nàng một chút giáo huấn mới được.

Quyết định xong chủ ý, Trường Tôn Kiệt vẫn như cũ ôm nàng, bất vì sở động cười nhẹ, trầm giọng mờ mờ: “Cô nương mới vừa rồi bị kinh hách không nhỏ, thực không nên hành động thiếu suy nghĩ, cô nương nếu không ngại hãy nói cho ta biết quý phủ ở đâu, để tại hạ đưa cô nương trở về.”

Tiểu Tước bên cạnh vừa nghe xong, vội vàng gật đầu, “Vậy thì tốt quá, phiền công tử, tiểu thư nhà ta là người của Sở gia trang, để ta dẫn đường.”

Lời còn chưa dứt, Sở Mộng Sanh đã nhanh chóng đánh gãy lời nàng, miễn cưỡng bưng lên khuôn mặt tươi cười, hướng Trường Tôn Kiệt từ chối, “Không cần, ta còn có việc, không muốn nhanh như vậy trở về, mong công tử ngài thả ta xuống đi!”

“Tiểu thư, đã xảy ra chuyện nguy hiểm như vậy, người còn muốn đi nơi nào? Nếu không trở về, lão gia và phu nhân sẽ phát hiện!” Tiểu Tước nóng vội lo lắng.

“Ta không sao.” Sở Mộng Sanh âm thầm cắn răng hung hăng nhìn Tiểu Tước, ám chỉ nàng căm miệt.

“Đúng a! Tiểu Tước nói đúng, Mộng Sanh, chúng ta vẫn là trở về đi!” Lý Hương Quân cũng đi theo khuyên nhủ.

“Ta không quay về!” Sở Mộng Sanh tính nhẫn nại hoàn toàn biến mất, vẻ mặt bùng bùng.

Nàng thật vất vả mới trốn ra ngoài được, muốn cùng Trầm đại ca hảo hảo hàn huyên tâm sự, không nghĩ tới lại phát sinh loại chuyện mất hứng này, cái à Lục Phụng Nghi kia căn bản là muốn cho nàng xấu mặt, chỉ cần nghĩ tới nàng ta hiện tại đang cùng Trầm đại ca huynh huynh muội muội, thoải mái khoái trá cười ngửa tán phỉ, nàng liền không nhịn được nổi dậy một bụng tức giận.

Trường Tôn Kiệt đem biểu tình nàng biến hóa phong phú thu hết vào mắt, mày rậm nhăn càng chặt. Xem ra, tiểu thê tử tương lai là một nữ nhân bướng bỉnh khó chơi đây. Hắn lập tức bị ý nghĩ của chính mình làm cho giật mình, hắn đã muốn nhận nàng là thê tử tương lai, điều này sao có thể? Nàng so với hình mẫu thê tử hắn mong ước quả là khác xa a.

Hắn nếu thông minh..., hắn là lập tức buông nàng, tức khắc khởi hành hồi Lạc Dương, chuyện thú nàng làm vợ này thì càng không cần bàn nữa.

Đang lúc hắn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, Liễu Trí Khiêm ở một bên mỉm cười nhìn Sở Mộng Sanh, thân thiết mở miệng: “Sở cô nương nếu còn có việc muốn làm hoặc muốn đi đâu, cứ nói, thiếu gia nhà chúng ta thực nguyện ý một đường hộ tống cô nương.”

Lời của hắn vừa nói ra khỏi miệng liền bị Trường Tôn Kiệt lườm nguyền.

“Không cần!” Sở Mộng Sanh phiền chán “Ta muốn đuổi theo Trầm đại ca, các người đi theo ta sẽ khiến Trầm đại ca hiểu lầm!” Nàng không chút suy nghĩ liền trực tiếp nói thẳng, trong lòng chỉ nhớ mong Trầm Thuộc Vũ, căn bản bất chấp ánh mắt người bên ngoài kinh ngạc ra sao.

Không biết vì cớ gì khi nghe được nàng một lòng chỉ muốn tìm tên Trầm đại ca đó, Trường Tôn Kiệt dâng lên tư vị lạ trong lòng (S : Em biết, dầm dấy a, thom lăm.=)), một cổ cảm giác khó chịu không hiểu từ đâu đến nhét đầy trong lòng, lần đầu tiên hắn không dùng đầu óc tự hỏi, mà trực tiếp quát: “Ta sẽ không để cho nàng đi tìm cái tên họ Trầm kia, hiện tại ta đưa nàng quay về Sở gia trang!”

Sở Mộng Sanh vừa nghe hắn nói vậy, mắt đẹp phút chốc trừng to, quai hàm phẫn nộ nghiến chặt, hồn nhiên quên rằng ban đầu nàng còn đang sợ hãi hắn, nổi giận đùng đùng cãi lại: “Ta nói không quay về sẽ không trở về! Người là ai nào? Dám tự tiện quyết định ta, cảm ơn a!”

Trường Tôn Kiệt mâu quang sắc bén chợt lóe, môi mỏng thân nhiên gọi lên một chút tươi cười, gần từng tiếng trầm giọng đáp: “Ta là người có tư cách quản nàng nhất. Một nữ tử bốc đồng như nàng sớm nên có người hảo hảo giáo huấn một chút mới đúng.”

Lời vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người chung quanh ai ai cũng giật mình sửng sốt, ngay cả Tiểu Tước cùng Lý Hương Quân cũng chỉ có thể xanh mặt to, lẳng lẳng nhìn hai người bọn họ, duy có Liễu Trí Khiêm là thủy chung thanh thần đứng ở một bên, khoe miệng còn cười thâm sâu ngắm đôi phu thê tương lai nhà bọn họ.

Sở Mộng Sanh vốn bướng bỉnh quật cường nay càng thêm bị đả kích, nàng hung hăng trừng Trường Tôn Kiệt, hờn hển nắn: “Người dựa vào cái gì mà quản lý ta! Ta thích làm gì cũng không mượn người xen vào, người là đồ đáng ghét, đừng tưởng rằng người hung dữ như vậy ta liền sợ người!”

Trường Tôn Kiệt mày rậm chau nhanh, môi mỏng kiên nghị cũng mím chặt, cặp mắt đen sâu không thấy đáy toát ra hai đám tinh hỏa, ảm ảm một cổ tức giận, nhưng hắn vẫn cực lực khống chế được. Hắn vốn là người không dễ nổi giận, gặp chuyện gì cũng có thể tâm bình khí hòa giải quyết, nhưng Sở Mộng Sanh, một tiểu nữ tử mảnh mai lại có thể ở trong thời gian ngắn làm hắn phẫn nộ.

Không cần nghĩ ngợi, hắn nheo mắt khóa lại dung nhan xinh đẹp tức giận của Sở Mộng Sanh, trầm giọng rành mạch nói: “Bằng vào việc ta sắp trở thành hôn phu của nàng!”

Những lời này càng có lực rung động, đám người xung quanh lập tức xì xào bàn tán, Tiểu Tước cùng Lý Hương Quân thì sớm tròn mắt há hốc mồm, hoàn toàn giật mình ngây ngẩn cả người.

“Người Người nói bậy bạ gì đó?” Sở Mộng Sanh phản ứng kịch liệt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cao giọng quát: “Người là đồ không biết xấu hổ, ai muốn gả cho người? Cũng không nhìn lại mình một chút, gương mặt như lão thầy đồ tám mươi, nhìn thực chán ghét, còn vọng tưởng muốn cùng ta thành thân, người mộng tưởng hảo huyền nha!”

Nàng vừa thốt ra lời này, Liễu Trí Khiêm đứng ở một bên xem kịch vui không khỏi thay nàng toát mồ hôi lạnh.

Trường Tôn Kiệt xưa nay trầm ổn nội liễm luôn bắt cầu ngôn tiểu (nói năng thận trọng), gương mặt lạnh lùng, nhưng cho tới bây giờ không người nào dám nói như vậy trước mặt hắn. Tiểu mỹ nhân này còn không kiêng kị nắng hắc trước bàn dân thiên hạ, hắn thật sự không thể không bội phục dũng khí của nàng.

Chỉ thấy trên trán Trường Tôn Kiệt nổi lên gân xanh, hai tròng mắt híp lại, con ngươi sâu thẳm sắc bén bắn về phía Sở Mộng Sanh, hai tay dùng lực ôm,

phút chốc đem nạng nâng lên, cho nạng đối diện khuôn mặt tức giận bùng bùng của hắn, sau đó gần từng tiếng từ trong kẽ răng:

“Vi nạng nói những lời này, ta hạ quyết tâm phải thú nạng về nhà! Tuy rằng nạng thật sự không phù hợp với yêu cầu của ta, bất quá không sao hết, chỉ cần một thời gian, nhất định ta sẽ hảo hảo ‘dạy dỗ’ nạng một phen!”

Nói xong, chưa cho nạng cơ hội phản ứng, hắn xoay người đứng dậy, đem nạng vác trên vai, sau đó hướng Lý Hương Quân đang ngây người nói: “Làm phiền cô nương dẫn đường, ta muốn đến Sở gia trang gặp Sở lão gia.”

Lý Hương Quân lúc này mới phục hồi tinh thần, kinh sợ nhìn hắn khí thế cường hãn, chỉ có thể lắp bắp: “Làm phiền công tử ngài. Xin. . . . Xin mời đi theo ta!”

Không để ý Sở Mộng Sanh chu miệng mắng mỏ, vung tay gãy chân, Trường Tôn Kiệt dễ dàng khiêng nạng đi theo phía sau Lý Hương Quân bước ra khỏi khách điểm.

Đội bọn họ đi rồi, mọi người lập tức giải tán, bất quá, chuyện phát sinh xé chiều hôm nay đã trở thành tin tức nóng hổi, chủ đề tán gẫu của mỗi người dân Nhạc Châu trong tửu lâu.

Mà Liễu Trí Khiêm sau khi mọi người rời đi, nhin không được hở ra vẻ mặt tràn ngập hứng thú cùng nụ cười giả tạo. Xem ra sự tình là càng lúc càng thú vị, hắn sắp được thưởng thức tiết mục “Phu quân mặt lạnh thuần phục thể tử” rồi. Chuyến đi Hồ Nam này quả không uổng chút nào nha! Vui mừng suy nghĩ, đôi chân hắn cũng không còn nhàn rỗi! Nhanh chóng rời đi, đuổi theo đoàn người Trường Tôn Kiệt. . .

Bạn đang đọc truyện *Đào Nguyệt Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Sở Mộng Sanh trốn ra ngoài, Sở lão gia —— Sở Nguyên Thành đã chờ ở đại sảnh chuẩn bị hảo hảo vấn tội, giáo huấn một chút nữ nhi bảo bối luôn đem lại cho hắn bao rắc rối.

Sở lão gia vì sao linh thông tin tức như vậy, Sở Mộng Sanh vừa mới gây họa, người còn chưa có về đến nhà, hắn liền biết nàng ở bên ngoài đã làm chuyện gì, phá phách những gì?

Bởi vì, lảng giềng trong thành luôn luôn kính trọng Sở lão gia, cũng vì Sở tiểu thư kia cá tính xảo quyết tình quái mà lo lắng thay. Cho nên, chỉ cần Sở Mộng Sanh gặp phải chuyện gì, gây loạn cái gì, nhất định sẽ có người chủ động hướng Sở lão gia báo cáo toàn bộ.

Giờ phút này, Sở lão gia chấp tay sau lưng, vừa lo lắng vừa tức giận đi qua đi lại trong đại sảnh, Sở phu nhân ngồi một bên nhíu mi sầu muộn.

Đang lúc phu thê bọn họ sắp hết kiên nhẫn thì tổng quản Sở Vinh vội vàng chạy vào, thần sắc có chút quái dị, khom người lắp bắp bẩm báo: “Lão gia. . . . Tiểu thư . . . bị người ta khiêng đi rồi về!”

“Cái gì?” Sở lão gia cùng Sở phu nhân nhất thời kinh ngạc mở to mắt, đồng thời kinh hô lên tiếng.

“Để cho người ta khiêng về? Đó không phải là do Sanh nhi bị thương, bị thương thực nghiêm trọng ư!” Sở phu nhân kinh hoàng đứng dậy, sắc mặt tái nhợt.

Sở lão gia nguyên bản nộ khí đằng đằng, trong nháy mắt liền biến mất, thay vào đó là vẻ mặt đau lòng kinh hoàng.

“Như thế nào nghiêm trọng như vậy? Mau mời người ta vào đây!” Sở lão gia nóng lòng kêu, không quên phân phó: “Thuận tiện sai người mời đại phu đến xem bệnh cho tiểu thư.” Tức giận thì tức giận, nhưng nữ nhi dù sao cũng là một miếng thịt trong lòng mà!

“A?” Sở Vinh nhất thời không biết nói gì, tiểu thư là bị người ta khiêng trở về, nhưng là không cần phải mời đại phu, lão gia cùng phu nhân tám phần là lo lắng thừa rồi, tiểu thư không chỉ hoàn hảo như lúc đầu, không bị thương một cọng lông tơ, còn có mười phần tinh thần, sức lực tức giận, há miệng chít chít oa oa mắng mỏ không để yên, tay chân cũng không nhàn rỗi, thật sự là khổ vị công tử khiêng tiểu thư trở về kia.

“Bẩm lão gia, tiểu thư bình yên vô sự, cũng không có bị thương.” Hắn nhanh chóng giải thích.

“Không bị thương? Vậy sao để cho người ta khiêng?” Sở lão gia khó hiểu hỏi.

Sở Vinh thật sự không biết nên giải thích như thế nào, tình hình bên ngoài thực gây cười. Bất quá, hắn phi thường bội phục vị công tử khí thế bất phàm, áp chế được tiểu thư chưa có người nào quản được nhà bọn họ.

“Lão gia xin bình tĩnh chớ nóng nảy, khiêng tiểu thư trở về là tam công tử Trường Tôn Kiệt nhà Trường Tôn gia ở thành Lạc Dương, chờ lão gia gặp hắn cùng tiểu thư, sự tình sẽ rõ ràng.” Sở Vinh lại nói tiếp.

“Tam công tử Trường Tôn gia?” Sờ lão gia kinh ngạc mở to mắt. Hắn và Trường Tôn viên ngoại là chỗ quen biết cũ, tình nghĩa hai người không phải ít, còn ước định sẽ gả nữ nhi cho một trong số các tôn tử của hắn. Chuyện này cách đây hai năm rồi, vị công tử này chẳng lẽ là Trường Tôn viên ngoại phải tới? Sao lại đụng phải Mộng Sanh được nhỉ?

Trăm mối vẫn không có cách giải, Sờ lão gia đành vẫy tay thúc giục: “Mau mời người ta vào!”

“Dạ!” Tổng quản trả lời, lập tức lui ra thông truyền.

Lát sau, một nam tử thân hình cao lớn, thể trạng ngang tàng trên vai khiêng một thân ảnh màu đỏ, nhìn kỹ đúng là Sờ Mộng Sanh nữ nhi bảo bối luôn khiến bậc phụ mẫu bọn họ đau đầu.

“Thả ta xuống!” Sờ Mộng Sanh giận dữ hô một tiếng, rốt cuộc không dám tùy tiện vịn vẹo, đánh người, bởi vì nàng vừa rồi đã lĩnh giáo qua tư vị bị đánh mông. (S : há há há , thích k ạ ... Sanh tỷ : người thứ liền biết)

Trường Tôn Kiệt theo lời cúi người xuống, đặt nàng xuống đất.

Sờ Mộng Sanh vừa được tự do liền chạy về phía phụ mẫu, mắt đỏ căm giận lên án: “Cha, nương, xú nam nhân này khi dễ nữ nhi thật thâm, hai người phải thay nữ nhi làm chủ a!”

Vừa nói mâu quang nàng vừa lưu chuyển, con mắt sáng đồng thời trộm dò xét phụ thân, trong lòng tính toán muốn dời đi tiêu điểm, để cho phụ thân quên nàng lại gây chuyện ở bên ngoài.

“Ai! Sờ tiểu thư, người nói như vậy sai hoàn toàn.” Liễu Trí Khiêm không nhanh không chậm mà thẳng bước đi ra, hướng Sờ lão gia chấp tay vái chào, nói tiếp: “Sờ lão gia, lệnh thiên kim thiếu chút nữa mạng tan dưới vó ngựa, may có tam công tử nhà ta xuất thủ cứu giúp, tại sao lại nói là khi dễ? Toàn bộ quá trình có biểu tiểu thư quý phủ cùng cô nương Tiểu Tước tận mắt trông thấy.”

Sờ lão gia nghe vậy sắc mặt phút chốc trầm xuống, giương mắt nhìn hướng nữ nhi, hỏi: “Thực sự có chuyện này? Vừa rồi Trần đại thẩm bán đồ ăn chạy tới nói cho ta biết con cười ngựa chạy như điên trên đường, nguyên lai là sự thật!”

Sờ Mộng Sanh chột dạ rũ mắt xuống, ấp úng nói: “Đó là bởi vì. Bởi vì xảy một chút ngoài ý muốn, không phải lỗi của con nha! Hơn nữa, cái đó và chuyện tên kia khi dễ con căn bản không liên quan đến nhau!” Nàng vẫn không quên vụng trộm lườm Trường Tôn Kiệt.

“Câm mồm!” Sờ lão gia giận dữ mắng mỏ: “Người gây họa còn dám cãi chày cãi cối à!”

Sờ lão gia nghiêm túc chuyển hướng Lý Hương Quân, âm điệu rơi chậm lại, ôn hòa nói: “Hương Quân, con lúc nhỏ luôn nhu thuận, hảo hảo cùng dưỡng đem toàn bộ chuyện đã xảy ra nói rõ ràng.”

Lý Hương Quân chần chờ một lúc lâu, trong lòng thập phần khó xử, nàng vừa không muốn nói dối dưỡng, lại không muốn biểu muội vì vậy mà bị trách phạt, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên như thế nào mở miệng.

Đúng lúc này, Trường Tôn Kiệt đột nhiên lên tiếng:

“Sờ lão gia, kỳ thật chuyện này không thể trách Sờ tiểu thư được, con ngựa kia không biết vì có gì đột nhiên lồng lên, may mà hữu kinh vô hiểm, Sờ tiểu thư chỉ là kinh hách, không cần quả trách nặng nề nữa.”

Những lời này nói ra làm Sờ lão gia liên tiếp gật đầu, trong mắt đầy đủ ý khen ngợi, nam tử trẻ tuổi trước mắt này khí độ bất phàm, xử sự trầm ổn mà chu đáo, trong chớp lát liền chiếm được hảo cảm của hắn. (S : thành công bước 1 trong chiến lược thuần phục vợ =)

“Vị công tử này, người chính là tôn tử của Trường Tôn viên ngoại?” Sờ lão gia mỉm cười hỏi, đi về phía Trường Tôn Kiệt.

Trường Tôn Kiệt cung kính khom người cao giọng trả lời: “Vãn bối Trường Tôn Kiệt, đứng hàng thứ ba trong các tôn tử, lần này đến gặp Sờ lão gia, trước là muốn cùng ngài trao đổi một chút chuyện mua bán hợp tác thù phùng, hai là phụng theo mệnh lệnh của gia gia, đến cầu hôn Sờ gia.”

“Cầu hôn?” Sờ phu nhân không rõ nhìn trượng phu.

Sờ Mộng Sanh lại mở to mắt, không dám tin nhìn Trường Tôn Kiệt. Hắn. cư nhiên là tôn tử của Trường Tôn gia gia? Điều này sao có thể? Trường Tôn gia gia đáng yêu thú vị như vậy, sao có thể có tên tôn tử chán ghét làm người ta nhìn mà muốn đánh cái ngáp như vậy?

Hơn nữa, hắn vừa mới nói cái gì, cầu hôn? Hắn muốn thành thân với ai nha? Phụ thân chỉ có một nữ nhi là nàng, sẽ không phải là chỉ nàng đi? Chẳng lẽ vừa rồi hắn ở khách điểm nói muốn thú nàng làm thê tử là thật?

Đang lúc mọi người giật mình kinh ngạc thì Sờ lão gia lại tuyệt không cảm thấy vậy, ngược lại còn tỉ mỉ đánh giá Trường Tôn Kiệt. Sau đó, hắn đột nhiên phát ra một trận tiếng cười vang dội, trên mặt là vẻ lòng vui sướng.

“Hảo! Hảo! Hảo! Thật sự là quá tốt!” Hắn liên thanh tán hảo, Trường Tôn Kiệt trước mắt rất có phong phạm cùng khí thế của hắn năm đó, Trường Tôn viên ngoại không hổ là tri kỷ của hắn, thay hắn chọn tên con rể phù hợp tiêu chuẩn của hắn như vậy khiến hắn phi thường yêu thích, xem ra ước định hai năm trước, lão nhân gia không có quên.

“Lão gia, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Sở phu nhân rốt cục nhìn không được hỏi.

Sở lão gia đi đến bên cạnh thê tử, vỗ nhẹ tay nàng, ôn nhu nói: “Phu nhân, chuyện này trở về phòng ta sẽ nói cho nàng rõ, hiện tại nàng chỉ cần biết tôn tử của Trường Tôn viên ngoại muốn thành thân với nữ nhi bảo bối của chúng ta, chúng ta rốt cuộc không cần lo lắng nữ nhi không ai thèm lấy nữa rồi.” Sở lão gia quả thực cũng sắp hi cực nhĩ khắp.(vui quá mà chảy nước mắt)

Sở phu nhân vừa mừng vừa sợ nhìn Trường Tôn Kiệt, “Ngươi. Ngươi thật sự muốn thú Mộng Sanh nhà ta?” Về mặt của nàng có chút kích động. Tôn Kiệt cùng Liễu Trí Khiêm thấy vậy trong lòng cảm thấy vừa quái dị vừa buồn cười, như thế nào phu thê bọn họ vừa nghe đến tin tức Trường Tôn Kiệt muốn thú Sở Mộng Sanh, biểu tình đều là bất khả tư nghị, cao hứng cảm động đến rơi nước mắt, thật là khiến người ta khó hiểu.

Này thật sự trách không được Sở lão gia cùng Sở phu nhân, tuy rằng nữ nhi của bọn họ sinh ra có khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ, còn có được một tay thêu nghệ khéo không ai bằng, nhưng lại cực kỳ nghịch ngợm cổ quái. Tư tưởng khác hẳn với các tiểu thư khuê các bình thường, căn bản không chịu lễ nghi tập tục truyền thống cùng quy phạm gò bó, luôn làm theo ý mình, thậm chí đôi khi còn làm mọi người kinh hãi.

Cũng bởi vậy, chưa từng có nam tử nào dám đến cửa cầu hôn, mà gần một năm nay, nàng lại thích đại đệ tử Dương Oai võ quán Trầm Thuộc Vũ, quang minh chính đại theo đuổi người ta, rước lấy một ít lời ra tiếng vào, làm phu thê bọn họ càng nhiều nếp nhăn.

Bất quá nội tình chuyện này đương nhiên không tiện cho Trường Tôn Kiệt biết, vạn nhất dọa hấn chạy, vậy hy vọng duy nhất của phu thê họ không phải rơi vào khoảng không sao?

Cứ việc trong lòng có chút nghi hoặc, Trường Tôn Kiệt vẫn thập phần hữu lễ trả lời: “Lệnh thiên kim là thê tử gia gia tuyền định cho ta, vẫn bói tự nhiên vâng theo, huống chi con nết gia gia không hề kém, Mộng Sanh tiểu thư nhất định có chỗ hơn người, mới có thể khiến cho gia gia yêu thích như thế.”

Hắn lời nói khích lệ... thực tế làm cho Sở Nguyên Thành cùng thê tử cảm thấy chột dạ cùng hổ thẹn, bọn họ không hèn mà cùng liếc nhau, sau đó hướng Trường Tôn Kiệt cười khan mấy tiếng.

“Trường Tôn công tử, không dám gạt ngươi, nữ nhi bảo bối từ nhỏ bị chúng ta làm hư rồi, trừ bỏ dung mạo hơn người cùng một tay hảo thêu nghệ, thật sự không có ưu điểm khác.” Sở lão gia có chút cảm khái thở dài.

“Đúng nha! Mộng Sanh nhà ta trời sinh tính hoạt bát hướng ngoại, hành vi cử chỉ khó tránh khỏi có chút. Ách. có chút khác hẳn với nữ tử bình thường, công tử nếu thật muốn thành thân với nó, kính xin hãy bao dung, bao dung một chút!” Sở phu nhân sầu lo nói tiếp, nhưng cũng không dám nói ra toàn bộ.

Trường Tôn Kiệt lịch lãm thông minh, như thế nào không rõ ý tứ trong lời nói của họ, từ cái phát sinh ngoài ý muốn hôm nay, có thể thấy Sở Mộng Sanh là một nha đầu bướng bỉnh, bốc đồng quật cường. Ngôn ngữ cùng hành vi của nàng hẳn chưa từng thấy ở bất kỳ khuê nữ nào, chắc chắn nàng là tiểu yêu phiền toái.

Thế mà hắn đáp ứng thú nàng làm vợ! Trường Tôn Kiệt không hiểu chính mình làm sao nữa, quyết định nàng trở thành thê tử, biết rõ nàng căn bản không phù hợp với thê tử điển hình trong lý tưởng, nhưng hắn vẫn không muốn thay đổi chủ ý.

Này thật sự là rất kỳ quái, hắn từ thuở sinh ra đến giờ... luôn luôn rõ ràng hắn muốn gì, bây giờ trong lòng hắn rõ ràng: hắn muốn nàng, nguyên nhân thì không rõ, nhưng hắn thập phần khẳng định điều này.

“Sở lão gia, Sở phu nhân, tâm ý vẫn bói thú lệnh thiên kim tuyệt không thay đổi, chẳng qua vẫn bói có một thỉnh cầu, mong hai người đáp ứng vẫn bói.” Trường Tôn Kiệt ngẫm nghĩ một lát sau mới trả lời.

“Thỉnh cầu gì, ngươi cứ việc nói!” Sở lão gia sang sảng nói.

Con ngươi đen chậm rãi bắn về phía Sở Mộng Sanh, khóe miệng chứa đựng một chút cười nhạt sâu xa khó hiểu, từ từ nói: “Sở tiểu thư hành vi cử chỉ quả thật có chỗ không hợp, vẫn bói hi vọng trước khi thú nàng, có thể để cho vẫn bói hảo hảo dạy dỗ một phen, không biết ý kiến của Sở lão gia, Sở phu nhân như thế nào?”

Sở lão gia nghe vậy, không những không có ý kiến, ngược lại còn mừng rỡ hơn hớn. Này nữ nhi bảo bối, hắn thật sự quản mệt chết đi rồi, thiếu chút nữa bị điệu mất nửa cái mạng, đang lo không trông nom được lại có người lao vào, vậy thì tốt rồi, hắn tin tưởng bằng vào khí thế uy nghiêm của Trường Tôn Kiệt, nhất định có thể đem tiểu nha đầu luôn khiến người khác buồn phiền kia thu phục dễ dàng.

“Không thành vấn đề, làm trọng phụ dạy bảo thê tử là đúng, ngươi liền thuận tiện ơ lại Sở gia trang đi!” Sở lão gia cao hứng đáp ứng, “Tiểu nữ về sau liền dựa vào Trường Tôn công tử rồi, nếu có chỗ không phải, ngươi cứ việc khuyên can, lão phu tuyệt không can thiệp.”

“Đa tạ Sở lão gia.” Trường Tôn Kiệt chấp tay vái chào.

Sở Mộng Sanh bị gạt ở một bên chỉ có thể ngơ ngác nghe Sở lão gia cùng Trường Tôn Kiệt quyết định chung thân đại sự của nàng. Trong cuộc thảo luận nhân vật chính là nàng nha, tại sao lại coi nàng như không tồn tại, tự tiện đồng ý không cần biết nàng có nguyện ý hay không, bọn họ đem nàng trở thành cái gì! Thật sự là đáng giận đến cực điểm!

Rốt cục, nàng không thể nhìn được nữa ——

“Ta không thành thân!” Nàng bỗng nhiên kêu: “Ta mới không thành thân với tên to con nghiêm túc không thú vị này!” Nàng tròn mắt hung hăng trừng Trường Tôn Kiệt, hơn nửa kiêu ngạo hất cằm lên.

Sở lão gia nhất thời giận tái mặt hét lớn: “Ngươi không có quyền quyết định ! Việc này ta nói rồi, sớm ngày đem ngươi gả đi sẽ không còn cả ngày ra bên ngoài gây chuyện nữa! Huống hồ Trường Tôn gia là thân gia thiên kim khó cầu, ngươi còn có cái gì không hài lòng ?”

Sở Mộng Sanh không phục “Con là thích Trường Tôn gia gia, chứ không thích hần, cũng không muốn làm thê tử hần , nữ nhi đã có người trong lòng.”

Sở lão gia tức giận khinh xuy một tiếng, trầm giọng nói: “Ý trung nhân của ngươi đó là kia đại đệ tử Trầm Thuộc Vũ ở Dương Oai vô quán của quán chủ Lục Hải Sơn , ngươi nghĩ rằng ta không biết sao? Một nữ hài tử gia thế lại theo đuổi nam nhân, thật sự là mất hết mặt mũi Sở gia chúng ta!”

Sở Mộng Sanh sắc mặt khê biến thành hơi hồng, lại vẫn đứng lý hợp tình, “Cổ nhân nói ‘ yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu ’, vì sao nam nhân có thể quang minh chính đại theo đuổi nữ tử mình thích , mà nữ nhân lại không thể? Con đâu có làm gì ái muội.”

“Ngươi Ngươi còn dám cãi ta!” Sở lão gia rống to, vuron ngón trở run rẩy chỉ nàng.”Ngươi cũng biết có bao nhiêu người chờ xem chê cười ngươi? Tên Trầm Thuộc Vũ sớm muộn gì cũng là con rể Lục Hải Sơn , ngươi ta làm sao có thể chọn ngươi, hần căn bản là không có khả năng thích ngươi!”

Sở Mộng Sanh vừa nghe vậy hốc mắt bỗng dưng đỏ lên, nghẹn ngào nói : “Sẽ không , Trầm đại ca sẽ không thú tiểu sư muội của hần. Hần sẽ thích con, con tin tưởng một ngày nào đó, hần sẽ bị chân tình của con làm cảm động.”

“Ngươi im miệng cho ta, ” Sở lão gia gầm lên: “Nói tóm lại, từ hôm nay trở đi, không được bước ra khỏi Sở gia trang nửa bước, hảo hảo ở tại trong nhà tu thân dưỡng tính cho ta, học tập làm thê tử người ta, cần phải chuẩn bị đức hạnh cùng lễ nghi, hôn sự đã định.”

Sở Mộng Sanh trong lòng vừa tức vừa vội, nhịn không được khóc òa lên, nàng đem hết thảy quy tội cho Trường Tôn Kiệt. Giờ phút này ở trong lòng nàng, hần đã không phải là ân nhân cứu mạng mà là sát tinh đời nàng, chuyên môn đến làm phá hư chuyện của nàng, nàng hận chết hần.

Không cần nghĩ ngợi , nàng tức giận vội vàng chạy về phía Trường Tôn Kiệt, một đôi tay nhỏ bé vung lên nắm tay, đập vào ngực hần.

“Đều tại ngươi ! Nếu không do ngươi, phụ thân cũng sẽ không bắt ta gả cho ngươi, ngươi này tiểu nhân đáng giận , ta hận ngươi!” Nàng một bên đánh, một bên khóc gào.

Mọi người thấy thế muốn lên phía trước khuyên giải, Sở Nguyên Thành cùng thê tử sợ tới mức toát mồ hôi lạnh . Nữ nhi hành vi làm càn như vậy, khó bảo toàn sẽ không đắc tội Trường Tôn Kiệt, hai người đang chuẩn bị đi lên trước kéo Sở Mộng Sanh ra chỉ thấy Trường Tôn Kiệt hướng mọi người khê lắc đầu ám chỉ mọi người không cần nhúng tay.

Mặc Sở Mộng Sanh phát tiết hồi lâu, Trường Tôn Kiệt lúc này mới gợn lên mày kiếm, híp mắt trầm giọng quát khê: “Nàng đánh đủ chưa?”

Tiếng nói trầm thấp hùng hậu, uy nghiêm hữu lực của hần làm cho người ta không tự chủ được tâm sinh kính sợ, không dám vọng động.

Sở Mộng Sanh bị hần quát, thoáng chốc dừng lại động tác, đôi mắt trong suốt xinh đẹp tràn đầy nước mắt kinh ngạc nhìn hần chăm chú, bị ánh mắt hần nghiêm khắc lạnh thấu xương làm kinh hãi nói không ra lời , trong lòng nhất thời linh ngộ: nàng chọc phải nhân vật khó chơi không nên dây vào cũng không thể trêu vào rồi .

Nam tử trước mắt khí thế uy nghiêm , mày kiếm sáng mục, ngũ quan sâu tuấn hữu lực, không giận mà uy, dễ dàng làm cho người ta bất giác phục tùng hần.

Lần đầu tiên Sở Mộng Sanh trong lòng thấy sợ hãi, hần và những nam nhân nàng tiếp xúc qua hoàn toàn không giống nhau, cái loại ý đồ khát vọng chứa tế này khiến nàng không hiểu mà hoảng hốt, theo bản năng xoay người muốn chạy trốn khỏi hần.

Bất quá Trường Tôn Kiệt động tác so với nàng còn nhanh hơn, duỗi cánh tay ra, dễ dàng đem nàng ôm vào lòng, đem nàng khiêng lên bả vai của mình, sau đó hướng nhạc phụ nhạc mẫu trưng lại nói : “Lão gia, phu nhân, nếu hai người không ngại như đã nói. . . , ta muốn bắt đầu ‘ dạy dỗ ’ thê tử tương lai .”

Sở lão gia kinh ngạc trong chốc lát mới lắp bắp trả lời: “Ách. . . . Xin cứ tự nhiên, tiểu nữ khiến công tử hao tâm rồi.”

Lúc này, Sở Mộng Sanh bị gánh trên vai từ trong kinh ngạc phục hồi tinh thần lo sợ kêu: “Thả ta xuống! Thả ta xuống!”

Trường Tôn Kiệt làm như không nghe thấy nói tiếp: “Không biết khuê phòng Sở tiểu thư ở đâu?”

Lời này vừa nói ra làm tổng quản Sở Vinh cùng nha hoàn bên người Sở Mộng Sanh – Tiểu Tước tỉnh táo lại, hai người liền nhanh chóng đi trước dẫn đường, trong lòng không hèn mà cùng nghĩ: tiểu thư bọn họ lần này đã đụng phải khắc tinh, rốt cục có người trị được nàng, sau này bọn họ không cần phải sống lo lắng đề phòng , cũng không cần luôn thay tiểu thư gây họa xử lý giải quyết tốt hậu quả, thậm chí bị liên lụy, bị phạt nữa.

Trong đại sảnh chỉ còn lại bốn người phu thê Sở Nguyên Thành, cùng Liễu Trí Khiêm, Lý Hương Quân.

“Vị công tử này là” Sở lão gia nhìn Liễu Trí Khiêm, mỉm cười hỏi.

Liễu Trí Khiêm vội vàng tiến lên chấp tay đáp : “Vãn bối Liễu Trí Khiêm, ở Trường Tôn gia làm chức vụ trông coi việc phùng thiêu, lần này đặc biệt theo thiếu gia đến đây làm mới.”

“Nga! Nguyên lai là Liễu công tử, sơ suất rồi.” Sở lão gia ảm áp nói, tiếp theo hướng Lý Hương Quân phân phó: “Hương Quân, phiền con mang Liễu công tử tới phòng khách nghỉ tạm.”

Lý Hương Quân trộm nhìn Liễu Trí Khiêm liếc mắt một cái, khuôn mặt hơi đỏ lên, vẻ mặt có chút ngượng ngùng, nàng rũ mắt xuống, mềm mại gật đầu.

“Liễu công tử, xin mời đi theo ta.” Thanh âm của nàng mềm nhẹ, thủy chung buông đầu xuống không dám nhìn Liễu Trí Khiêm, bộ dáng e lệ mềm mại khiến Liễu Trí Khiêm lập tức rung động trong lòng, mắt nhìn có điểm choáng váng.

Chợt, hắn kéo mình về với hiện tại, nhắc nhở chính mình, hắn chỉ là người làm khách, thật không nghĩ qua tiện đường ôm theo thê tử trở về đâu, trăm ngàn lần đừng vì nhất thời mê tình mà làm ra việc ngốc này nha.

Nghĩ vậy, hắn nhanh chóng phục hồi tinh thần, câu nệ hữu lễ, “Làm phiền tiểu thư dẫn đường.”

Đội hai người đi xa, Sở phu nhân nhủ lại đôi lông mày, vẻ mặt lo lắng, “Lão gia, làm như vậy được không? Mộng Sanh tính tình thật sự bướng bỉnh, ta sợ nó lại gây chuyện, aizz, thật là khiến người lo lắng.”

Sở lão gia an ủi vỗ vỗ bả vai thê tử, ôn nhu nói: “Nàng đừng lo lắng, chúng ta làm như vậy cũng là vì nó. Nàng cũng biết Trường Tôn viên ngoại, hắn dạy dỗ tôn tử nhất định không kém. Huống hồ, nàng cũng thấy bộ dáng Trường Tôn Kiệt rồi, ta kinh thương nhiều năm, gặp qua vô số người, tam công tử kia quả đáng là phu quân có thể dựa dẫm.”

Nói tới đây, hắn đột nhiên dừng lại, thở dài một hơi mới lại nói tiếp: “Phu thê ta tuổi cũng lớn, lại không tìm được con rể, nếu không thừa dịp hiện tại đem việc thành hôn của Mộng Sanh xử lý tốt, ngày nào đó hai ta hai chân mắt một cái, còn có ai làm chủ cho nữ nhi? Mộng Sanh cá tính cùng tư tưởng không giống người thường, hành vi, ngôn ngữ lại càng lớn mật, phóng nhân toàn bộ Nhạc Châu, có ai dám thủ nàng làm vợ? Nay Trường Tôn gia để mắt chúng ta, muốn cùng ta kết thành thân gia, vừa vặn hiểu rõ tâm sự của nhau, Mộng Sanh có nơi chốn tốt, ta tin tưởng quyết định này tuyệt đối là chính xác !”

Sở phu nhân nghe xong những lời này lo lắng liền tiêu tan, gật đầu than nhẹ, “Đúng vậy, chỉ mong hôn sự bọn chúng có thể thuận lợi tiến hành.”

“Nàng yên tâm” Sở lão gia thân thủ nắm eo nhỏ thê tử, lộ ra một chút mỉm cười hết sức coi trọng. “Ta đối Trường Tôn Kiệt rất có lòng tin, đứa bé kia thành thực ôn trọng khí độ bất phàm, tuyệt đối có thể trị được nha đầu Mộng Sanh, cũng tuyệt đối có thể chiều cổ tốt Mộng Sanh, chúng ta cứ mặc kệ hắn đi!”

Chương 3.4

Bichsongcac.wordpress.com

Trường Tôn Kiệt khiêng Sở Mộng Sanh đang giãy dụa không ngớt đi theo tổng quản cùng nha hoàn đến khuê phòng của nàng.

“Cô gia, đây là hương khuê tiểu thư.” Tiểu Tước khản cập kêu tiếng cô gia, còn chịu khó mở cửa phòng cho hắn.

“Trường Tôn công tử nếu có cần gì, xin cứ việc phân phó, tiểu nhân đi xuống, không quấy rầy ngài cùng tiểu thư!” Sở Vinh khước miệng chứa đựng một chút cười trộm, cúi đầu nói, một bên vụng trộm hướng Tiểu Tước phát phát tay, ám chỉ nàng đừng ở trong phòng.

“Ách.” Tiểu Tước lập tức hiểu ý treo lên vẻ mặt chân thành tươi cười, đối Trường Tôn Kiệt hơi hơi phúc phúc thân mình nói: “Tiểu Tước cũng muốn đi xuống, cô gia ngài. cùng tiểu thư hảo hảo ‘khai thông’ đi!”

Nói xong, nàng che nhanh miệng nhin cười, đi theo phía sau tổng quản rời khỏi phòng.

“Uy Uy! Tiểu Tước người đừng đi nha!” Sở Mộng Sanh mất thấy trong phòng chỉ còn nàng cùng Trường Tôn Kiệt, trong lòng vừa bối rối vừa sợ hãi, bất chấp chính mình vẫn đang ở trên vai hắn, vội vươn tay ra la lên.

Nhưng mà, Tiểu Tước làm như không nghe thấy, không quay đầu, đóng cửa phòng lại rồi rời đi.

Sở Mộng Sanh tuyệt vọng nhìn cánh cửa khép lại, ảo não nhắm nghiền hai mắt, lúc mở mắt ra hai con ngươi đã tràn đầy lửa, cắn răng một cái, đang chuẩn bị mở miệng mắng thì Trường Tôn Kiệt không hề báo động trước, thân thể khom xuống, đem nàng ném lên giường.

Thoáng chốc, toàn bộ lời mắng người đều tắc ở nơi cổ họng, thân mình ngã xuống giường choáng váng, vô lực, đúng lúc này lại có một đôi cánh tay sắt ôm eo nhỏ, đem nàng kéo vào trong lồng ngực.

Mãnh liệt nhắc mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đối diện gương mặt sâu tuấn của Trường Tôn Kiệt đang cúi xuống. Hai người cách nhau không đến một tấc, Sở Mộng Sanh có thể rành mạch nhìn thấy ngũ quan hắn thâm thúy như đao khắc rìu đục, hơn nữa đồng màu tối tăm, vừa sâu thẳm, vừa như hàn tinh giữa trời đêm, làm cho người ta không tự chủ được bị thu hút. Nguyên lai khi nhìn gần, hắn lại là nam tử có mị lực như thế.

Ý thức được mình ngây ngốc theo dõi hắn, nàng lập tức rũ mắt xuống, trong lòng âm thầm mắng chính mình đến tột cùng làm sao vậy, trong nháy mắt vừa rồi ngốc nhìn, nhưng lại khiến ngực nàng nổi lên rung động kỳ dị.

Mà Trường Tôn Kiệt hơi hơi giật mình sững sốt trong chốc lát, nàng có dung nhan tuyệt sắc đủ để nam nhân thất hồn lạc phách, nhưng không ai dám lĩnh giáo tính tình bướng bỉnh như liệt hỏa của nàng.

Một đôi mắt to, trong trẻo thông minh, cái mũi nhỏ mà vênh cao phối hợp với đôi môi duyên dáng yêu kiều, tính xảo như búp bê, trong sáng thuần khiết, nếu không phải trong ánh mắt hiển lộ một cỗ quật cường cùng ngoan cố, hẳn cơ hồ nghĩ đến nàng là tiểu nữ nhân ngọt ngào động lòng người, dịu dàng mềm mại.

Sở Mộ Dung Sanh bị hấn ôm cả người không được tự nhiên, nhịn không được mở miệng trách móc: “Uy, đại khối đầu(to con), buông!”

Nghe nàng gọi, Trường Tôn Kiệt nhú lông mày, trầm thấp nói: “Đừng uy uy gọi người, thật sự không lễ phép, ta hữu danh hữu tính, từ hôm nay trở đi, nàng chỉ có thể gọi là ta Trường Tôn đại ca hoặc Kiệt ca ca, còn lại không cho phép!”

Trường Tôn đại ca? Kiệt ca ca? Ác, thật sự là ghê tởm, người này da mặt cũng thực dày, dám đối với nàng có loại yêu cầu này!

“Người tạm thời làm khách. Bỏ cô nương mới không đá người, đừng cho là phụ thân ta đồng ý lời cầu hôn của người, ta liền nghe lời người, sau đó ngoan ngoãn gả cho người, ta cho người biết, không có cửa đâu!” Sở Mộ Dung Sanh đắc ý nói rõ tâm ý.

Trường Tôn Kiệt chính là trầm xuống, yên lặng nhìn nàng, lập tức vươn bàn tay nắm cầm của nàng, bắt nàng nhìn thẳng hắn.

“Nàng không nghe cũng không được! Ta không phải trưng cầu đồng ý của nàng, đây là mệnh lệnh, nàng phải vâng theo.” Giọng nói tràn đầy uy lực cùng kiên trì.

“Người” Sở Mộ Dung Sanh không thể động đậy, đành phải trốn to đôi mắt xinh đẹp hung tợn trừng hắn, chưa từng có người dám đối đãi nàng như vậy, hắn dựa vào cái gì ra lệnh cho nàng phải phục tùng? Buồn bực, nàng nói bừa: “Ta không nghe! Ta chính là muốn gọi người uy, đại khối đầu, quý chán ghét, xú nam nhân không biết xấu hổ!”

“Nàng nói lại lần nữa xem!” con người đen bắn ra hai đạo ánh sáng sắc bén.

Sở Mộ Dung Sanh trong lòng run sợ, bộ dáng người này nghiêm túc rất dọa người, theo bản năng thu thân thể về, lập tức nàng lại bất tuân ngẩng đầu lên cao, tự nói với mình đừng để bộ dáng bên ngoài của hắn hù dọa, nàng sẽ cho hắn biết, nàng không phải là kẻ dễ bắt nạt.

“Nói một trăm lần cũng không thành vấn đề!” Cố ý bỏ qua bất an trong lòng, nàng đơn giản đấu cùng hắn.”Ta nói người là đại khối đầu không thú vị, quý chán ghét, thối nam”

Chỉ “nhân” còn chưa nói ra miệng, miệng nhỏ của nàng phút chốc bị cái gì ngăn chặn, nửa ngày cũng không phát ra được thanh âm nào.

“Ngô. Ân.” Nàng vẫn chưa hiểu rõ trạng huống, chỉ cảm thấy ngoài miệng có một cỗ áp lực vừa nóng vừa nhuyễn.

Nàng chăm chú nhìn lên, trời ạ! Mặt Trường Tôn Kiệt quả thực dán vào nàng, tầm mắt của nàng chậm rãi dời xuống ——

Wow! Đây xú nam nhân không biết xấu hổ thế nhưng hôn miệng của nàng, đây chính là nụ hôn đầu của nàng, nàng muốn kính dâng cho Trầm đại ca! Nay lại bị hắn cưỡng đoạt mất! Nàng bắt đầu ra sức giãy dụa, muốn thoát khỏi nụ hôn của hắn, đôi tay nhỏ bé mãnh liệt đẩy lồng ngực hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đào Nguyệt Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Sở Mộ Dung Sanh giãy dụa vụn vụn như con kiến với cây cỏ thụ, chẳng có chút lực tác động nào. Trường Tôn Kiệt đem nàng đẩy ngã trên giường, bàn tay to chiếm lấy tay nhỏ bé của nàng, chặt chẽ ghim trên đỉnh đầu, thân hình khô ngô rắn chắc gắt gao ngăn chặn thân thể nàng mềm mại, hôn càng nặng càng sâu.

Nụ hôn của hắn mang theo ý vị trừng phạt, không chút nào thương hương tiếc ngọc, mạnh mẽ hôn nàng, hắn đột nhiên cạy mở đôi môi cánh hoa, cái lưỡi cường thế cực nóng chui vào trong không gian tư mật của nàng, mềm mại trở mình như trốn mặt.

Sở Mộ Dung Sanh chưa từng bị hôn qua chỉ cảm thấy cả người khô nóng, môi lưỡi hắn điên cuồng dây dưa, xa lạ mà hữu lực lung lay thần trí của nàng, làm đầu óc nàng cháng váng phi thường lợi hại, ngay cả hô hấp cũng thấy khó khăn.

Theo cái hôn càng ngày càng sâu, thân thể nàng cũng không tự chủ mềm yếu vô lực, dĩ thường khó chịu, nàng không còn vụn vụn kháng cự, chỉ hy vọng hắn mau chóng thả nàng, phản ứng xa lạ dấy sóng trong cơ thể này khiến nàng sợ hãi.

Giờ phút này Trường Tôn Kiệt căn bản dừng không được . Hắn vốn chỉ muốn che miệng của nàng lại, trừng phạt nàng bướng bỉnh, không nghĩ tới nàng rất ngọt ngào, hắn muốn ngừng mà không được.

Hắn từ trước đến nay lấy chính mình tự chủ cùng định lực hơn người mà kiêu ngạo, đối với sắc dục chưa bao giờ mất khống chế. Thế mà hôm nay tiểu nữ tử trong lòng nhanh mềm nhanh miệng, ngoan cổ quật cường , lại dễ dàng làm hắn mất tự chủ, làm cho hắn mất đi trầm ổn ngày thường .

Hắn nhanh nhẹn chiếm lấy cánh môi non mềm , cho đến khi môi phản ánh đào tươi đẹp bị hắn cường thế hôn tới sưng đỏ, hắn mới buông nàng ra.

Sở Mộ Dung cấp bách hít một ngụm khí lớn, hai tròng mắt nhộn nhạo một mảnh thủy quang, về mặt sợ hãi nhìn Trường Tôn Kiệt.

Vì bình ổn thân thể kích động ham muốn tăng vọt của mình, Trường Tôn Kiệt giờ đây kiểm, bấu môi, gọi lên một chút ăn no tươi cười, “Sớm nên có người che lại miệng của nàng như vậy, nhìn nàng bây giờ thật giống mèo con ngoan thuần bị cắn đứt đầu lưỡi .”

Hắn lời nói trên tức đã thành công chọc giận Sở Mộ Dung, kéo nàng từ kinh hãi phục hồi thần thái, dung nhan xinh đẹp trắng trẻo nhảy mắt trưởng hồng như quả táo, nàng giương mắt căm giận nhìn hắn, đang chuẩn bị mở miệng mắng lần nữa thì Trường Tôn Kiệt đã đi trước một bước, nhếch cao lông mày, mang theo ý tứ cảnh cáo mở miệng:

“Như thế nào, thích thêm một lần sao? Ta không ngại hôn nàng thêm một lần nha, dù sao cái miệng nhỏ nhắn phun ra lời mắng chửi người thật sự khó nghe , nó hẳn là có cách sử dụng khác tốt hơn.”

Những lời này lập tức có hiệu quả, Sở Mộ Dung kinh hoàng mở to mắt, theo bản năng vươn tay che miệng, đem toàn bộ lời mắng chửi nuốt vào trong bụng.

“Như vậy là tốt rồi, con dâu Trường Tôn không cho ác miệng, lần sau nếu để ta nghe thấy miệng nàng mắng chửi người khác, ta liền dùng loại phương pháp này trừng phạt nàng, biết không?” Trường Tôn Kiệt mỉm cười, cặp đen đồng sâu thẳm kia không có nửa điểm nói giỡn làm cho người ta không dám hoài nghi những lời này.

Sở Mộ Dung đầu tiên là ngoan ngoãn gật đầu, nhưng sau đó như nhớ tới chuyện gì liền nhíu đôi mi thanh tú, căm tức nhìn chăm chăm hắn, thấp kêu: “Ngươi dựa vào cái gì mà quản lý ta? Ta không đáp ứng gã cho ngươi, bọn cô nương nói gì thì nói, ai cũng không thể xen vào! Ta cho ngươi biết, ta không sợ ngươi đâu!”

Câu nói sau cùng Sở Mộ Dung tựa như muốn thuyết phục chính mình, thanh âm đặc biệt lớn, hai tay chống nạnh phô trương thanh thế . Mà khi nàng vừa tiếp xúc với cặp mắt sâu thẳm kia lại không tự chủ được nuốt nước miếng, khí thế nhất thời suy yếu đi nhiều.

Trường Tôn Kiệt chau mày, khuôn mặt cương nghị chậm rãi ép gần Sở Mộ Dung, cho đến khi mặt hai người cách nhau không đến một tấc mới ngừng lại, con ngươi nghiêm khắc lạnh lùng nhìn thẳng nàng :

“Nếu không phải gia gia chọn nàng, ta căn bản không có khả năng thủ nàng làm thê tử, nhưng việc đã đến nước này, nàng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn gả cho ta, vì để cho nàng phù hợp với tư chất con dâu nhà Trường Tôn, từ hôm nay trở đi, nàng phải hảo hảo bỏ những cử chỉ ngôn hành lỗ mãng này cho ta, nếu không nghe lời.”

Hắn không nói hết, chính là gọi lên một chút ý cười sâu xa khó hiểu kỳ lạ.

Sở Mộ Dung nhất thời sợ hãi, bị bộ dáng hắn thần thần bí bí âm trầm làm giật mình, nhưng nàng vẫn không cam lòng yếu thế: “Nếu không. Ngươi nghĩ thế nào? Đánh ta sao? Hừ! Ta không tin ngươi có thể làm gì ta!”

Trường Tôn Kiệt sắc mặt trầm xuống, mày kiếm nhíu chặt. Nàng rõ ràng là khiêu khích hắn, chưa từng có ai giống nàng dám công khai khiêu chiến uy nghiêm của hắn như vậy, từ trước đến nay chỉ cần hắn nhướng mày, trợn trừng mắt, mọi người ai cũng không dám lên tiếng, thậm trọng từ lời nói đến việc làm, còn nàng năm lần bảy lượt tranh luận cùng hắn, hắn không cho phép tiểu thê tử tương lai làm cản với hắn thế này!

“Nếu không. . . , ta quả thật sẽ hảo hảo giáo huấn nàng.” Hắn lạnh giọng: “Nàng nếu không muốn cái môn nhỏ đáng yêu gặp nạn, tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời, ngoan ngoãn học tập hết thầy lễ nghi mà một thê tử nên có, hiểu chưa?”

“Ngươi.”

Sở Mộ Dung không dám tin nhìn hắn, tên nam nhân trước mắt này thái độ cương硬 mà kiên quyết, nàng biết hắn là nghiêm túc, tuyệt đối nói là làm, dù nàng trong lòng không phục nhưng cũng không bật ra nổi một câu phản bác nào.

Trời ạ!

Nàng như thế nào lại xui xẻo gặp phải hắn. Hắn bá đạo, cường thế, gả cho hắn, nàng nhất định sẽ chịu khổ, nàng cơ hồ có thể đoán được tình huống bi thảm đó rồi. (S : Xin lỗi tênh yêu đề , cho tênh yêu nghĩ lại đây)

Ai tới cứu nàng! Sở Mộ Dung ở trong lòng không tiếng động khóc thét, người nàng muốn gả là Trầm đại ca, chứ không phải đại khối đầu trước mắt chi biết uy hiếp nàng, hù dọa nàng nha.

Trường Tôn Kiệt cùng Liễu Trí Khiêm ở lại Sở gia trang.

Kế hoạch của Trường Tôn Kiệt là ở Sở gia trang nghỉ ngơi một thời gian, thẳng đến khi Sở Mộng Sanh biến thành thê tử theo ý hấn, mới mang nàng quay về Lạc Dương làm lễ báai đường thành thân.

Mỗi sáng sớm, hấn kiên trì bắt Sở Mộng Sanh bởi hấn thỉnh an Sở lão gia cùng Sở phu nhân, sau đó cùng nàng dùng bữa sáng, thủy chung chú ý mỗi lời nói cử chỉ của nàng, nếu hơi có hành động bất nhả , liền bị hấn chỉnh đến nơi đến chốn.

Thâm hại hơn là, hấn không biết lấy đâu ra Hán triều ban chiếu “Nữ nhân”, muốn nàng thường xuyên xem, thậm chí ngâm nga, cái gì tam tông tứ đức, cái gì mà công dung ngôn hạnh đều phải ghi nhớ trong lòng, rồi nỗ lực thực hiện.

Sở Mộng Sanh cảm giác mình sắp nổi điên . Từ sau khi Trường Tôn Kiệt vào ở Sở gia trang, nàng không có lấy một ngày an bình, mỗi lời nói hành vi tất cả đều nằm bên trong ánh mắt theo dõi của hấn, căn bản không thể có “sai lầm”, quả thực cứ động một tí là phạm lỗi , hoàn cảnh rất bi thảm, hấn mới ở có sáu, bảy ngày, nàng lại cảm giác giống như sáu, bảy năm trời, cuộc sống ngày càng khó chịu.

Bị người “Ngược đãi” như thế còn không nói, chán ghét hơn ở chỗ cha và nương luôn yêu thương nàng lại cũng đứng ở bên hấn, tùy ý hấn đối với nàng vênh mặt hất hàm sai khiến, bọn họ nhìn thấy cũng coi như không; ngay cả tổng quản trong phủ cùng nha hoàn bên người Tiểu Tước, cả biểu tỷ, mọi người đối với tình trạng khổ sở của nàng đều mắt điếc tai ngơ, tuyệt không ai đồng tình với nàng, nàng thật sâu cảm giác mình bị ruồng bỏ, bị cô lập, phần hận trong lòng với đại khối đầu càng dâng lên nồng đậm hơn.

Một ngày nọ, Trường Tôn Kiệt thương thảo chuyện làm ăn với Sở lão gia, liền ra lệnh Sở Mộng Sanh đến đây hảo hảo đem tam tông tứ đức bên trong “Nữ giới” học thuộc, hấn sẽ chờ nghiệm thu thành quả.

Sở Mộng Sanh cảm sách ngồi trước bàn, tâm không cam tình không muốn lật xem, hai cánh môi thủy nộn không vui nhếch lên, “Tam tông, tại gia tông phụ, xuất giá tông phụ, phu tử tông tử, cái gì tông cái gì a! Tông phụ, tông phụ, tông tử, vì sao nữ nhân cả đời đều nghe theo nam nhân?”(S : câu này là câu hay nhất trong ngày=]]])

Nàng khinh thường phỉết môi, bày ra vẻ mặt chán ghét . Trường Tôn Kiệt cho nàng xem thứ này, rõ ràng là rắp tâm bắt lương, cứ cho nàng không thể không gả hấn, nhưng lại toàn bộ phục tùng hấn. Trong quyển sách dạy nữ nhân như thế nào phụng dưỡng trưởng phụ, nuôi dạy con cái, hử! Muốn nàng cam tâm tình nguyện hầu hạ hấn, không có cửa đâu! Bất quá, nếu như là Trầm đại ca thì...nàng sẽ đồng ý không cần suy xét...

Kiểm chế cảm xúc hờn giận, Sở Mộng Sanh tiếp tục đọc, “Ngôn, không nên biện khẩu lợi từ; dung, phải có nhan sắc; công, phải sắc sảo hơn người. . . . Trời ạ! Đây quả thực là áp chế nữ nhân thôi!” Sở Mộng Sanh đột nhiên nhũu lông mày, giương giọng kêu la.

Tiểu Tước ở một bên hầu hạ không cho là đúng trả lời: “Tiểu thư, người nói như vậy là ô nhục nghiêm trọng quyển sách này a! Nô tỳ nghe nói, tác giả ban chiếu nãi Hán triều cực kỳ nổi danh là một nữ tử hiền thực, nàng viết bản ‘ nữ nhân ’ này đến nay vẫn được tôn sùng là khuê trung nữ tử tất biết chi ‘ thánh thư ’, cô gia muốn người cẩn thận học hỏi là vì tốt cho người nha!”

“Cái này mà là tốt cho ta!” Sở Mộng Sanh nhe răng trợn mắt gầm nhẹ: “Quyển sách này gọi là ‘ nữ tử thực ’ thì nói toạc ra, chính là dạy nữ nhân không cần dùng đầu óc ‘ không cần nghĩ ’, chỉ cần cam điếc, mỗi ngày hầu hạ nam nhân! Làm đến lúc chết mới thôi, này sao có thể là ‘ thánh thư ’?”

Một bên gào thét, Sở Mộng Sanh lật sách xem cực kỳ nhanh, thanh âm lật giấy thể hiện bất mãn cùng phiền chán trong lòng nàng.

“Hấn muốn ta xem loại sách này! Còn muốn học thuộc rồi thực hiện!” Nàng không vui hử một tiếng, khinh thường nói: “Lúc trước, cha và phu tử muốn ta hảo hảo học tập quyển sách này, còn có cái gì ‘ nữ tắc ’, ‘ nữ luận ngữ ’, ta cũng không học , dựa vào cái gì mà bảo ta làm như vậy?”

Dường như không nhịn được nữa, theo thanh âm đập bàn thật mạnh , Sở Mộng Sanh dùng sức khép sách lại, tiếp theo nắm sách ra sức ném về phía trước.

“Quyển sách này căn bản rầm chó không kêu(văn bế tắc,...buồn chán), buồn chết người, ta tình nguyện thù tranh chứ không muốn ngắm nó a!”

Thấy quyển sách ‘ba’ một tiếng rơi trên mặt đất, Tiểu Tước xanh mắt kinh hô , cúi người nhặt đem về đưa Sở Mộng Sanh, tận tình khuyên nhủ:

“Tiểu thư, thân là nữ nhân, nữ tắc này không thể không biết, người lại bướng bỉnh như vậy, thích làm gì thì làm, chẳng lẽ không sợ Trường Tôn công tử thay đổi chủ ý, không muốn thú người vào cửa nữa?”

“Thê thì rất tốt!” Sở Mộng Sanh hất cằm mở miệng: “Ta cho tới bây giờ cũng chưa đáp ứng gả cho hấn, hấn sớm hết hy vọng, ta còn mừng rỡ thoải mái nha.”

Tiểu Tước nghe vậy, nhất thời suy sụp, đáng thương hể hể nói: “Tiểu thư, ta sợ trừ bỏ Trường Tôn công tử ra, không còn ai dám thú tiểu thư .”

“Lời này của ngươi là có ý gì?” Sở Mộng Sanh chu miệng, phất chốc đứng dậy, “Ta làm sao? Vì sao ngươi cùng cha mẹ , còn có người trong phủ từ trên xuống dưới mọi người sợ ta không ai thêm thành thân?”

Tiểu Tước khẽ thở dài một hơi, ôn nhu nói: “Tiểu thư bộ dạng xinh đẹp như hoa, lại có một tay hảo thủ nghệ, toàn bộ Nhạc Châu căn bản không ai có thể địch nổi, chẳng qua.” Nàng nói quanh co , không biết nên hay không nên nói tiếp.

“Chẳng qua cái gì? Ngươi nói tiếp.” Sở Mộng Sanh hiếm khi nghiêm túc hỏi.

Tiểu Tước nhũu mi về mặt thân thiết nói tiếp: “Trong thiên hạ, yêu cầu của nam nhân đối với thê tử ai cũng thích hiền thực là chính, dung mạo thứ hai, tiểu

thư cá tính cùng hành vi khác xa các tiểu thư khuê các bình thường, khiến cho mấy nam tử đến cửa cầu hôn đều bị dọa chạy, tiểu thư nếu không thay đổi tính tình một chút, chỉ sợ ngay cả Trường Tôn công tử duy nhất còn sót cũng sẽ bị kinh hách mà trốn chạy.”

Sở Mộng Sanh trầm mặc sau một lúc, lập tức không phục nhếch miệng, quát cường nói: “Như ta có cái gì không tốt? Đây mới thực sự là ta a! Vì sao ta nhất định phải cùng nữ nhân khác giống nhau, chỉ biết phục tùng, không có tiếng nói của riêng mình, ý nghĩ của chính mình? Ta tin tưởng sẽ có người thích con người thực của ta, đó mới là chân thành.”

Tiểu Tước tuổi dù sao hơi lớn, đạo lý đối nhân xử thế cũng biết hơn chút, không khỏi lắc lắc đầu, ngữ khí mang yêu thương nói: “Tiểu Tước vẫn là hi vọng tiểu thư có thể như nữ nhân khác, tìm được một mối duyên lành an phận.”

“Không!” Sở Mộng Sanh lắc đầu, “Ta không tin tất cả nam nhân đều như vậy, ít nhất Trầm đại ca cũng không.”

“Hắn?” Tiểu Tước khinh xuy thanh âm, đánh gãy lời nàng, “Theo ta thấy, Trầm công tử căn bản vô tâm trên người tiểu thư, nếu không, hắn đã tới cửa cầu hôn, nghe nói, hắn vì muốn kế chưởng Dương Oai vô quán, rất có thể thủ Lục Phụng Nghi, để trở thành tân nhiệm quán chủ.”

“Sẽ không !” Sở Mộng Sanh cắn răng phản bác: “Trầm đại ca không phải loại người như vậy, ta nghĩ hắn là yêu thích ta !”

“Đó là bởi vì tiểu thư xinh đẹp.” Tiểu Tước trực tiếp tàn nhẫn nói: “Nam nhân nào thấy tiểu thư lại không thích ? Chẳng qua, muốn bọn họ thủ tiểu thư làm thê tử thì không có dũng khí đó, càng khỏi nói bên cạnh Trầm công tử còn có tiểu sư muội Lục Phụng Nghi mỗi ngày quần quít lấy hắn, hắn cũng sẽ không ngốc đến nỗi đắc tội hôn ngọc quý trên tay sư phụ hắn , làm hỏng hết tiền đồ của mình.”

“Đừng nói nữa!” Sở Mộng Sanh cái miệng nhỏ nhắn mím chặt, gương mặt luôn luôn sáng sủa lạc quan nhất thời bịt kín một mảnh mây đen, hốc mắt phỉếm đỏ.

Tiểu Tước nhìn thật sự không đành lòng, nhưng mà dù sao đều là sự thật, nếu không làm tiểu thư sớm ngày tỉnh ngộ, chỉ sợ nàng về sau sẽ bị thương tâm càng nặng nề.

Tiểu Tước lại lần nữa cảm lấy “Nữ nhân”, đẩy lên trước mặt Sở Mộng Sanh, ôn nhu khuyên nhủ: “Tiểu thư, người nghe Tiểu Tước nói. . . , vâng theo huấn thị cô gia tương lai, đem bản ‘ nữ nhân ’ này đọc thuộc đi! Trường Tôn công tử mặc dù là người nghiêm cẩn , nhưng ta tin tưởng hắn sẽ là trợ thủ đáng tin cậy để dựa vào.”

Sở Mộng Sanh chậm rãi ngẩng đầu nhìn Tiểu Tước liếc mắt một cái, lại liếc mắt quyền sách trên bàn , chợt nàng mân mân đôi môi, bằng tốc độ nhanh nhất dùng hết toàn thân khí lực, lại lần nữa đem quyền sách ném ra xa ——

“Không nhìn! Không nhìn! Ta không nhìn! Các ngươi căn bản chỉ giúp tên xu nam nhân Trường Tôn Kiệt kia, ta tuyệt không gả cho hắn , hắn đừng mơ tưởng ra lệnh cho ta làm chuyện gì, ta mới không sợ hắn đâu!” Nàng giương cao giọng hô to.

Đúng lúc này, cửa thêu các mở ra, một đôi chân tiến vào, bản “Nữ nhân” kia rơi tại bên cạnh chân người đó.

Tiểu Tước kinh hoàng quay đầu nhìn lại, vừa thấy liền biết không xong, muốn chết cũng không chết được, bởi người vừa đẩy cửa đi vào, không ngờ chính là Trường Tôn Kiệt!

Cô. Cô gia.” Tiểu Tước sắc mặt tái nhợt, vội vàng phúc thân lui sang một bên, ánh mắt thủy chung không dám nhìn Trường Tôn Kiệt.

Tiểu Tước không chán ghét vị cô gia tương lai này, ngược lại còn rất có hảo cảm với hắn, cũng rất thích cách làm của hắn, chẳng qua, cả người Trường Tôn Kiệt tản ra một cỗ khí thế uy nghiêm, hai tròng mắt quỳnh quỳnh có thể nhìn thấu lòng người làm cho người ta không dám giấu diếm chuyện gì. Cái loại trạng thái trầm ổn này khiến xung quanh ai cũng không tự chủ tôn kính hắn, phục tùng hắn, không dám có một tia khinh thường.

Tiểu Tước kêu lên , Sở Mộng Sanh còn bị vây trong tức giận bỗng ngưng đầu, đôi mắt đen sâu không đáy che kín phần uất mãnh liệt trộn lẫn u quang oán hận .

Trường Tôn Kiệt mặt không thay đổi nhìn nàng, sau đó cúi người nhặt sách, chau lông mày, mâu quang chợt lóe, thân nhiên nhìn phía Tiểu Tước một bên đứng ngay người, nói : “Người đi xuống trước đi!”

Tiểu Tước do dự trong chốc lát, lo lắng nhìn Sở Mộng Sanh liếc mắt một cái. Chỉ sợ tiểu thư toàn bộ lời nói tức giận vừa rồi đã bị cô gia tương lai nghe được , nàng thật sự lo lắng cô gia tức giận.

Đang chần chờ, Trường Tôn Kiệt lại mở miệng lần nữa: “Người trước đi xuống đi! Nơi này giao cho ta.” Ngữ khí tuy mềm nhẹ, nhưng ý tứ cực kỳ kiên định, người khác không thể không tuân theo.

“Vâng” không kéo dài , Tiểu Tước hơi phúc thân, lui xuống, cũng đem cửa phòng đóng lại.

Tiểu Tước đi rồi, trong thêu các nhất thời lâm vào một trận yên lặng.

Trường Tôn Kiệt một tay cầm sách, một tay thả lỏng phía sau, thân thái lạnh nhạt đi tới chỗ Sở Mộng Sanh, hắn đem sách đặt trên bàn, thân nhiên hỏi: “Quyển sách này nàng đã xem xong rồi? Cũng thuộc lòng?”

Sở Mộng Sanh cắn giận ngẩng đầu nhìn hắn, cho dù nàng cố gắng đứng thẳng lưng, duỗi thẳng cổ, vẫn không có biện pháp cùng hắn nhìn thẳng nhau,

hắn vẫn cao cao tại thượng nhìn xuống nàng, thân thể cao lớn vững chắc như núi gây cho người ta một loại cảm giác áp bách gần như hít thở không thông.

Thần thái uy nghiêm trầm lặng kia làm nàng hoảng sợ, mắt đẹp xẹt qua một chút kinh hoàng không dễ phát hiện, đúng, nàng quả thật có chút sợ hắn.

Lập tức, nàng định thần, đuổi đi cảm giác sợ sệt trong lòng, rồi sau đó gương cao đầu, thẳng tắp nghênh đón ánh mắt của hắn.

“Ta không xem xong, đương nhiên càng không thể thuộc.” Nàng không sợ nói, cái mũi đáng yêu cau lại khinh thường, “Hơn nữa, ta không tính muốn nhìn nó, quyển sách này ngươi liền chính mình giữ đi!”

Xem bộ dáng nàng xinh đẹp bướng bỉnh, Trường Tôn Kiệt trong lòng vừa tán thưởng vừa tức giận, vẻ mặt hắn phức tạp nhìn nàng, chưa từng có người dám nhìn thẳng hắn nói chuyện như vậy, lại còn phản kháng mệnh lệnh của hắn.

Dừng khí của nàng, hắn không khỏi bội phục, nàng chứng tỏ với hắn nàng khác những nữ tử khuê các bình thường. Nàng luôn tức giận bồng bồng, trực tiếp lại thẳng thắn; bất tuân cùng phản nghịch của nàng, lại khiến hắn tức giận không thôi, trải qua vài ngày dạy dỗ tới nay, nàng không thay đổi một chút gì, càng không nói đến có điểm tiến bộ, vẫn cứ theo ý mình, những lời nói lúc nãy của nàng cho thấy nàng không nghe lọt tai những gì hắn nói.

Đến bây giờ, nàng luôn miệng nói không muốn gả cho hắn, điều này làm trong lòng hắn thực không thoải mái. Hắn thân là thiếu chủ đứng hàng thứ ba của Trường Tôn gia, tự nhận dung mạo không kém, đáng về phi phạm, trong thành Lạc Dương không biết có bao nhiêu danh媛 thực nữ khát vọng được hắn ưu ái, rất nhiều vương tôn hậu duệ quý tộc ước mong đem nữ nhi của mình gả cho hắn.

Mà nàng, càng không biết tốt xấu, hết lần này đến lần khác la hét tuyệt không gả cho hắn, thậm chí còn khinh bỉ, hắn chưa từng gặp qua tình huống này!

Nghĩ vậy, thần sắc hắn lạnh lùng, con mắt hơi hơi nheo lại, trầm giọng hỏi Sở Mộ Dung Sanh: “Vì sao ném sách xuống?”

Sở Mộ Dung Sanh hậm hực liếc hắn một cái, tức giận nói: “Bởi vì ta không muốn xem cũng không thích xem, đây căn bản là lý do nam nhân các ngươi lấy ra ức hiếp nữ nhân, cái gì mà ‘nữ giới’, ta tuyệt không thuận theo!”

Trường Tôn Kiệt mân mê móng, sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, “Từ xưa đến nay, phu vi thê cương, nữ nhân đều phải coi trọng phu là trời, tuân thủ nữ tắc, nàng sắp trở thành thê tử của ta, càng không thể không biết!”

Nhìn bộ dáng đương nhiên ngạo nghễ không ai bì nổi, Sở Mộ Dung Sanh chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng tăng vọt lên, nhìn không được phòng hai gò má, một tay chống nạnh, một tay vờn ngón trỏ, không khách khí hùng hậu chỉ vào ngực hắn, mắng: “Thả rắm chó! Ai nói làm thê tử người ta liền mù quáng phục tùng như vậy, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục? Nam nhân nữ nhân đều là người, vì sao phải nam tôn nữ ti? Quả thực cô hủ, gian ngoan bất hóa (hồ đồ ngu xuẩn không thay đổi)! Còn có, ta không đáp ứng gả cho ngươi, từ đầu đến cuối, chính là ngươi một mình tình nguyện, không quan hệ tới ta!”

Liên tiếp chọc mấy cái, mắng đến sừng cả mồm, Sở Mộ Dung Sanh khoan khoái thở ra một hơi, sau đó mới ngẩng đầu nhìn hắn, vừa nhìn nàng liền ngây ngẩn cả người ——

Hiện tại, sắc mặt Trường Tôn Kiệt âm u đáng sợ, đôi môi mân chặt chẽ, con ngươi đen nguy hiểm nheo lại, thật bất đồng với trầm ổn lạnh nhạt ngày thường.

Sở Mộ Dung Sanh không tự chủ nuốt nước miếng, nhanh chóng rút ngón tay về, theo bản năng xoay người muốn né tránh hắn, thoát khỏi gian phòng này.

Trường Tôn Kiệt động tác so với nàng còn nhanh hơn, đuôi tay đem nàng kéo vào lồng ngực của hắn, chế trụ eo nhỏ của nàng, làm nàng không thể động đậy.

“Nàng có vẻ quên ta từng nói gì.” Thanh âm của hắn mềm mỏng như tơ, lại ẩn chứa tia nguy hiểm, ngay cả khuôn mặt nghiêm nghị từ trước đến giờ cũng tức giận.

Sở Mộ Dung Sanh chỉ có thể ngơ ngác nhìn hắn, sững sờ không nói nổi một câu.

“Ta nói rồi, chỉ cần nàng ác miệng, ta sẽ hảo hảo trừng phạt nàng.”

Mặc dù trong lòng sợ hãi đến đòi mạng, Sở Mộ Dung Sanh vẫn kiên trì trả lời một câu: “Kia. Ngươi muốn thế nào?” Nàng vừa rồi quả thật mắng hắn thả rắm chó, nhưng đã nói ra khỏi miệng rồi sao có thể thu hồi?

“Chỉ cần nàng hướng ta nhận sai, ta liền tha thứ nàng.” Trường Tôn Kiệt kiềm chế tức giận, bình tĩnh xử lý.

Hướng hắn xin lỗi? Đùa ư, nàng tự nhận không có làm chuyện gì sai, là chính bản thân hắn đem những quy củ kia áp lên người nàng, nàng đương nhiên mất hứng thôi.

“Ta không có sai, tại sao phải nhận sai?” Nàng quật cường trả lời.

“Nàng thật sự không chịu xin lỗi?” Trường Tôn Kiệt trầm giọng hỏi lại một lần.

“Không nhận!” Sở Mộ Dung Sanh nhếch cằm, vẫn là bướng bỉnh kiêu ngạo.

“Hào, tốt lắm!” Hấn con người đen thâm thúy đẩy lên hai đám tình hỏa, “Cũng đừng nói ta không cảnh cáo nàng, đây là nàng chính mình tự chuốc lấy cực khổ.” Ngữ điệu của hắn làm nàng bất giác run sợ.

Vừa nói xong, Sở Mộng Sanh còn không kịp phản ứng, liền bị hắn bế ngửa.

Trường Tôn Kiệt ôm nàng ngồi xuống giường, để nàng nằm sấp trên đùi hắn, một bàn tay chế trụ bả vai nàng, một tay kia đặt lên cái mông tròn yêu kiều.

“Buông! Người. Người muốn làm cái gì?” Sở Mộng Sanh không thể động đậy, chỉ có thể kinh hoàng la lên, cái tư thế này nàng vừa sợ hãi vừa nhục nhã.

“Ta cho nàng thêm một cơ hội cuối cùng, nếu nàng không hào hào nhận sai xin lỗi, ta thì ta sẽ đánh mông nàng!” Ngữ khí của hắn nghiêm khắc cho thấy hắn là làm thật chứ không phải phô trương thanh thế đe dọa nàng.

Sở Mộng Sanh kinh hoàng ngẩng đầu, hắn thật sự muốn đánh nàng? Bất quá trong nội tâm nàng lập tức dâng lên một cỗ phẫn nộ, hắn dựa vào cái gì mà giáo huấn nàng? Từ nhỏ đến lớn, cha mẹ chưa từng đánh nàng một cái, nhiều lắm chính là cấm túc, phạt nàng đóng cửa tự suy nghĩ; mà hắn, chỉ là người ngoài, có quyền gì trừng phạt nàng? Nghĩ vậy, nàng nhịn không được cắn giận hô:

“Ta không có sai, người uy hiếp ta! Người dám đánh ta, ta liền không để yên cho người, không có.”

Còn chưa nói xong, bàn tay Trường Tôn Kiệt đã giơ lên cao, phát xuống cái mông tròn trịa xinh đẹp của nàng——

“A!” Sở Mộng Sanh kinh hô một tiếng, thân thể nhất thời căng thẳng, trên cái mông truyền đến cảm nhận sâu sắc, làm nàng vừa thẹn vừa giận.

Hắn thật sự đánh nàng!

“Chỉ cần nàng xin lỗi, ta sẽ dừng tay.” Trường Tôn Kiệt mặt không chút thay đổi nói, sau đó lại giơ tay lên, ba một tiếng đánh vào mông nàng.

Sở Mộng Sanh đau đến cơ hồ muốn rớt nước mắt, chưởng kinh của hắn thật lớn, xấu hổ trong con tức giận, nàng nhịn không được lại mở miệng: “Người là tên giết người, quỷ đoán mệnh không lương tâm, buông!” Đây đó lời mắng người là nàng nghe được ở ngoài đường(S: chеп chеп,xã hội đầy rẫy các tệ nạn.), nàng căn bản không rảnh bận tâm thô tục có khó nghe hay không, chỉ muốn tận tình phát tiết tức giận cùng xấu hổ trong lòng mình.

Không nghĩ tới nói vừa nói ra khỏi miệng, lại rước lấy thêm một cái đánh.

Sở Mộng Sanh nhất thời ngừng thanh âm, nàng oán hận cắn chặt răng, cho dù hắn đem nàng đánh bất tỉnh, nàng cũng sẽ không xin lỗi, tuyệt đối không!

Trường Tôn Kiệt lại giơ cánh tay lên lần nữa, vô tình đánh lên cặp mông nàng, sau đó ngừng trong chốc lát để nàng có cơ hội mở miệng nói chuyện.

Nhưng mà, Sở Mộng Sanh chính là quật cường cắn chặt cánh môi, thống khổ đếm: năm, sáu, bảy, lúc này, nàng đã muốn khóc nức nở, đánh tới cái thứ tám, nàng nhịn không được oa một tiếng bật khóc.

Khi hắn lại giơ cánh tay lên thì nàng kêu to: “Đừng đánh!”

Trường Tôn Kiệt dừng lại động tác, trong lòng tuy rằng không nổi, nhưng vẫn lãnh thanh nói: “Nàng không có những lời khác muốn nói với ta sao?” Kỳ thật, khi hắn đánh nàng thì trong lòng đã nổi lên một trận thương xót không hiểu từ đâu tới, hơn nữa vừa nghe đến tiếng khóc lóc nghẹn ngào của nàng, hắn cơ hồ nhịn không được muốn lật người nàng, kéo vào trong lòng, hảo hảo mà yêu thương một phen.

“Ta. Ta về sau tuyệt đối không nói lời thô tục.” Nàng thút thít nói, này đã là cực hạn lớn nhất rồi.

Trường Tôn Kiệt bắt lấy bả vai của nàng! Xoay nàng lại, để nàng nửa nằm trên đùi, Sở Mộng Sanh muốn bứt ra rồi đi, nhưng là hắn ôm nàng thật chặt, đem nàng làm như đứa nhỏ, ôn nhu vuốt ve mái tóc của nàng.

Sở Mộng Sanh muốn đẩy tay hắn ra, hắn lại thờ ơ, tiếp tục vuốt ve nàng, trấn an nàng đang khóc nức nở mà thân thể mềm mại phát run.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Sở Mộng Sanh miễn cưỡng khắc chế chính mình ngừng khóc, Trường Tôn Kiệt lại nâng người nàng lên, muốn nàng nhìn hắn.

“Ta hận người!” Nàng hốc mắt tràn ngập nước mắt phẫn nộ. Hắn là người đầu tiên dám đánh nàng.

“Ta biết.” Hắn bình tĩnh nói, trong thanh âm có ý vị thắng lợi, nhưng không có vẻ mặt thỏa mãn cao ngạo.

Sở Mộng Sanh có chút kinh ngạc, nàng tìm không thấy lửa giận trên mặt hắn do nàng châm nhóm, đành phải hậm hực quay mặt, cúi đầu thất vọng.

“Nhìn ta.” Trường Tôn Kiệt ôn hòa ra lệnh.

“Không muốn!” Sở Mộng Sanh lớn tiếng kêu la.”Nếu ta nhìn người, nhất định sẽ nhịn không được muốn đem mắt của người đào ra, ta hận người chết đi được.”

Trương Tôn Kiệt im lặng, vươn tay ôm người nàng, kiên định nâng mặt nàng lên, bắt nàng đối mặt nhìn hắn.

Thấy nàng nước mắt loang lổ, lại vẫn mang phù nhan bướng bỉnh kiêu ngạo tươi đẹp, nước mắt trong suốt rủ xuống lông mi vừa dài vừa cong, bộ dáng diễm đam đáng yêu làm cho người ta không đành lòng, hắn cảm thấy trong lòng tỏa ra một cỗ nhu tình chưa từng có .

“Từ nay về sau, ta sẽ không đánh nàng, nhưng nàng cũng phải đáp ứng ta, đừng nói lời thô tục bất nhã nữa, nàng là một nữ hài tử, không nên luôn miệng nói tục.” Hắn cực kỳ mềm nhẹ khuyên bảo, một bên vươn tay lau đi nước mắt trên má nàng.

Hắn thay đổi bất ngờ khiến Sở Mộng Sanh giật mình, không rõ hắn vì cái gì trở nên ôn nhu như thế, chỉ có thể ngờ ngác gật đầu đáp ứng hắn.

Trương Tôn Kiệt nở nụ cười, lần đầu tiên dực vọng muốn che chở cho một nữ nhân lại mãnh liệt như thế, càng không ngờ đến chính mình lại có một mặt ôn nhu tới mức này. Xem ra, ảnh hưởng của nàng đối với hắn thật sự không nhỏ.

Khi tầm mắt hắn tiếp xúc đến cái miệng anh đào nhỏ nhắn bị nàng cắn đỏ sẫm thì đau lòng vươn tay, lấy ngón cái khẽ vuốt cánh môi non mềm .

Hắn đột ngột vô cùng thân thiết , hành động này làm Sở Mộng Sanh vốn đang mơ màng kinh ngạc nhất thời hồi phục, tay hắn chỉ chạm nhẹ nhưng lại tạo cho nàng cảm giác tê dại , cả người không tự chủ run lên.

Loại cảm giác xa lạ này, lại lần nữa làm nàng mê hoặc, đã quên muốn tránh đi xúc giác của hắn.

Trương Tôn Kiệt chậm rãi cúi đầu tới gần nàng, cặp mắt sâu u mâu quang long lánh cực nóng, trong nháy mắt sau đó, môi hắn đã tinh chuẩn dán lên môi nàng, thật sâu, ôn nhu.

Nụ hôn của hắn mềm nhẹ như thế, hoàn toàn không giống cuồng bạo lần trước, Sở Mộng Sanh mơ hồ nghĩ . Hắn hôn sâu như vậy, nàng liền không tự chủ mê say, nàng cảm thấy đầu vầng sáng hoa, đã quên mình đang ở chỗ nào, cũng đã quên hắn mới vừa rồi đối với nàng trừng phạt như thế nào. Giờ phút này, nàng thể nhưng tuyệt không chán ghét nụ hôn của hắn, thậm chí không có...chút ý nghĩ kháng cự hắn.

Đầu lưỡi của hắn lướt qua môi nàng, đầu tiên là khẽ liếm, đùa nghịch, sau đó kiên định thúc giục nó tách ra vì hắn.

Sở Mộng Sanh bất tri bất giác hé mở môi anh đào, hắn lập tức đem đầu lưỡi trượt vào bên trong, vô cùng thân thiết tìm kiếm, bàn tay to của hắn ôm chặt nàng, mà chương ôn nhu xoa xoa sống lưng nàng.

Trương Tôn Kiệt ngẩng đầu, giơ lên một tay khẽ vuốt đôi lông mày như vể , sau đó nâng mặt nàng, nhìn thủy mâu nàng phủ một tầng sương mù , thấp giọng nói: “Trời ạ! Nàng rất ngọt.”

Thanh âm của hắn trầm thấp mà khàn khàn, phi thường ma lực làm cho Sở Mộng Sanh tim đập tựa hồ chậm nửa nhịp, nhưng mà, khi môi hắn một lần nữa chụp lên nàng thì lòng nàng lập tức nhảy dựng lên.

Đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra? Nàng hoa mắt nghĩ , nàng hắn là phải chán ghét hắn, hận hắn, đẩy hắn ra mới đúng, bất quá nàng toàn thân vô lực, cả người run run, thân mình mềm nhũn rúc vào lòng hắn, để cánh tay rắn chắc hữu lực ấy đỡ lấy nàng.

Thoáng tỉnh lại hồn phách, nàng suy yếu lắc đầu, thấp giọng lầm bầm: “Đừng như vậy, ta không thể để cho người”

Môi của hắn phút chốc chiếm nàng cấp bách hơn, nuốt hết thanh âm kháng nghị của nàng, tham lam nhắm nháp ngọt ngào của nàng.

Đáy lòng Sở Mộng Sanh dấy lên một cỗ khát vọng kỳ lạ, không tự chủ thân nghiêng hướng hắn.

Hành động của nàng dẫn tới hắn một tiếng thân ngâm, hắn đem thân thể mềm mại của nàng ôm nhiệt tình hơn, môi lưỡi hắn nhiệt liệt cùng nàng lưu luyến quấn quýt, muốn hấp thu hơi thở thơm mát trong cái miệng đỏ của nàng; lưỡi nóng chậm rãi dao động, khẽ cắn lên vành tai hắn cảm non mịn .

Khi ngón tay hắn đụng tới da thịt trần trụi của Sở Mộng Sanh thì nàng – đang trong ý loạn tình mê , lập tức hoàn toàn thanh tỉnh.

Trời ạ! Nàng thể nhưng tùy ý xú nam nhân kia chỉ biết khi dễ nàng, ra lệnh cho nàng, thậm chí còn bừa bãi khinh bạc nàng? Nàng là trúng tà ư?

Nàng bắt đầu liều mạng lắc đầu, muốn đem tay hắn đẩy ra.

Bạn đang đọc truyện *Đào Nguyệt Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

“Đừng cử động!” Trường Tôn Kiệt khàn khàn nói nhỏ.

Sở Mộng Sanh cả người đột nhiên run lên, cảm giác tê dại mãnh liệt nhanh chóng lan tràn toàn thân, kỳ dị khiến nàng sợ hãi, theo bản năng kinh hoàng kêu: “Đừng như vậy, ngươi làm như vậy chẳng phải là vi phạm lễ phép ngươi luôn luôn coi trọng sao !”

Nàng những lời này thật đúng là bưng bình người trong mộng. Thoảng chớp, Trường Tôn Kiệt cứng đờ thân mình, động tác xoa nắn trong tay cũng nhất thời dừng lại, từng ngum từng ngum hô hấp, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, sắc dục sâu nùng ở hai tròng mắt, thẳng tắp nhìn Sở Mộng Sanh, dùng thanh âm cực lực tự chế nói:

“Nàng nói đúng, chúng ta quả thật không thể làm như vậy, nếu hiện tại không lập tức đình chỉ, ta sợ ta không khống chế được chính mình.” Nói xong, vì nàng mà cái lên nút áo, hẳn không khỏi tự giễu: chính mình khi nào thì biến thành một cái đấng đồ từ lỗ mắng? Một khắc trước còn nộ khí đấng đấng trách phạt nàng, ngay sau đó lại khẩn cấp đem nàng ôm vào lòng, nhắm nháp ngọt ngào của nàng.

Sở Mộng Sanh thử ngồi dậy, mộng truyền đến tư vị đau đớn làm nàng nhin không được nhú mi kinh hô.

Trường Tôn Kiệt đau lòng hỏi: “Mông đau lắm hả?”

Sở Mộng Sanh bấu môi, tức giận lườm hẳn một cái, hẳn căn bản là biết rõ còn cố hỏi. Nếu đánh nàng, làm sao còn giả bộ dạng quan tâm không nổi. Hừ! Hẳn căn bản là diễn trò thôi.

Thấy nàng méo máo, bộ dáng đáng thương, Trường Tôn Kiệt không nói hai lời liền đem nàng lật lại.

Hắn chợt cảm thấy đau lòng, nhú mày, hẳn đã thật cẩn thận khống chế lực, không nghĩ tới vẫn là nặng như vậy! Trường Tôn Kiệt tuy là thương nhân, nhưng cũng là người tập võ, lực đạo tự nhiên so với người thường sẽ nặng hơn, mà nàng là một tiểu mỹ nhân yếu ớt, hẳn nhin không được ở trong lòng âm thầm trách cứ chính mình.

Sở Mộng Sanh không nghĩ tới hẳn lại đột nhiên cời quần của nàng, nhất thời đỏ bừng cả khuôn mặt. Hai má nóng rát không thôi. Đây đấng đồ từ đáng giận, như thế nào luôn tùy tiện thoát quần áo của nàng, nhìn chăm chăm nàng như thế này, thật sự là mắc cỡ chết người, này. về sau bảo nàng như thế nào lập gia đình?(S : Aizz aizz , gia đình đây , còn muốn đi đâu lập nữa hả nàng)

“Ngươi Ngươi làm cái gì? Sao cời quần của ta?” Nàng đỏ mặt, vừa xấu hổ vừa nóng vội kêu la, hơn nữa nhin không được bắt đầu uốn éo người.

“Chớ lộn xộn!” Trường Tôn Kiệt dễ dàng chế trụ eo nàng, “Ta muốn bôi thuốc cho nàng.” Nói xong lập tức từ trong ngực áo lấy ra cái bình sứ nhỏ, đem thuốc mỡ hơi mờ vẽ loạn trên da thịt sưng đỏ .

Dù xấu hổ muốn chết nhưng Sở Mộng Sanh không thể không thừa nhận, thuốc mỡ xác thực giảm bớt không ít đau đớn cùng không khoẻ của nàng.

Một lần nữa thay nàng sửa sang lại xiêm y, Trường Tôn Kiệt cẩn thận đem nàng lật người! Cúi mặt, ôn nhu yêu thương vuốt ve hai má nàng đỏ hồng vì xấu hổ, nhẹ nói: “Thực xin lỗi, ta không nên xuống tay nặng như vậy.”

Hắn biểu tình chân thành này Sở Mộng Sanh chưa bao giờ thấy qua , nàng phát hiện hẳn kỳ thật bộ dạng tốt lắm, có một loại tuần mỹ dương cương, mà nàng không tự chủ si ngốc nhìn hẳn, chăm chú nhìn thật sâu bên trong, thù mới cùng hận cũ biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Sau một lúc lâu, ý thức được chính mình kinh ngạc xem hẳn, nàng nhanh chóng quay mặt qua chỗ khác, ấp úng mở miệng: “Đánh đã đánh, hiện tại mới nói xin lỗi, ngươi không biết là thừa sao?”

Trường Tôn Kiệt hơi hơi nhú mi nói: “Nàng không nên mắng chửi người thô lỗ như vậy... cái gì giết ngàn đao, quý đoan mệnh, là ai dạy nàng? Ta tin Sở phu nhân sẽ không như dạy bảo khuê nữ của mình cái này.”

Sở Mộng Sanh cắn cắn môi dưới, chợt dạ rừ mắt xuống, nhỏ giọng nói: “Nương cho tới bây giờ không dạy ta, là ta từ. từ trên đường nghe được .”

Trường Tôn Kiệt không vui chau nhanh lông mày, nghiêm túc ra lệnh: “Về sau nàng không được tùy tiện xuất môn, lại càng không được học người ta lời nói lỗ mắng bất nhả nữa!”

Hắn là thượng thức dũng khí của nàng, tinh thần phấn chấn bông bông của nàng không giống người thường, nhưng này cũng không đại biểu nàng sẽ không tuân thủ nữ tắc.

“Này bản ‘ nữ giới ’ nàng vẫn phải hảo hảo mà nghiên tập, ba ngày sau phải đọc lại cho ta nghe.” Hẳn bổ sung một câu.

Sở Mộng Sanh nghe vậy xanh lớn mặt, không dám tin nhìn hẳn. Người này nói như thế nào biến sắc mặt liền biến sắc mặt? Một khắc trước còn ôn nhu dỗ nàng, ngay sau đó liền lại nghiêm nghị sắc mặt, vẻ mặt cứng rắn giáo huấn, mệnh lệnh, nàng mới vừa rồi còn cảm thấy kỳ thật hẳn không xấu, mà rất ôn nhu . Hừ! Hẳn căn bản vẫn là tên quý không thú vị ,còn nghiêm túc chán ghét, hảo cảm vừa có lập tức lại chạy mất.

“Ta không muốn xem! Càng không có khả năng đọc thuộc. Ngươi đừng ép ta!” Nàng mở miệng, không chịu thỏa hiệp cự tuyệt.

Trường Tôn Kiệt hí mắt: “Nàng không thể không xem, đây là mệnh lệnh của ta .” Kiên định lại tự tin giống như cho rằng nàng nhất định sẽ vâng theo.

Sở Mộng Sanh cắn giận nhìn chăm chăm hẳn sau một lúc lâu, nói : “Ta không nghe, ngươi có năng lực làm gì ta? Ngươi đã nói sẽ không đánh ta, chẳng

lẽ là gạt người ?”

Trường Tôn Kiệt thật sự không giận, chính là miễn cưỡng trả lời: “Ta nói không đánh nàng, sẽ không đánh nàng, tin ta đi, ta có rất nhiều biện pháp hay hơn để phạt nàng.”

“Người Người đừng hù dọa người, ta mới không sợ đâu!” Nàng phô trương thanh thế trả lời.

Trường Tôn Kiệt không nói gì, chỉ tươi cười tà tử , quý mị trong tròng mắt đen lóe sáng, bộ dáng kia làm cho Sở Mộng Sanh nhất thời lạnh xương sống, bất an trong lòng dâng lên.

Ngay tại nàng thân thủ chuẩn bị đẩy hấn ra thì Sở Mộng Sanh như bị tia chớp bổ trúng, cả người không thể động đậy, mặt đỏ bừng bừng.

Trường Tôn Kiệt cố ý xoa nắn phủ nạm bên trong, Sở Mộng Sanh nhin không được phát ra thanh âm thân ngâm khó chịu, toàn thân lại có cảm giác khác lạ dâng trào.

Phản ứng của nàng toàn bộ bị Trường Tôn Kiệt thu vào trong mắt, hấn chậm rãi gợn lên một tia đắc ý cười. Mới vừa rồi thân mật tiếp xúc, nàng đối sắc dục xa lạ vô cùng sợ hãi, đối với tiếp xúc của hấn không có năng lực chống đỡ, đúng là lợi thế dễ dàng khiến nàng ngoan ngoãn nghe lời.

“Thích loại cảm giác này ư, nàng thấy thoải mái hay khó chịu?” Hấn cúi mặt xuống, ở bên tai nàng nói nhỏ: “Có muốn ta tiếp tục loại tra tấn ngọt ngào này?”

Sở Mộng Sanh hai mắt mê loạn mãnh liệt lắc đầu, vô lực nói: “Đừng. Đừng lại, xin người.”

“Như vậy nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời ta, hảo hảo đem bản ‘ nữ giới ’ này đọc thuộc rồi thực hiện , được không?” Hấn mỉm cười, động tác trên tay vẫn chưa từng gián đoạn.

Sở Mộng Sanh căn bản không thể tự hỏi, chỉ có thể gật đầu như bằm tỏi, liên thanh kêu: “Ta nghe! Ta nghe là được, người nhanh thả ta đi.”

Trường Tôn Kiệt lúc này mới hài lòng buông tay, nắm chiếc cầm mảnh khảnh của nàng kéo lên, trên gương mặt thanh tú là đôi thủy mâu sưng mù, phút chốc, cơ thể hấn nhất thời dâng lên một cổ liệt tình hòa thiêu đốt, cơ hồ muốn cắn nuốt hấn, đốt cháy hấn. . . .

Lòng ngực của hấn cấp tốc đập phồng, hô hấp dồn dập. Không nghĩ tới chính mình chơi với lửa có ngày chết cháy! Vốn chỉ là muốn nàng ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, hoàn toàn phục tùng hấn, thế nhưng chính hấn cũng lâm vào lưới sắc dục.

Miền cưỡng bính ôn nhip thở, thân sắc hấn mỉm cười mặt không thay đổi buông Sở Mộng Sanh, đồng thời đứng dậy, cùng nàng rút ra khoảng cách, rời xa hơi thở nàng thân nhiên chứa hương thơm nhu phức cùng thân thể mềm mại.

Sở Mộng Sanh vẫn có chút mê mang, hai chân mềm yếu, cơ hồ muốn đứng không vững. Một hồi lâu sau, nàng mới hoàn toàn tỉnh táo lại, nhớ tới vừa mới bị hấn khinh bạc, còn lấy bộ dáng tà tử uy hiếp nàng, gương mặt nháy mắt xẹt qua một chút thịnh thùng giận hờn.

Nhưng mà, nàng nhờ vậy mới biết, hấn không phải là chính là nam nhân mà ban đầu nàng cho rằng không thú vị, nghiêm túc, bởi vừa rồi hấn có vẻ thập phần tà mị nguy hiểm, vẻ mặt cùng tà khí phát tán ra như vậy, là nàng chưa từng xem qua trên người nam nhân đã từng tiếp xúc khác, ngay cả Trầm đại ca cũng không có.

Thời điểm này, nàng bắt đầu có chút hoang mang, đối với hấn sinh ra chút lòng hiếu kỳ. Nhưng rất nhanh , nàng bỏ ý nghĩ này qua một bên, hấn là người như thế nào cùng nàng không quan hệ, tâm tư của nàng hấn là toàn bộ đặt ở trên người Trầm đại ca mới đúng. Nhiều ngày như vậy không gặp hấn, hấn có thể hay không đã quên nàng, sau đó ôn nhu ân cần với tiểu sư muội Lục Phụng Nghi của hấn?

Nghĩ tới điều này, nàng không khỏi cảm thấy một trận hoảng hốt, lời nói của Tiểu Tước nháy mắt hiện lên trong đầu nàng, Trầm đại ca thật sự sẽ thú Lục Phụng Nghi sao? Không, sẽ không ! Hấn luôn luôn đối tốt với nàng, tán thưởng nàng xinh đẹp, nàng tin tưởng hấn đối với nàng là có cảm tình .

“Nàng đang ngây ngốc cái gì?”

Khi nàng trầm ngâm trong suy nghĩ thì thanh âm trầm thấp của Trường Tôn Kiệt vang lên, hấn đã khôi phục nghiêm túc ngày thường, khuôn mặt cương nghị kiên định đã không thấy dấu vết sắc dục đâu nữa.

Sở Mộng Sanh bị hấn hỏi như vậy, bỗng dưng hoàn hồn. Nàng nhìn hấn, trong lòng bất mãn lại dần dần ngấm đầu, là tại hấn! Nàng mỗi ngày bị cầm tù trong Sở gia trang, không thể gặp Trầm đại ca, hấn phá hủy chuyện tốt của nàng.

Trường Tôn Kiệt không phát hiện biểu tình nàng khác thường , chính là bùng khuôn mặt, đem “Nữ giới” đưa tới trước mặt nàng, lạnh lùng báo:

“Đừng quên ta nói vừa nãy... ba ngày sau, ta sẽ hỏi nàng nội dung quyển sách này, hi vọng nàng có thể đối đáp trôi chảy.”

Sở Mộng Sanh vốn định kháng cự, nhưng linh quang trong đầu đột nhiên chợt lóe, nàng hiểu được chính mình nếu cùng hấn cứng đối cứng, người thiệt sẽ là nàng, nàng không ngại trước lá mặt lá trái, làm hấn lo lắng trông giữ. Sau đó tìm thời cơ chuồn ra ngoài phủ đi tìm Trầm đại ca. Không sai, cứ làm thế đi, nếu không nàng vĩnh viễn cũng gặp không được Trầm đại ca, còn phải trông mắt nhìn hấn thú Lục Phụng Nghi làm thế tử.

Chủ ý đã định, nàng thân thủ tiếp nhận sách, lộ ra tươi cười dịu ngoan hiếm có, tràn đầy tự tin nói: “Ta nhất định sẽ đem quyển sách này đọc thuộc, người

chờ xem đi!”

Trường Tôn Kiệt có chút giật mình trước thái độ của nàng, hần yên lặng chăm chú nhìn nàng một hồi lâu, mới gật gật đầu, nói : “Tốt lắm, ta chờ xem nàng.”

Nói xong, hần không hề liếc nhìn nàng một cái, lập tức xoay người rời khỏi thêu các.

Đợi hần đi rồi, Sở Mộng Sanh nở nụ cười giả tạo cổ quái tinh nghịch. Đem quyển sách này đọc thuộc, đối với nàng mà nói quá dễ dàng, việc quan trọng trước mắt đó là cần thận suy nghĩ nên dùng phương pháp gì chuẩn êm xuất phủ.

Ngày hè nắng chói chang, cùng với tiếng ve kêu chít chít , trong hậu hoa viên Sở gia trang, từng đóa sen nở rộ, chợt có gió nhẹ thổi tới, nước ao nổi lên từng trận gợn sóng, cánh hoa đón gió run rẩy, trong không khí truyền đến hương hoa sen tươi mát, khiến người ta nhất thời quên mất thời tiết khô nóng mùa hè.

Trên ghé đá bên hồ bơi là một đạo thân ảnh tinh tế mềm mại , khuôn mặt thanh tú giờ lên một chút thần nhiên cười, dừng ở hoa sen nở rộ trong ao.

Liễu Trí Khiêm tay cầm quạt xếp, ưu nhàn thưởng thức cảnh sắc vui vẻ trong vườn hoa, đập ngay vào mắt hần là cảnh mỹ nhân ngắm hoa đẹp như tranh vẽ, hần không khỏi bị hấp dẫn, hai chân bắt tri bắt giác đi đến bên cạnh giai nhân.

Ánh mặt trời xen kẽ qua các cành dương liễu bên hồ, rơi lên thân ảnh Lý Hương Quân ôn nhu, đem dung nhan nàng trắng nõn chiếu rọi càng thêm phần nhộn động lòng người.

Liễu Trí Khiêm tán thưởng đánh giá giai nhân, Lý Hương Quân dung mạo mặc dù không bằng Sở Mộng Sanh kiều diễm động lòng người, nhưng lại có bộ dáng thướt tha độc đáo. Trâm tinh thanh nhã, thực giống với hoa sen thanh khiết trong ao nhỏ khiến người ta mê say, làm cho hần dâng lên một ý tưởng âu yếm “Đem giai nhân ôm vào trong lòng”.

Nhận thấy được có người nhìn chăm chú vào nàng, Lý Hương Quân bỗng dung xoay người lại, vừa vặn chống lại ánh mắt của Liễu Trí Khiêm tao nhã hữu lễ lại khó nén ái mộ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đột nhiên đỏ bừng, tim đập không tự chủ nhanh hơn.”Liễu công tử.” Nhẹ nhàng kêu, nàng lập tức cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào hần: “Ngươi cũng tới ngắm hoa sao?”

Liễu Trí Khiêm thấy nàng then thừng, khuôn mặt càng thêm quyến rũ động lòng người, trong lòng không khỏi rung động, ôn nhu trả lời: “Tại hạ chính là tùy ý đi một chút, không nghĩ tới lại thấy được cảnh đẹp tựa tranh vẽ thế này.”

Lý Hương Quân mỉm cười, ngẩng đầu nhìn hoa sen, “Hồ sen này xác thực động lòng người, làm cho người ta lưu luyến không muốn rời.” Nàng cho là hần ám chỉ vẻ đẹp hoa sen, liền đồng cảm đáp lại một câu.

Liễu Trí Khiêm tuần mỹ ôn nhu nở nụ cười, kim lòng không đậu nói: “Hoa sen tuy đẹp, nhưng vẫn không đánh lại nổi nụ cười giai nhân, Lý cô nương tồn tại làm cho cả vườn hoa sen càng tăng thêm thanh khiết đẹp vạn phần, đây mới là chỗ động lòng người trong tranh.”(TN: xùy, dẻo mỏ)

Lý Hương Quân đỏ ửng mặt càng ngày càng đậm, ca ngợi của hần tuy rằng hàm súc, cũng rất dễ hiểu, hần đối với nàng cũng có cùng hảo cảm nàng đối với hần, phát hiện này khiến nàng nhin không được kinh hi trong lòng.

Lần đầu gặp mặt, nàng liền đối với hần dung nhan tuần mỹ nho nhã sinh ra tình cảm, cũng lưu lại ấn tượng sâu sắc, đã nhiều ngày ở chung, thấy hần đọc đủ thứ thi thư, tài hoa dào dạt càng làm cho nàng ái mộ không thôi, hơn nữa hần làm người rất thân thiện, nàng không khỏi đối với hần nảy sinh tình cảm, một lòng sớm treo sự chú ý lên hần.

Nay, hần đối với nàng tỏ vẻ cũng thích nàng, sao nàng không thể vừa mừng vừa sợ cho được? Trái tim thẳng thắn đập loạn không ngừng.

“Liễu công tử, ta.” Nàng ngẩng đầu, mở to đôi mắt đẹp si ngốc nhìn hần, khuôn mặt thanh nhã xinh đẹp tuyệt trần tràn đầy ái mộ, lại mang theo một cỡ e lệ làm người ta yêu thương .

Liễu Trí Khiêm không khỏi có chút choáng váng, hần không phải không thừa nhận chính mình đã động tâm đối với nàng. Cho dù điều này ảnh hưởng tới tự do của hần, nhưng hần vẫn không thể kháng cự tình yêu như xuân tuyền cuộn cuộn không dứt dày đặc trong lòng.

Khi nàng khẽ gọi, hần lại như ma nhập tiến lại gần, đi tới trước mặt nàng, hai người mặt phi thường áp sát chăm chú nhìn nhau.

“Lý cô nương.” Hần trầm thấp tiếng gọi.

Vừa lúc đó, Trường Tôn Kiệt đầy bụng tâm sự đi vào vườn hoa, xa xa liếc về thân ảnh Liễu Trí Khiêm, liền kêu lên tiếng: “Trí Khiêm, nguyên lai ngươi ở nơi này, ta vừa vặn có chuyện tìm ngươi.”

Chưa nói xong hần đã nhanh chóng đi về phía Liễu Trí Khiêm, lại gần mới nhìn rõ bên cạnh hần còn có người khác, người nọ là biểu tiểu thư Sở gia văn tinh đoan trang —— cô nương Lý Hương Quân.

Trường Tôn Kiệt la lên, đem hai người đang lâm vào ma trận đánh thức tỉnh. Lý Hương Quân hai gò má đỏ bừng, ngay lập tức cúi đầu, lui về phía sau vài bước, kéo ra khoảng cách giữa mình cùng Liễu Trí Khiêm.

Liễu Trí Khiêm không khỏi cảm thấy ảo não, ở trong lòng nguyên rủa, nhưng ánh mắt thâm tình thủy chung không rời khỏi Lý Hương Quân.

Trường Tôn Kiệt đi vào trước mặt hai người, xem sắc mặt đỏ hồng của Lý Hương Quân cùng với Liễu Trí Khiêm, hẳn là người thông minh lập tức hiểu được tình huống trước mắt là thế nào, chỉ sợ hẳn đã trở thành kỳ đà phá hư chuyện tốt của người ta rồi.

“Lý cô nương.” Trường Tôn Kiệt mỉm cười tiếp đón, không thềm để ý Liễu Trí Khiêm xem thường.

Lý Hương Quân ngại ngùng ngượng đầu, mỉm cười nhẹ giọng nói: “Trường Tôn công tử, người cùng Liễu công tử có việc trò chuyện với nhau, kia. Ta cáo từ trước.”

Dứt lời, nàng hơi hơi phúc thân, lại cúi đầu, vội vàng xoay người rời đi.

Liễu Trí Khiêm chỉ có thể ngơ ngác nhìn thân ảnh nàng xa dần, thẳng đến bóng lưng của nàng biến mất ở cuối hành lang gấp khúc.

“Không nghĩ tới động tác của người nhanh như vậy, lập tức cùng Sở gia biểu tiểu thư tiến triển đến tình đầu ý hợp.” Trường Tôn Kiệt về mặt mỉm cười nhìn hẳn bộ dáng ngu ngơ, chế nhạo nói.

Liễu Trí Khiêm thu hồi tầm mắt. Miễn cưỡng liếc mắt, trả lời: “Này có cái gì kỳ lạ, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.”

Trường Tôn Kiệt kinh ngạc khoi mào lông mày, “Ta nhớ người thường nói yêu thích tự do không cần giai nhân, như thế nào bỗng nhiên đổi tính rồi?”

Liễu Trí Khiêm khí định thần nhàn xòe chiết phiến, từ từ lay động, thẳng thắn trả lời: “Hiếm khi gặp được giai nhân tú lệ thanh nhã như vậy, huống chi lại thích mình, cứ như vậy bỏ lỡ thật sự đáng tiếc, ta thừa nhận suy nghĩ của ta có chút cải biến.”

Hắn về mặt thỏa mãn cười, làm Trường Tôn Kiệt không khỏi cảm thấy có chút ghen tị. Lý Hương Quân dung mạo thanh tú, tính tình dịu dàng nhân thực, đúng là thể tử điển hình trong lý tưởng, thế mà gia gia lại chọn Sở Mộng Sanh chứ không phải Lý Hương Quân, thực tế này khiến hẳn ảo não không thôi. Không ngờ Trí Khiêm may mắn như vậy, có thể gặp được nữ tử tài đức dung mạo vẹn toàn.

“Người tốt lắm, gặp cái nữ tử ôn nhu! Mà ta lại thú phải nha đầu dã tính bất tuân lại bướng bỉnh!” Hẳn nhịn oán giận.

Liễu Trí Khiêm nhếch miệng cười, vui vẻ nói: “Nàng cũng không tệ như người nghĩ đâu. Sở Mộng Sanh tuy rằng bướng bỉnh tính quái lại tùy hứng, dung mạo thanh tú, thân thể lại thướt tha động lòng người, nàng chính là so với nữ tử bình thường có chủ ý riêng, thông minh hơn, gọt giũa qua một thời gian, tuyệt đối là một khối danh phù kỳ thực thượng đẳng mỹ ngọc a.”

Trường Tôn Kiệt khinh xuy thanh âm, “Người nói thì đơn giản, đã nhiều ngày đến nay dạy dỗ nàng làm cho ta bị đả thương nghiêm trọng. lúc trước người vỗ ngực cam đoan, nói cái gì tên của nàng vừa đẹp vừa có khí chất, xác định là một mỹ nhân dịu dàng nhân thực, kết quả đâu? Lời của người sao ta có thể nào lại tin tưởng nữa!”

“Ai nha! Đừng nói như vậy, này có thể đả thương lưỡng hòa khí huynh đệ chúng ta.” Liễu Trí Khiêm thân thủ vỗ một cái bờ vai của hẳn cười nói: “Kỳ thật, nữ tử như Sở Mộng Sanh có cá tính như vậy cũng không phải không tốt, vấn đề là ở chỗ chính người có thể hay không chấp nhận, không cần để ý đến ánh mắt người ngoài thế nào.”

Trường Tôn Kiệt phút chốc nhăn mày, nghiêm túc nhìn hẳn, “Người nói cái gì! Muốn trở thành con dâu của Trường Tôn gia sao có thể tùy tiện, tùy hứng làm vậy.”

Liễu Trí Khiêm thấy hẳn kiên trì như thế, không khỏi thở dài một hơi, ý vị thâm trường nói: “Nàng nếu thật biến thành thể tử trong cảm nhận lý tưởng của người, người chưa chắc đã cảm thấy vui vẻ. Nếu không, thành Lạc Dương còn nhiều danh môn khuê tú dịu dàng nhân thực, làm sao người lại không chọn trúng người nào?”

“Ta không hiểu ý tứ của người.” Trường Tôn Kiệt nghiêm mặt nói.

Liễu Trí Khiêm lắc đầu, “Người không phải không biết, mà là không muốn biết. Quên đi! Người đã kiên trì, ta không ngại dạy người một cái phương pháp, để nàng có thể sớm ngày phù hợp với yêu cầu của người.”

“Phương pháp gì?”

Liễu Trí Khiêm thần bí cười, “Nghĩ biện pháp làm nàng yêu người! Yêu là vũ khí tốt nhất để thay đổi một người.”

Trường Tôn Kiệt trầm tư một chút, chau mày, “Đây căn bản không có khả năng, nàng phi thường chán ghét ta, hơn nữa, nghe nói nàng đã có ý trung nhân, là Trầm Thuộc Vũ đại đệ tử một võ quán trong thành.”

“Người không thử làm sao mà biết được. Người so với Trầm Thuộc Vũ đâu kém cạnh, chỉ cần thay đổi bộ dáng, sắc mặt đừng cứ nghiêm nghị mãi, học nói lời ngon tiếng ngọt dỗ nàng vui vẻ một chút, cộng thêm bề ngoài xuất chúng, nữ nhân nào không thể dễ như trở bàn tay?”

Muốn hẳn lấy lòng nàng? Nghe thật chán ghét? Không, hẳn làm không được!

“Ta làm không được!” Hẳn chém đinh chặt sắt trả lời.

Liều Trí Khiêm chán nản, hần nhin không được liếc mắt, tức giận nói: “Một khi đã như vậy, ngươi hãy đợi đến ngày nào đó nàng thừa dịp ngươi vô ý sẽ cùng tên họ Trầm làm tiểu bạch kiểm bỏ trốn đi!”

Trường Tôn Kiệt nhất thời giận tái mặt, con ngươi đen hiện lên một chút hung ác nham hiểm “Ta sẽ không để cho nàng có cơ hội này.”

Liều Trí Khiêm chưa từng gặp qua bộ dáng hần âm trầm như bây giờ, không khỏi ngẩn người, lập tức như là nghĩ thông suốt gì đó, khoe miệng hần mỉm cười, tiếp theo giả bộ chịu không nổi nói: “Ta xem quên đi, nàng nếu không phải điển hình thê tử mà ngươi muốn, chúng ta không ngại dẹp đường hồi phủ, thỉnh Trường Tôn lão thái gia lại chọn người khác hợp với ngươi hơn, ngươi cũng không cần hao tổn tâm trí lớn thế này, chúng ta đi nói với Sở lão gia, chuẩn bị trở về Lạc Dương.”

Nói xong, hần lập tức kéo cánh tay Trường Tôn Kiệt hướng đại sảnh.

Ai ngờ, Trường Tôn Kiệt không nhúc nhích, khuôn mặt nhăn nhó.

“Không cần!” Trường Tôn Kiệt thét lên: “Nếu nàng là do gia gia lựa chọn, ta liền nhất định thú nàng, mặc kệ nàng tùy hứng thế nào, ta bắt nàng phục tùng, ngoan ngoãn làm thê tử của ta!”

Nhìn hần bộ dáng còn thật sự khí phách, Liều Trí Khiêm nhin không được ở trong lòng cười trộm, xem ra Sở Mộng Sanh đã bắt được tim hần, chính là hần vẫn không biết. Theo hiểu biết của Liều Trí Khiêm đối với hần, hần tuyệt sẽ không ủy khuất chính mình thú một nữ tử chính mình không thích thậm chí chán ghét, cho dù đó là người Trường Tôn lão thái gia tự mình chọn lựa.

“Ngươi làm gì phải cố chấp, ta tin tưởng Trường Tôn lão thái gia sẽ hiểu thôi.” Liều Trí Khiêm cố ý bỏ thêm câu này.

“Đừng nữa nói! Chuyện này ta đã quyết định.” Trường Tôn Kiệt khẩu khí kiên quyết “Không thể nghi ngờ”.

Hừ! Hần sẽ không theo lời nói của Liều Trí Khiêm buông tha Sở Mộng Sanh, cho nàng như mong muốn chạy về phía Trầm Thuộc Vũ. Không, chỉ cần nghĩ thôi, hần liền cả người không thoải mái, cực kỳ không thoải mái, cho nên hần tuyệt không thả nàng!

Liều Trí Khiêm thấy thế, cố nén ý cười từ đáy lòng, rất có thâm ý mở miệng: “Ngươi cố ý thú nàng làm vợ. Thật là bởi vì không muốn trái ý của Trường Tôn lão thái gia sao?”

“Ngươi những lời này là ý gì?” Trường Tôn Kiệt không vui khoi mào lông mày, “Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta yêu cái nha đầu nồn nồn nóng nóng lại tùy hứng kia?”

Liều Trí Khiêm thức thời khoát khoát tay, cười cười nói: “Những lời này là ngươi nói, ta chưa nói! Chẳng qua. Ngươi không biết là ngươi kiên trì như vậy, thật sự có chút kỳ quái sao? Ta là hoài nghi, chính là hoài nghi a.” Hần vừa nói, một bên lén lút lui về sau, rút lui thẳng đến tới khoảng cách an toàn, hần mới nói tiếp: “Ngươi đã tự mình nói như vậy, ta cảm thấy ngươi thật sự có khả năng yêu Sở Mộng Sanh, hơn nữa còn là yêu thật sự sâu sắc a!”

Cái gì? Hần đang nói bậy bạ gì? Hần như thế nào lại yêu tiểu nha đầu rắc rối kia? Hần chính là vâng theo tâm nguyện gia gia thôi.

Trường Tôn Kiệt gầm nhẹ: “Ngươi dựa vào cái gì cho rằng như vậy? Liều Trí Khiêm, ngươi nói rõ ràng cho ta!” Đợi hần tức giận lầm lầm ánh mắt quét về phía Liều Trí Khiêm thì nơi đó sớm không thấy tung ảnh của hần.

Liều Trí Khiêm nhanh như chớp chạy trốn khiến Trường Tôn Kiệt một bụng buồn bực không chỗ phát tiết, hần hậm hực ngồi xuống ghé đá bên ao sen, hai con mắt tối tăm nhìn chằm chằm mặt nước. . . .

Hần yêu nàng? Không có khả năng! Thành thân đối với hần mà nói, chỉ là vì nói dối tông đường, hần không cho rằng tình yêu là quan trọng tất yếu, huống chi nàng cũng không phải “Hoàn mỹ nữ tử” như hần muốn.

Kiên trì thú nàng, vì nàng là nữ tử gia gia tuyển định, không còn có nguyên nhân khác. Hần quả thật muốn nàng, nhưng này cũng không đại biểu hần yêu nàng, càng không có khả năng như Liều Trí Khiêm nói ‘yêu sâu sắc’, ha, quả thực là vợ vẫn đến cực điểm!(TN: haiza, ca à, đây dựa vô dụng)

Trường Tôn Kiệt định cười trừ, lại phát hiện chính mình chết tiệt cười không nổi, mà đầu sò gây nên chính là tên bạn hữu kiêm huynh đệ kia.

Liều Trí Khiêm chết tiệt! Bịa chuyện như thật, hại hần nguyên bản đã có chút phiền lòng giờ tâm càng thêm hỗn loạn, kiêu ngạo cùng bình tĩnh biến mất không còn.

Hít sâu một hơi, hần chậm rãi bình ổn tâm tình phiền chán, con ngươi đen hơi hơi nheo lại nhìn về phía phương xa.

Sẽ không! Hần không có khả năng yêu Sở Mộng Sanh, hần ở trong lòng không ngừng tự nói với bản thân.

Chương 6

Tú các, Sở Mộng Sanh chuyên chú thêu tranh.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, chỉ thấy nha hoàn Tiểu Tước bung tới một bình trà đi đến.

“Tiểu thư, người đang thêu những thứ gì? Thật hiếm khi tập trung như vậy, ta không nhớ rõ phu nhân gần đây có dặn dò làm gì nha!” Tiểu Tước nghiêng đầu tới gần bàn thêu.

Sở Mộng Sanh không ngẩng đầu lên trả lời: “Đây là tự ta muốn, không phải công việc.”

Tiểu Tước nghe nàng vừa nói như thế, lòng hiếu kỳ nhất thời bay vọt mà ra. Nàng thân người khom xuống cẩn thận nhìn bức tranh. Trên mặt màu hồng gấm, thêu hai con uyên ương sắc thái sỡ chum cổ, đang thông dong nghịch nước ở hồ sen, một bức “Uyên ương hí thủy” trông cực sống động.

“Thật sự là tuyệt vời a!” Tiểu Tước tán thưởng tự đáy lòng. Tiểu thư thêu tranh có thể nói tuyệt đỉnh tinh diệu, ở Hồ Nam không người có thể đua đôi địch, cho nên Hồ Nam mới có mỹ danh đệ nhất thần thêu, cũng làm cho Sở gia trang thành Hồ Nam đệ nhất thêu trang.

Nói cũng kỳ quái, tiểu thư vốn hướng ngoại hoạt bát, lần thêu này liền hoàn toàn đổi lại bộ dáng, vẻ mặt chuyên chú thật sự, chỉ có lúc này nàng mới giống tiểu thư khuê các.

Về phần nàng một tay hảo nghệ, thật ra là kế thừa từ phu nhân, chẳng qua, tiểu thư thiên phú dị bẩm, trò giỏi hơn thầy mà, làm cho Sở gia trang “Cầm Tú phường” thanh danh lan xa, khiến phục sức của các đại thần cùng hoàng thượng, phi tử đều chỉ định trừ Sở gia trang làm ngoài ra không lấy ở đâu hết.

Nhìn Sở Mộng Sanh nghiêm túc thêu “Uyên ương hí thủy”, Tiểu Tước vui sướng cười nói: “Tiểu thư rất cực nghĩ thông suốt, này là muốn đưa cho cô gia tương lai a!”

Ai ngờ, nàng lời này vừa nói ra lập tức bị Sở Mộng Sanh lừ mắt, “Ai nói là đưa cho hần, đây là vật đính ước ta muốn tặng cho Trầm đại ca.”

Trầm đại ca không biết mình thích hần, thêu tranh này có thể hướng hần ám chỉ tình ý nàng đối với hần? Còn thử xem hần có đáp lại nàng không, có thể nói là đẹp cả đôi đường. Bởi vậy, nàng ngày đêm càng không ngừng đẩy nhanh tốc độ, sớm ngày đem bức tranh thêu hoàn thành.

“Tiểu thư, người làm sao còn không hết hy vọng nha!” Tiểu Tước nhìn không được khê kêu.

Đã nhiều ngày bên ngoài có đồn đãi —— nghe nói Trầm Thuộc Vũ đã đáp ứng sự phụ của hần chuẩn bị thú Lục Phương Nghi, chuẩn bị tiếp quản Dương Oai võ quán. Bất quá, nàng vẫn không dám đem tin tức này nói cho tiểu thư, sợ nàng lại sẽ chuồn ra phủ, xông thẳng tới Dương Oai võ quán.

“Ta vì cái gì phải chết tâm?” Sở Mộng Sanh giọng lên lông mày, “Chỉ cần chứng minh Trầm đại ca cũng là yêu thích ta, ta liền bảo hần tới cửa hướng cha cầu hôn, cứ như vậy, ta liền không cần gả cho tên quý chán ghét kia!”

“Tiểu thư, Trầm công tử là không thể nào thú tiểu thư a!” Tiểu Tước sốt ruột nói: “Kỳ thật cô gia tương lai so với Trầm công tử chỉ có hơn chứ không hề kém, cô gia tương lai tài mạo như vậy mới có thể cho tiểu thư hạnh phúc a!”

Sở Mộng Sanh không cho là đúng khê hừ một tiếng, “Người không cần vì hần nói tốt, ta sẽ không gả cho hần, hần chỉ biết ra lệnh cho ta này không thể nói, kia không thể làm, đem ta gò bó chặt chẽ, còn muốn ta ngâm nga cái gì ‘ nữ giới ’ quả thực giống cái người bảo thủ thông thái rôm!”

Kỳ thật, nàng không phải thật sự chán ghét Trường Tôn Kiệt, thậm chí thường thường mặc danh kỳ diệu mà nghĩ đến hần, bất quá, nàng tự nói với mình, căn bản làm không được mọi yêu cầu Trường Tôn Kiệt đối với nàng, nàng phải là chính nàng, không muốn gồng xiềng lễ giáo buộc lên mình.

“Tiểu thư, cô gia tương lai làm vậy cũng là vì tiểu thư nha. ” Tiểu Tước tận tình khuyên giải.

Sở Mộng Sanh không cho là đúng bủ bủ môi, hờn giận nói “Ta không nghĩ nói chuyện về hần, người đi xuống đi, ta còn muốn nghỉ ngơi hồi lâu.” Ngừ khí lãnh đạm bỏ qua đề tài này, tất cả dừng ở đây.

Chờ sau khi nàng đi, Sở Mộng Sanh nhũ mày liễu, buồn buồn nghĩ: Tên Trường Tôn Kiệt kia đến tột cùng có cái chỗ gì hơn người, lại có thể khiến người trong Sở gia trang từ trên xuống dưới hoàn toàn đứng về phía hần? Tất cả hạ nhân sớm nhận định hần là cô gia tương lai, phụ thân đối với hần lại yêu thích vô cùng, khen ngợi hần ôn trọng, ý nghĩ khôn khéo, kinh thương cao tay, nói hần là chàng rể hiếm có, hần không thể lập tức đem nàng gả cho hần.

Nhất thời, Sở Mộng Sanh phiền chán thờ dài một hơi, thu lại tâm tình chuẩn bị hoàn thành.

Đại công cáo thành, nàng thở ra một hơi, đưa tay ra đỡ cái lưng mỏi, hài lòng nhìn tác phẩm xuất sắc. Nghĩ rằng Trầm đại ca hần là sẽ thích đi! Không biết tên đại khối đầu thấy bức tranh thêu này có thể hay không khen ngợi nàng vài câu, biết nàng cũng có điểm đáng khen.

Bỗng dưng, Sở Mộng Sanh bị ý nghĩ của chính mình làm cho giật mình, nàng tại sao lại nghĩ đến hần? Thật sự là gặp quỷ! Mấy ngày nay, trong óc của

nàng tổng hội không tự chủ được nổi lên gương mặt sầu tuấn ấy, dung mạo Trầm đại ca thì càng lúc càng mờ hồ. (TN: hí hí, làm sao đây, tí yêu ca rồi)

“Không được! Ta không thể tiếp tục như vậy!” Sở Mộng Sanh tự nhủ, trong lòng dâng lên một cổ bối rối. Xem ra, nàng phải nhanh thoát khỏi Trường Tôn Kiệt, mới không mặc danh kỳ diệu mà nghĩ đến hắn, trăm ngàn lần không thể gả cho hắn, hắn nhất định sẽ đem nàng quản lý gắt gao. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là Trầm đại ca tốt nhất ——

Vừa nghĩ vậy tâm tình của nàng thế này mới vững vàng lại. Nàng an tâm mỉm cười, nhẹ vỗ về bức tranh thêu, chỉ cần tìm thời điểm mọi người không lưu ý vụng trộm chuồn ra phủ, đem bức họa này đưa tới tay Trầm đại ca, tất cả phiền não liền có thể giải quyết dễ dàng.

Tâm tình vui vẻ phấn chấn, nhiều ngày thức đêm đẩy nhanh tốc độ mệt mỏi nhất thời ập đến. Ách xì 1 cái, mắt nàng dần dần hạ xuống, tiếp theo, nhin không được ghé vào bàn thêu, lập tức đi tìm chu công.

Trầm hương thoang thoang trong phòng, Sở Mộng Sanh đóng mí mắt tinh tế ngủ mê mết.

Một thanh âm nho nhỏ mở cửa vang lên, giữa cửa một đạo thân ảnh ngang tàng cao ngất đứng lặng.

Trường Tôn Kiệt đi vào trong phòng, nhẹ nhàng đóng lại cửa, đến bên cạnh Sở Mộng Sanh. Nhìn nàng ghé vào bàn ngủ say, hắn hơi chau mày rậm, tiếp theo thân thể khom xuống, ôm lấy nàng mềm mại, đem nàng đặt lên giường tơ bên cửa sổ.

Sở Mộng Sanh đang ngủ ‘ưm’ một tiếng, phiên động thân mình, làn da vô cùng mịn màng tuyết vì buồn ngủ mà nhuộm thành hai quả táo đỏ ửng, khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ phá lệ ngọt ngào mà ngây thơ.

Trường Tôn Kiệt không thể khống chế kinh ngạc nhìn nàng, con ngươi đen sâu thăm dưng dung nhan tuyết mỹ của thiên hạ. Tầm mắt từ làn mi rung rung cánh bướm, mày liễu như vẽ cùng đôi môi tình tế hồng nhuận, chậm rãi dời xuống đường cong tuyết đẹp, cái gáy trắng nõn bạch ngọc, cuối cùng dừng lại ở bộ ngực nàng. Kia đường cong duyên dáng, theo nàng hô hấp mà trên dưới phập phồng mê người.

Trường Tôn Kiệt chợt cảm thấy hô hấp cứng lại, dưới bụng dâng lên một cổ xôn xao, dục vọng của hắn lại mãnh liệt ồ ạt. Hắn nhấc tay lên, đêm nay như bị trúng tà yêu thương xoa gò má tuyết nõn của Sở Mộng Sanh day nhẹ, chạm vào cái mũi vênh cao, di động tới cánh môi thủy nõn, chậm rãi chà xát.

Tiếp theo, như chưa thỏa mãn, tay hắn lại dời xuống, lướt qua cái gáy nhỏ.

Cách lớp quần áo, hắn tinh tường cảm giác được mềm mại cùng ấm áp của nàng, hương thơm tản mát từ trên người nàng càng thêm thúc giục khát vọng của hắn, kim lòng không đậu, tay hắn chậm rãi xoa nắn của nàng rất tròn lại mềm mại.

Dường như cảm nhận được sức nặng, Sở Mộng Sanh đang ngủ khó chịu bật ra một tiếng thân ngâm, hơi hơi uốn éo người.

Thanh âm của nàng thức tỉnh Trường Tôn Kiệt, làm cho hắn bỗng dưng cứng đờ thân thể, tiếp theo như phải bóng nhanh chóng thu tay lại, hơi thở gấp gáp đứng dậy.

Trời ạ! Hắn thế nhưng thừa dịp nàng ngủ say mà khinh bạc nàng, nghiêm nhiên trở thành tên hái hoa tặc, Trường Tôn Kiệt ảo não thấp giọng mắng chính mình. Hắn chỉ là muốn tiến vào hồi nàng một chút, có hay không đã xem “Nữ giới” xong, không nghĩ tới nàng đã ngủ, mà trong lúc ngủ mơ nàng lại vẫn có thể dễ dàng gọi lên dục vọng của hắn, làm cho hắn vốn bàn thạch không dễ rung chuyển nháy mắt tình triều mãnh liệt, hắn cơ hồ khắc chế không được muốn lập tức giữ lấy nàng.

Đây hết thảy hoàn toàn vượt quá khống chế cùng ngoài ý liệu của hắn, chẳng lẽ đúng như lời Liễu Trí Khiêm nói, hắn đã yêu tiểu nữ tử ngoan cố bướng bỉnh lại nan thuần này?

Trường Tôn Kiệt phiền chán đi qua đi lại trong phòng, đột nhiên, tầm mắt của hắn chạm đến bức tranh thêu trên bàn.

Hắn tò mò tới gần, cẩn thận xem xét. Đây “Uyên ương hí thủy” tình tế, bố hợp lý lại không mất sắc cảnh, chứng thật là tác phẩm xuất sắc khó gặp, có được tình diệu thâm nghệ Sở gia trang như vậy chỉ có một người, người đó là tiểu thê tử tương lai Sở Mộng Sanh.

Trong mắt hắn nổi lên một chút ý tán thưởng, đồng thời cũng cảm thấy bất khả tư nghị. Nàng là người ương ngạnh, nữ tử hoạt bát hiếu động, có thể thêu ra tác phẩm tinh xảo như thế, thật sự làm hắn khó có thể tin.

Thì ra nguyên nhân nàng sở dĩ mệt mỏi thế này là vì hoàn thành bức tranh thêu. “Uyên ương hí thủy”. Đây bức họa là muốn cho người nào đâu? Nếu không phải đối với nàng đã có mười phần hiểu biết, hắn sẽ nghĩ đến bức họa này là nàng làm cho hôn sự của bọn họ.

Hắn lại lần nữa đi trở về bên người nàng, nhìn kỹ, dưới hai mắt nàng có thân nhiên quầng thâm, nếu hắn đoán không sai, nàng đã thức mấy đêm mới xong bức tranh thêu này, có thể thấy địa vị của nó trong lòng nàng rất đặc biệt.

Rốt cuộc bức họa này là muốn tặng cho ai? Trường Tôn Kiệt nhin không được đoán. Nghĩ tới nó rất có thể bị người khác có được, hắn chợt cảm thấy trong lòng cực không thoải mái, là ai đáng giá nàng tiêu phí tâm tư như thế, thậm chí hy sinh cả giấc ngủ đâu? Càng nghĩ hắn càng cảm thấy có loại cảm giác tức giận tràn ngập trong ngực. Hắn thực muốn gọi tỉnh nàng, muốn nàng chính miệng nói cho hắn biết người đó là ai.

Đúng vào lúc này, Sở Mộng Sanh đột nhiên thì thào lời vô nghĩa ——

Trường Tôn Kiệt không tự chủ được ngồi xuống cạnh giường, nhìn nàng không chớp mắt, chỉ thấy bờ môi xinh đẹp hiện lên một chút mỉm cười ngọt ngào

toan tính, thì thảo: “Trầm đại ca, chờ ta, ta rất nhanh sẽ đi tìm ngươi, ngươi trăm ngàn lần không thể cùng tiểu sư muội của ngươi thành thân a.”

Trường Tôn Kiệt nghe vậy vẻ mặt bỗng dưng buồn bã. Nàng thế nhưng ngủ cũng nhớ nam nhân khác, hoàn toàn quên nàng đã là vị hôn thê của hắn.

Thời khắc này Trường Tôn Kiệt quả muốn hung hăng lay nàng dậy, đem cái tên Trầm đại ca đuổi ra khỏi đầu cùng trong lòng nàng, lại không suy nghĩ xem tại sao mình có phản ứng mãnh liệt như thế .

Khi hắn đẩy một bụng ghen tuông, nộ khí đằng đằng thì khuôn mặt nàng nhỏ nhắn nguyên bản kiều ngọt bỗng nhiên trầm xuống, hai đạo mi thanh tú đột nhiên chau nhanh chóng,cái đầu quả dưa như là cực lực kháng cự gì đó mà hơi hơi lay động, hai cái đùi còn đá đập lung tung lên.

Trường Tôn Kiệt thấy bộ dạng nàng khổ sở, giãy dụa, tức giận trong lòng nhất thời tiêu dạt vô tung, thay vào đó là một cổ thân thiết cùng thương tiếc nồng đậm . Nàng xác định là làm gấp ác mộng thì vẻ mặt mới có thể kích động như vậy.

Hắn nhin không được vờn tay lau cái trán ẩm ướt mồ hôi cho nàng ,bất quá khi tay hắn vừa mới đụng chạm đến da thịt của nàng thì nàng đột nhiên kinh hô: “Oa! Trường Tôn Kiệt, tại sao lại là ngươi. Ngươi đúng là đại khối đầu âm hồn không tiêu tan mà, lại còn xông vào trong mộng của ta. A! Trầm đại ca, ngươi đừng đi! Ta không đáp ứng muốn gả cho hắn nha.”

Thanh âm từ cao đến thấp dần dần rồi lặng im, chân đá đập lung tung cũng dần dần bình ổn.

Nhưng mà, Trường Tôn Kiệt tức giận lại lần nữa bị khơi mào, đang muốn phát tác thì thiên hạ trên giường tở lại nói mớ ——

“Xú nam nhân, quý chán ghét, ngươi đừng lại đây. Ta không gả cho ngươi. Ngươi đừng bảo ta thế này thế nọ. Ta không cần.”

Trường Tôn Kiệt mặt quả thực đen tới cực điểm, gân xanh ần ần hiện lên, môi mím chặt, con ngươi đen hung ác nham hiểm nheo lại.

Khá lắm, tiểu nữ tử ngoan cố, ngay cả khi đang ngủ cũng muốn kháng cự hắn, cãi lại mệnh lệnh của hắn.

Không cần nghĩ ngợi , hắn tự tay nắm lên bả vai của nàng, nhấc nửa người trên của nàng, dùng sức lay động, lần đầu tiên hắn mất đi tự chế rống giận: “Sở Mộng Sanh, nàng tỉnh lại cho ta.”

Thanh âm rền to như sấm làm Sở Mộng Sanh chấn tỉnh, nàng chậm rãi vén lông mi, mắt buồn ngủ lơ mơ nhìn chằm chằm khuôn mặt lạnh lùng trước mắt hồi lâu, tiếp theo, hai tròng mắt nàng đột nhiên trợn lên, kinh ngạc nhìn Trường Tôn Kiệt, vẫn là không dám tin. Nàng trừng mắt nhìn, còn gơ tay lên xoa xoa hai mắt, người trước mắt vẫn như cũ. tồn tại, nàng không phải đang nằm mơ!

“Ngươi. sao ngươi lại ở chỗ này?” Sở Mộng Sanh lắp bắp hỏi, ý thức vẫn còn hoảng hốt.

Trường Tôn Kiệt kéo nàng đến trước ngực mình, vừa vặn đặt gương mặt mê hoặc lên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Ta hỏi nàng, vừa rồi nàng mơ cái gì? Mơ thấy ai?” Hắn bá đạo hỏi, ngữ khí giống trượng phu đang ghen.

“Ta. mơ ai?” Sở Mộng Sanh quay đầu nghĩ một lát, bỗng nhiên, thần trí của nàng hoàn toàn thanh tỉnh lại, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nháy mắt đỏ hồng, hai gò má ửng ửng: “Đều là ngươi , ngươi vừa xuất hiện, Trầm đại ca không để ý ta nữa!”

Nàng vừa rồi quả thật là mơ, trong mơ, nàng thấy Trầm đại ca nàng yêu thích, chỉ là trong chớp lát thời gian, mặt Trầm đại ca đột nhiên biến thành Trường Tôn Kiệt, hắn không ngừng tới gần nàng, nói thẳng nàng là thê tử của hắn, hắn và nàng sẽ bá đường thành thân, nàng muốn chạy trốn, vừa vặn lại không thể động đậy, mãnh liệt ngẩng lên, lại thấy Trầm đại ca không quay đầu lại càng đi càng xa, cuối cùng chỉ còn lại có một cái chấm đen nho nhỏ.

Nàng không biết giấc mơ này đại biểu cho ý tứ gì, chỉ biết Trường Tôn Kiệt đã xâm nhập vào giấc mơ của nàng, không có lúc nào là không dây dưa nàng, mà khoảng cách với Trầm đại ca càng lúc càng xa xôi.

Trường Tôn Kiệt vừa nghe đến câu trả lời của nàng, liền biết người mà nàng mơ thấy chính là người trong miệng Sở lão gia Trầm Thuộc Vũ đại đệ tử Dương Oai vô quán, cũng chính là nam tử hắn gặp vào ngày cứu Sở Mộng Sanh trên đường.

Bỗng dưng, trong lòng hắn dâng lên cảm giác ghen tức chưa từng có. Đường đường tam công tử Trường Tôn gia thủ phủ Lạc Dương, bao nhiêu danh viện thực nữ muốn gả cho hắn, hắn không để ở trong lòng, mà nàng càng không biết tốt xấu, khinh thường cầu hôn của hắn còn đối nam nhân khác nhớ mãi không quên!

Từ trước đến nay đều là nữ nhân đối với hắn bằng mọi cách lấy lòng nịnh hót, hắn không thèm tiêu phí tâm tư với các nàng, mà nàng lại lần nữa cự tuyệt hắn, thậm chí đối với hắn khinh thường, trong đầu toàn là nam nhân khác, hắn chưa từng gặp qua tình huống này!

Niềm kiêu ngạo của hắn không cho phép nàng bỏ hắn, hắn lạnh lùng nheo mắt lại, trong lòng hắn nhất thời có quyết định ——

“Vì để cho nàng hết hi vọng với tên Trầm công tử kia, ta quyết định hướng cha nàng báo cáo —— nàng cùng ta trước tiên thành thân ở Sở gia trang.”

Sở Mộng Sanh phút chốc xanh lén mắt, mãnh liệt lắc đầu: “Ta không gả cho ngươi! Ngươi vì sao nhất quyết đòi thú ta? Ta vừa nghịch ngợm lại xảo quyệt, lại chán ghét tuân thủ một đồng lớn các quy củ, hơn nữa ta cái gì cũng không biết. Chỉ biết thù, ngươi thú ta hoàn toàn không có ưu việt gì hết !”

Trường Tôn Kiệt đột nhiên nhếch miệng nói : “Nàng cũng tự biết bản thân như thế nào ư , bất quá, cái này cũng không thể ngăn cản quyết tâm ta thú nàng .” Dừng lại trong chốc lát, sắc mặt khẽ biến lại nói tiếp: “Huống chi thú nàng là tâm nguyện của gia gia, ta không thể làm lão nhân gia thất vọng. Về phần khuyết điểm, ta nói rồi, ta sẽ hảo hảo mà dạy dỗ nàng, giúp nàng trở thành con dâu có tư cách phù hợp với Trường Tôn gia.” Kỳ thật, hắn cũng không hiểu tại sao mình kiên trì thú nàng làm vợ.

“Ngươi” Sở Mộ Sanh trợn lên đôi thủy mâu, vừa tức vừa vội nhìn chăm chăm hắn, nhìn không được cắn giận cãi lại: “Ngươi vĩnh viễn không có biện pháp để cho ta biến thành nữ nhân như vậy! Ta chính là ta, ngươi đừng mơ tưởng cải tạo ta!”

Trường Tôn Kiệt không tức giận, chính là tà tà cười nói: “Chờ nàng thành thê tử của ta, ta sẽ có biện pháp cho thê tử ngoan ngoãn nghe lời.”

Nói xong, hắn lập tức buông nàng, đứng dậy đi ra ngoài. Đi qua bàn thêu, hắn bỗng nhiên dừng bước, con ngươi đen nhìn bức “Uyên ương hí thủy”

Sở Mộ Sanh theo tầm mắt hắn nhìn thấy bức tranh liền nghĩ tới kế hoạch, nàng vội vàng ngồi dậy, định ôm tranh cắt vào lồng ngực của mình.

Nhưng mà, Trường Tôn Kiệt căn bản không cho nàng cơ hội này! Chỉ thấy bàn tay to duỗi ra, bức họa đã nằm trong tay, hắn giơ lên cao.

“Trả lại cho ta!” Sở Mộ Sanh nóng vội quát to.

“Này bức họa là chuẩn bị tặng cho ta sao?” Biết rõ không có khả năng, hắn vẫn ôm một tia hi vọng.

“Ngươi Ngươi đừng mơ!” Nàng đỏ mặt khê gất, “Nhanh đưa nó trả lại cho ta!”

Trường Tôn Kiệt sắc mặt khẽ biến thành buồn bã, trầm xuống: “Nếu không phải cho ta, vậy nhất định là muốn đưa cho người khác đi? Một khi đã như vậy, ta càng không thể trả lại nàng, bức tranh thêu này liền để ta thay nàng bảo quản đi!” Hắn không thể chịu đựng được nàng đem nó đưa cho người khác, nhất là tên Trầm Thuộc Vũ! Người của nàng, hết thảy của nàng, chỉ có thể thuộc về hắn, ai cũng không thể cùng hắn chia xẻ.

Nói xong, hắn liền không quay đầu lại rời khỏi phòng, lưu lại Sở Mộ Sanh phẫn nộ ngây người tại chỗ .

Hôm sau, Trường Tôn Kiệt được phu thê Sở Nguyên Thành đồng ý, quyết định ba ngày nữa làm lễ thành thân với Sở Mộ Sanh, ngày khác quay về Lạc Dương, lại cử hành hôn lễ long trọng khác .

Sở lão gia sờ dĩ đáp ứng, nguyên nhân là vì hiềm có người như Trường Tôn Kiệt, từ khi hắn đến Nhạc Châu, khuê nữ chưa lấy chồng trong thành ai cũng chú ý tới sự tồn tại của hắn, thậm chí còn nhắm hắn làm mai mối, vì đoạn tuyệt ý niệm trong đầu những người khác, nên thành thân để danh phù kỳ thực.

Còn nguyên nhân khác, nữ nhi bảo bối của hắn là thềm mền Trầm Thuộc Vũ, mà hắn lại sắp thú Lục Phượng Nghi làm thê tử, tin tức này do hắn nghiêm cấm hạ nhân trong phủ đàm luận, càng không thể cho nữ nhi biết, nếu không theo bản tính thẳng thắn, nhất định sẽ nghĩ biện pháp chuồn êm khỏi phủ, đi đến Dương Oai vô quản để hỏi rõ ràng.

Vì sợ đêm dài lắm mộng, thì chỉ có kế này, cho nàng sớm ngày cùng Trường Tôn Kiệt thành thân, hắn có thể chân chính thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Vì thế, toàn bộ Sở gia trang từ trên xuống dưới bắt đầu bận rộn, mỗi người đều vì tiểu thư phải lập gia đình mà cao hứng, dù sao tiểu thư năm nay đã mười bảy(S : ồ , thế thì hình như ta ế rồi =]]] TN: gì chứ, quan niệm cổ đại, không dùng được), đến nay đều vẫn không có người dám tới cửa cầu hôn.

Sở gia trang không khí vui mừng, vẫn có một người sầu mi khổ kiêu, nôn nóng bất an như kiến bò trên chảo, người đó là Sở Mộ Sanh sắp trở thành tân nương tử.

Sở Mộ Sanh không ngừng đi tới đi lui trong phòng, vắt óc nghĩ kế đào hôn, nàng biết mình một khi gả cho Trường Tôn Kiệt liền xong đời. Quy củ của hắn nhiều như vậy, đối với nàng vừa hung vừa nghiêm, nàng nhất định sẽ buồn chết, tuyệt đối không thể có ngày nào bình yên.

Bởi vậy, nói cái gì nàng cũng muốn tìm biện pháp trước chạy ra phủ đi. Nhưng hôm nay, nàng nếu không bị cấm chùng, thì lại bị trông coi, căn bản không thể bước ra khuê phòng nửa bước, nàng không khỏi thầm oán phụ thân nhẫn tâm, dám theo ý Trường Tôn Kiệt mà đem nàng giam cầm, thậm chí ngay cả nương yêu quý luôn luôn thấu hiểu nàng, lần này chẳng những không mở miệng giúp nàng, ngược lại còn cùng cha đứng trên một trận tuyến! Vợ vả đem nàng gả cho Trường Tôn Kiệt.

Nói tóm lại, toàn bộ người Sở gia trang đã hoàn toàn phản chiến(phản bội), tất cả đều giúp hắn, xem ra, nàng chỉ có thể tự mình cố gắng.

Qua lại mấy lượt, nàng quyết định trước bước ra cửa phòng đi dạo nơi nơi, có lẽ sẽ cho nàng cơ hội bỏ chạy, còn hơn lúc này ngồi chờ chết.

Chủ ý đã định, nàng lập tức đẩy cửa phòng ra, vừa mới bước ra cửa liền thấy nha hoàn của nàng Tiểu Tước.

“Tiểu thư, lão gia đã phân phó, không được chạy loạn khắp nơi, muốn tiểu thư ngoan ngoãn đợi ở trong phòng.” Tiểu Tước vẻ mặt cảnh giác nhìn nàng.

Sở Mộ Sanh không khỏi một bụng khí. Nào có người làm cha phòng con gái của mình như phòng cướp, còn đối đãi nàng như tù phạm. Bất quá vì đại kế, nàng đành phải nhẫn xuống khẩu oán khí này, mặt mày thản nhiên nói:

“Ta muốn đến hậu hoa viên đi một chút? Ta sắp buồn chết rồi, ngươi nếu không yên tâm, cứ việc theo tới!”

Quảng ra một câu, nàng không hề để ý tới Tiểu Tước ánh mắt khó xử, mở bộ pháp đến hoa viên.

Tiểu Tước không biết làm gì đành phải theo sát phía sau.

Sở Mộng Sanh đi vào hậu hoa viên, nhằm chán hết nhìn đông tới nhìn tây, đi dạo, sau một vòng, nàng liền ngồi xuống băng đá trong lương đình.

Tiểu Tước ở đằng sau thủy chung khần trương hề hề, vẻ mặt đề phòng, nàng ở trong lòng an ủi mình, chỉ cần qua hai ngày nữa, nàng sẽ không cần kinh hồn táng đảm như vậy. Một khi tiểu thư lập gia đình, tự nhiên có cô gia quản lý nàng, đến lúc đó nàng tiểu tỳ nữ đáng thương là có thể thoát khỏi tai ương.

Sở Mộng Sanh tay cầm cây quạt nhỏ, đôi mắt to nhanh như chớp quay tròn chuyển động, không an phận nhìn chung quanh, chuyển rồi chuyển, tầm mắt của nàng đột nhiên ngưng lại bất động, nhìn phía cây đại thụ ở góc hoa viên, cây đại thụ kia rắn chắc khó lay nha.

Sở Mộng Sanh tò mò đứng dậy hướng cây đại thụ kia đi đến, Tiểu Tước lập tức nhắm mắt theo đuôi phía sau đầu.

Đi đến dưới đại thụ, ngẩng đầu cẩn thận nhìn, nguyên lai là cây táo. Nàng thế nhưng không biết vườn nhà mình có một thân cây như vậy, bất quá, đây không phải trọng điểm, quan trọng là nàng mắt tinh phát hiện đến độ cao của nó đã vượt qua chỗ tường vây ở Sở gia trang.

Đầu óc của nàng cực kỳ nhanh chuyển, trong lòng đã có ý định. Chỉ cần có thể trèo lên cây, lại thuận theo cành cây nhảy lên tường, nàng là có thể dễ dàng chuồn đi, hơn nữa cũng không dễ dàng bị phát hiện. Trèo cây hẳn là không làm khó được nàng.

Quyết định, nàng hướng Tiểu Tước nói: “Tiểu Tước, ta muốn ăn táo, ngươi nghĩ biện pháp đem quả táo trên cây lấy xuống cho ta.”

Tiểu Tước vì lảng một chút, không hiểu trả lời: “Tiểu thư, quả táo trên cây còn xanh, căn bản còn không có chín, làm sao có thể ăn ngon đâu?”

Sở Mộng Sanh cau cái mũi nhỏ đáng yêu, bốc đồng nói: “Ta chính là thích ăn quả táo xanh, như vậy mới càng đủ vị, ngươi đừng quản nhiều, ý giúp ta lấy một quả !”

“Này.” Tiểu Tước khó xử nhìn nàng, ấp úng, “Này chỉ sợ rất khó nha, cây cao như vậy, ngay cả sào trúc cũng không thể, làm sao có thể lấy quả được?”

“Leo lên lấy không phải được không?” Sở Mộng Sanh lộ ra cười, lạnh lạnh nói.

“A!” Tiểu Tước sắc mặt nhất thời trắng bệch, khuôn mặt nhăn như quả mướp đắng, sợ hãi nói: “Tiểu thư. Này. Không tốt lắm đâu! Ta có. chứng sợ cao, tiểu thư đừng bảo ta leo lên.” Nàng vừa nói, còn giơ lên một đôi tay nhỏ bé mảnh liệt dao động.

Sở Mộng Sanh giả bộ mất hứng liếc Tiểu Tước một cái, trong lòng kỳ thật đang cười trộm, bởi nàng chờ những lời này.

Sở Mộng Sanh nhử mi khinh xuy, “Ngươi thực nhát gan, trèo cây có cái gì đáng sợ? Ngươi đã không dám, ta đây đành phải tự đi lên hái!”

Vừa nói xong, nàng đã vén làn váy giắt ở hông, giơ tay chân, phi thường khó coi bắt đầu bò lên cây.

“Ai nha, tiểu thư, người đừng đi lên a, quá nguy hiểm, không cẩn thận một cái sẽ ngã chết.” Tiểu Tước nhìn không được kinh hoàng hô to.

“Ngươi câm miệng cho ta” Sở Mộng Sanh đỏ mặt, thờ hồng học gằm nhẹ, chỉ sợ là Tiểu Tước như vậy sẽ khiến người trong phủ chú ý, kế hoạch sẽ thất bại.

“Ngươi ở phía dưới kêu loạn sẽ làm ta phân tâm.” Nàng lại bỏ thêm một câu.

Tiểu Tước hạ giọng, lo lắng nói: “Tiểu thư, người trăm ngàn lần phải cẩn thận một chút, kỳ thật, người không cần phải chính mình leo lên.”

Sở Mộng Sanh không muốn để ý tới nàng nữa, cố gắng hướng lên trên đi. Chỉ cần bò đến độ cao ngang tường vây, nàng sẽ có hy vọng chạy đi, thoát khỏi hôn sự này, thoát khỏi đại khối đầu Trường Tôn Kiệt.

Tiểu Tước kinh hồn táng đảm, sợ không biết như thế nào cho phải, đột nhiên hỏi, nàng trong đầu linh quang chợt lóe, lập tức bật thốt lên hô: “Tiểu thư, người đừng leo nữa, nhanh xuống dưới. Ta đi gọi cô gia tương lai tới hái táo, công phu của hẳn tốt lắm, tiểu thư chờ một chút, ta đây đi tìm cô gia.”

Sở Mộng Sanh nghe vậy cả người cứng đờ. Tiểu Tước đi tìm Trường Tôn Kiệt, nàng chẳng phải là đi không được sao. Bất chấp chính mình đang ở trên cây, nàng nhanh quay đầu lại nhìn phía dưới, kêu: “Không cần, ngươi đừng đi tìm hẳn!” Tập trung nhìn, trong vườn hoa thân ảnh Tiểu Tước đã không còn.

Nha đầu kia khi nào thì chạy nhanh như vậy? Nàng không khỏi áo não thì thảo niệm. Xem ra, động tác của nàng cần nhanh hơn, bằng không đợi Trường Tôn Kiệt đến, nàng liền thật sự là đi không được.

Cố gắng leo lên, nàng rốt cục đến độ cao của tường vây. Khoảng cách giữa cây và tường rất ngắn, nàng bám theo nhánh cây kia mới có thể thuận lợi leo trèo, bầu vú vào tường được.

Hít sâu một hơi sau, Sở Mộng Sanh chậm rãi di động theo thân cành vườn ngang ra bên ngoài, bất quá thân cành phảng phất có chút không chịu nổi sức

nặng mà rung động liên tục.

Nàng bắt đầu cảm thấy có chút sợ hãi, từ độ cao này nhìn xuống, nàng đã sợ tới mức chân mềm nhũn; hơn nữa, giờ phút này nàng căn bản tiến thoái không được, bởi vì thân cây rung càng lúc càng rõ ràng, hình như sắp gãy.(S : Tại sao tỷ phải bỏ đi vì một thằng như thế nhở.TN: phải có “những thằng như thế” thì Kiệt ca mới nổi bật chứ)

Sở Mộ Dung Sanh không khỏi than thở, nàng làm sao có thể xui xẻo như vậy? Chẳng những đào hôn bất thành, còn có thể ngã thành bánh thịt, vì không để cho mình non người mà mất sớm, nàng không ngừng ở trong lòng cầu nguyện lão thiên gia, trăm ngàn lần đừng để cho thân cành gãy, hai tay hai chân gắt gao ôm lấy nhánh cây.

Trường Tôn Kiệt một bước tiến trong vườn hoa, đập vào mắt hắn là một màn trình diễn kinh hãi, thân sắc đột nhiên bàng hoàng lo lắng.

“Trời ạ!” Tiểu Tước theo sau nhìn không được phát ra tiếng kêu sợ hãi.”Tiểu thư, cô gia đến đây, người nhanh xuống dưới nha!”

Sở Mộ Dung Sanh hơi hơi mở mắt ra nhìn xuống phía dưới, Trường Tôn Kiệt quả thật đã đứng dưới tàng cây, vẻ mặt khẩn trương hoảng sợ này nàng chưa bao giờ thấy qua, nhưng nàng căn bản không rảnh nghĩ lại, chính là ảo não tư thế chật vật xấu xí của mình lại bị hắn nhìn thấy.

“Nàng rốt cuộc đang làm gì trên đó? Ta lệnh cho nàng lập tức xuống ngay!” Trường Tôn Kiệt áp chế kinh hoàng, trầm mặt quát.

“Ta. Ta đang bí.” Sở Mộ Dung Sanh run run nói. Đến lúc nào rồi rồi, hắn còn mệnh lệnh nàng!”Ta sợ ta vừa động, thân cây lập tức bị chặt đứt.”

Vừa mới dứt lời, chỉ thấy thân cành bị nàng ôm chặt càng lúc càng gấp khúc, tiếp theo đột nhiên ‘ba’ một tiếng, lên tiếng gãy trả lời, còn không kịp kinh hô, thân mình mềm mại mảnh khảnh liền thẳng tắp rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đào Nguyệt Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

“Tiểu thư, nguy hiểm!” Tiểu Tước hoảng sợ kêu lên.

Cùng lúc đó, Trường Tôn Kiệt thân hình nhoáng lên một cái, trước khi nàng rơi xuống đất liền vron song chưởng, chặt chẽ đón được nàng.

Sở Mộ Dung Sanh nguyên bản sợ tới mức nhắm chặt hai mắt, nhận thấy được chính mình bình yên nằm trong lòng ngực ấm áp mới chậm rãi mở to mắt, than khẽ thở ra một hơi, một tay vẫn không quên vỗ nhẹ ngực.

Đội nàng ổn định thần trí, vừa chuyển đầu qua thỉnh linh chống lại một đôi con ngươi đen hừng hực sáng ngời, tâm đột nhiên nhảy lên. Không nghĩ tới lại để cho hắn cứu nàng một lần nữa!

“Ách. Cảm ơn ngươi. Lại cứu ta một lần.” Sở Mộ Dung Sanh chợt dạ cười.”Ta. Ta chỉ là đột nhiên muốn ăn táo.” Nàng chạy nhanh giải thích. Giờ phút này vẻ mặt của hắn hung ác nham hiểm làm cho người ta sợ hãi, kẻ thức thời là trang tuần kiệt, nàng tuyệt không thể cho hắn biết, nàng treo cây là vì muốn xuất phủ, thoát khỏi hôn sự của hắn và nàng.

Trường Tôn Kiệt thủy chung hơi nhếch môi cánh hoa, con ngươi đen sắc bén lạnh lùng chặt chẽ nhìn chăm chăm biểu tình nàng đang chợt dạ nao núng, nàng rõ ràng nói dối, nếu hắn đoán đúng, nàng vốn là tính treo cây, rồi bám tường chuồn ra phủ đi.

“Tiểu thư, người bây giờ còn muốn hái trái cây sao?” Tiểu Tước không biết rõ tình hình ngay ngực nói tiếp, “Cô gia có võ công, để hắn giúp tiểu thư hái một quả ăn đỡ thèm.”

“Không cần.” Sở Mộ Dung Sanh trả lời, sau đó rũ mắt xuống, không dám nhìn Trường Tôn Kiệt. Nàng cảm giác con ngươi thâm thúy kia có thể nhìn thấu tâm tư của nàng, làm nàng không thể trốn chạy.

“Ta. Không có việc gì, có thể hay không thả ta xuống?” Nàng thật cẩn thận yêu cầu hắn, vẫn là không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

Trường Tôn Kiệt thâm trầm cười, tiếp theo biến sắc, lấy giọng nói nhỏ nhẹ mà nguy hiểm nói bên tai nàng: “Thả nàng xuống dưới? Có thể, bất quá, chúng ta trước hảo hảo mà tính toán sổ sách đã.”

Nói xong, không đợi nàng trả lời, hắn ôm nàng đi, bỏ lại Tiểu Tước lằng lằng đứng ở trong vườn vẫn không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

~~~

Trường Tôn Kiệt ôm Sở Mộng Sanh nổi giận đùng đùng đến phòng nàng, một cước đá văng cửa phòng rồi lại đá sập lại như cũ.

Hắn dùng lực đem nàng ném lên giường, tiếp theo nhanh chóng nắm hai tay nàng, đem nàng kéo về phía hắn, hai tròng mắt sắc bén tinh tường mạnh mẽ khóa lại khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Sở Mộng Sanh bị ném đến đầu văng mắt hoa, đợi nàng thanh tỉnh nhìn khuôn mặt sát khí đằng đằng trước mắt liền không khỏi co rúm lại, sợ hãi nhìn hắn.

“Vì trốn tránh hôn sự, nàng cứ như vậy làm xằng làm bậy, thậm chí không tiếc lấy sinh mệnh chính mình ra đùa giỡn?” Trường Tôn Kiệt rít lên.

“Ta. . . . . Ta không có.” Nàng bị hắn làm cho hoảng sợ, vội vàng phủ nhận nói, “Ta. . . . . Chỉ là muốn hái quả. . . . .”

“Nàng còn muốn nói dối!” Trường Tôn Kiệt bỗng dung kim nhanh nàng, đánh gãy lời nàng, “Nàng gạt được Tiểu Tước, nhưng không gạt được ta!”

Sở Mộng Sanh bỗng dung sững sốt, hắn đã hiểu rõ mưu đồ của nàng, một khi đã như vậy, nàng còn có thể nói cái gì?

“Làm thì đã làm, ngươi muốn thế nào?” Dù sao thì chuyện cũng xảy ra, mặc kệ trong lòng sợ hãi, nàng vẫn ngẩng cao cằm, thẳng tắp nhìn vào mắt hắn.

Nhìn nàng bộ dáng quật cường lại bốc đồng, Trường Tôn Kiệt trong lòng không biết là nên yêu hay nên hận, hắn mà lại có ngày bị nha đầu tinh quái này lại chọc tức đến mất đi lý trí!

Hắn sắp trở thành trượng phu của nàng, thân là phu lại không thể thuần phục thê tử, để nàng làm bậy, này còn ra thể thống gì? Hắn hẳn là hảo hảo nghiêm trị nàng một phen, nhìn nàng bĩu môi, hắn vốn đang bưng bưng phản chấn tức giận gờ không tự chủ được dần dần lắng xuống.

Mặc dù như thế, hắn vẫn là lạnh lùng, trầm giọng nói: “Nàng phải trả giá thật nhiều cho ngày hôm nay!” Hắn không thể kệ nàng làm ra loại chuyện nguy hiểm suýt mất mạng như thế được, lần trước là ngã ngựa, lần này là treo cây, nếu không cho nàng một cái cảnh cáo, lần sau không biết còn có thể xuất hiện hành động kinh người nào a.

Màn trình diễn mạo hiểm vừa nãy cơ hồ khiến hắn sợ tới mức hồn phi phách tán, lần đầu tiên trong đời cảm thấy sợ hãi, hắn không cho là mình còn có thể chịu đựng thêm một lần, nữ tử tùy hứng trước mắt này luôn làm người ta đau đầu, thế nhưng lại có thể quấy rầy suy nghĩ của hắn, phá hư bình tĩnh của hắn.

Lời của hắn làm Sở Mộng Sanh trắng mặt, nhìn mắt hắn tiềm tàng nguy hiểm, nàng không khỏi nuốt nước miếng, run run nói: “Ngươi. . . . . Ngươi muốn làm cái gì? Ngươi đã nói tuyệt sẽ không đánh mông ta. . . . .”

Còn chưa nói xong, Trường Tôn Kiệt đột nhiên đem cả người nàng kéo vào trong lòng ngực của hắn, làm nàng hoàn toàn dán lên hắn, song chường giống như kim sắt gắt gao ôm lấy nàng, tiếp theo nhanh chóng cúi đầu, hung hăng hôn lên đôi môi anh đào khẽ nhếch.

Môi của hắn nóng bừng ngăn chặn nàng, cuồng dã không như trước, tận tình phát tiết với đôi môi nàng.

Sở Mộng Sanh không dự đoán được hắn sẽ làm ra hành động này cho nên chỉ có thể kinh ngạc mở mắt, lưỡi hắn linh hoạt chui vào miệng nàng, cuồng dã quần quýt, mãnh liệt muốn trừng phạt nàng, không ngừng mà đoạt lấy, nàng nhịn không được chau lông mày, phát ra ô ô tiếng rên nhẹ.

Cuồng nhiệt hôn, giằng co hồi lâu, thẳng đến khi nàng cho là mình sẽ hít thở không thông, hắn mới buông nàng ra. Hai tròng mắt có lửa nhìn chằm chằm gò má phồng hồng. . . .

Vì che dấu tình triều, hắn đẩy mạnh nàng ra, lấy lại thanh âm lạnh lùng nghiêm nghị nói: “Hai ngày sau là ngày ta và nàng thành thân, nàng đừng mơ tưởng muốn chuồn ra phủ đi, nếu không ta thề nhất định sẽ đem nàng trời lại, cho dù trời nàng bái đường thành thân, ta cũng không có ý kiến, đến lúc đó người mất mặt là nàng!”

Quảng xuống lời cảnh cáo, Trường Tôn Kiệt sắc mặt trầm xuống đứng dậy, lạnh lùng nhìn nàng chăm chú hồi lâu, cuối cùng mới bước ra ngoài.

Sở Mộng Sanh chờ hắn đi rồi, liền nảy mầm lại các ý tưởng mới, sợ hãi hoảng hốt lúc nảy tất cả đều trở thành hư không. Muốn nàng ngoan ngoãn chờ làm tân nương, nàng làm không được! Chỉ cần có cơ hội, nàng vẫn là xuất phủ đào hôn.

Chính là, nàng trăm triệu lần không nghĩ tới, Trường Tôn Kiệt sớm đã có vạn toàn chuẩn bị, sau lần đào hôn thứ hai thất bại ngay sau đó, hắn cuối cùng không còn tính nhẫn nại, quả thực đem nàng trời gò, giam cầm trong phòng, cho đến thành thân. . . . .

Ngày thành thân.

Đại sảnh Sở gia trang, trang hoàng rực rỡ, nền đỏ thấp cháy, ở giữa có chữ hi to rộng.

Trên mặt hai phu thê Sở Nguyên Thành là vui sướng cùng yên tâm mỉm cười, trong lòng muốn từ nay về sau, nữ nhi bảo bối như củ khoai lang nóng này cứ giao cho Trường Tôn Kiệt đi hao tổn tâm trí, bọn họ rốt cục có thể buông lỏng một hơi, hảo hảo hưởng phúc rồi.(TN: cha mẹ nào cũng thế sao)

Nữ nhi lập gia đình khó tránh khỏi có điểm luyến tiếc, nhưng tổng so với nữ nhi cả đời không ai thèm lấy thì còn tốt hơn! Dù sao từ trước đến nay trừ bỏ Trường Tôn Kiệt, không còn có nam nhân khác dám thú nàng.

Có lẽ là nữ nhi có thể gả ra ngoài, làm cho nhị lão Sở gia thật cao hứng, thế cho nên tân nương từ bị người trời gò bái đường thành thân, tuyệt không để

ý, ngay cả hạ nhân trong trang cũng không có ý kiến khoải trá ở một bên xem lễ.(TN: ngược a, nữ chính là đang bị ngược đó... Vịt : Cô hãy im lặng và beta =]]])

Trong đại sảnh mọi người tất cả đều là vui vẻ , duy chỉ có Sở Mộng Sanh vừa tức vừa buồn. Có ai gặp qua tân nương tử bị người ta buộc như buộc con vịt ép buộc bái đường thành thân, nàng thật sự là mất mặt muốn chết, may mà hôn lễ này không thỉnh ngoại nhân đến dự, nếu không nàng không cho người cười hớ rằng hàm mới là lạ!

Bị đưa vào động phòng, nàng vẫn chưa thể tự do, phải đợi đến sau khi Trường Tôn Kiệt trở về phòng mới có thể thoải mái .

Thừa dịp không có người ở đây, Sở Mộng Sanh cũng nhìn không được nữa, bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi nhắm Trường Tôn Kiệt, phát tiết hờn dỗi tích tụ lâu ngày.

Mắng đến miệng đắng lưỡi khô nàng mới dừng lại , tâm tình cũng tốt hơn nhiều, nhưng mà, hảo tâm tình không được bao lâu, nàng phút chốc nhớ tới một việc, cả người bắt đầu lo lắng.

Nguy rồi! Tối nay là đêm động phòng hoa chúc của nàng cùng Trường Tôn Kiệt, nàng như thế nào đem chuyện trọng yếu như vậy quên đi? Nàng không thể cùng hấn động phòng, cũng không muốn cùng hấn động phòng, một khi bọn họ thành phu thê chân chính, kia nàng với Trầm đại ca liền thật sự hết hi vọng a.(TN: xin tí, quảng tên trâm thấp gì đó sang một bên đi. Trọng điểm là động phòng sắp tới kìa, hehe)

Nàng bất an đứng dậy, lo lắng đi qua đi lại trong phòng, vắt hết óc suy nghĩ, nàng nên như thế nào mới tránh được một đêm này.

Hiện tại, chỉ cần có thể tránh được đêm nay, nàng liền tranh thủ thêm một ít thời gian, chuyện sau này để sau này tính tiếp, giờ khắc này, nàng phải nhanh chóng nghĩ ra phương pháp an toàn, hảo tránh thoát ma trảo của Trường Tôn Kiệt .

Khi tầm mắt nàng liếc về các món vị trí trên bàn, còn có nữ nhi hồng , trong lòng nàng nhất thời có chủ ý, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp phần nộn sáng bừng, linh động thủy mâu lóe quang mang giảo hoạt.

Hắc hắc, có rượu, hết thấy sự tình đều được giải quyết! Từ lượng của nàng cực kỳ hảo, có bản lĩnh không say, ngay cả phụ thân cũng không phải đối thủ của nàng, vì chuyện này, phụ thân còn đặc biệt dặn nàng giữ bí mật, trăm ngàn lần không được để người ta biết, sợ càng không có người dám tới cửa cầu hôn.

Đêm nay, chỉ cần nàng có thể đem Trường Tôn Kiệt quá chén, liền có thể bình yên vượt qua a,quyết định, nàng hướng Tiểu Tước đứng ở cửa phòng trông coi nàng kêu: “Tiểu Tước, kêu phòng bếp đem cho ta thêm vài hũ rượu , hôm nay đặc biệt là ngày ta thành thân, ta muốn vui vẻ uống nhiều một chút.”

Tiểu Tước xanh lén mắt, không dám tin thò đầu vào. Nàng có nghe lầm hay không a? Hay là tiểu thư có trò gì mới? Buổi sáng còn nói không muốn bái đường thành thân, nhưng bây giờ lại cao hứng đến uống rượu!

Dù không dám tin, nàng vẫn là tuân mệnh phân phó đi xuống, dù sao tính tình tiểu thư nói gió là gió, nói mưa là mưa, cũng không xác định, nàng thật sự không cần ngại ngần.

Lát sau hạ nhân mang 2 vò rượu nữ nhi hồng thượng hạng lâu năm vào, Sở Mộng Sanh hài lòng cười, rượu này rất mạnh, thực dễ làm cho người ta say, tin tưởng Trường Tôn Kiệt cũng không ngoại lệ.

Không lâu sau, Trường Tôn Kiệt mặc hi phục đồ thẩm đi về hi phòng,sau khi cho Tiểu Tước lui, chậm rãi đi vào tân phòng, cũng thuận tay đóng cửa lại.

Hắn đi vào trước mặt Sở Mộng Sanh, nhẹ nhàng xốc lên khăn gắm trên đầu tân nương, nguyên tưởng rằng nghênh đón hắn sẽ là khuôn mặt nhỏ nhắn căm giận, không nghĩ tới nàng lại cười nói tự nhiên nhìn hắn.

Trường Tôn Kiệt lần nữa bị hạ đo ván. Dưới lớp trang điểm là đôi lông mày cong cong, mắt to trong suốt như hồ thu, hi phục đồ thẩm nổi bật môi mềm đỏ tươi, hai gò má tuyết trắng phần nộn dưới ánh nến càng thêm lung linh..

Giờ phút này nàng kiều diễm động lòng người cực kỳ!

Khi hấn chuyên chú nhìn , Sở Mộng Sanh nhưng lại phá lệ cảm thấy có chút thẹn thùng cùng không được tự nhiên. Hấn mặc hồng bào, anh khí toả sáng lần đầu tiên nàng phát giác thể trạng cùng dung mạo của hấn cũng không kém Trầm Thuộc Vũ, ngược lại còn có một cỗ mị lực độc đáo.

Ý thức được chính mình đang mơ hồ , nàng nhanh chóng phục hồi tinh thần, mỉm cười ngọt ngào lấy lòng nhìn hấn, “Giúp ta cởi dây đi?”

Trường Tôn Kiệt hoàn hồn, bất động thanh sắc gạt đầu, rất nhanh cởi bỏ dây thừng trên người nàng .

Vừa được tự do, Sở Mộng sanh thoải mái đứng dậy, hoạt động gân cốt, một bên trộm dò xét vẻ mặt của hấn, không nghĩ tới hấn cũng đang nhìn nàng, trong mắt lóe quang mang thiêu đốt người, nóng rực làm nàng tâm hoảng ý loạn dời tầm mắt, tìm đập thỉnh thịch.

“Ách. . . . . Ngươi có đói bụng không? Chúng ta trước. . . . . Ăn một chút gì đi!” Nàng lắp bắp nói, có chút kích động ngồi vào bàn tròn, nàng không rõ mình tại sao đột nhiên khẩn trương thẹn thùng , nàng cũng không tính thật sự cùng hấn động phòng nha!

Nhìn ra bối rối của nàng, Trường Tôn Kiệt hơi hơi gọi lên một chút cười nhạt, cũng đi theo ngồi xuống.

“Nàng ăn đi, ta đã ăn ở ngoài kia rồi.”

Sở Mộng Sanh cười khan mấy tiếng, nàng căn bản khẩn trương ăn không vô này nọ, “Kỳ thật. . . . . Ta không đói bụng. Như vậy đi! Chúng ta đi uống rượu, hôm nay là ngày tốt hai chúng ta, hẳn là nên uống vài chén chúc mừng.” Nàng quyết định tốc chiến tốc thắng, nàng không biết mình còn có thể nhẫn nại thêm bao lâu.

Trường Tôn Kiệt có chút kinh ngạc giờ lồng mây. Thái độ của nàng chuyển biến thật là nhanh, hẳn không khỏi hoài nghi đầu của nàng lại nghĩ ra chủ ý gì, nhưng hẳn vẫn bất động thanh sắc phối hợp với nàng.

Sở Mộng Sanh động tác nhanh nhẹn vì hai người chăm hảo tửu, sau đó giờ lên cái chén của mình, cười ngọt ngào nói : “Ta mời ngươi.”

Đang chuẩn bị ngửa đầu uống thì hẳn ngăn cản nàng, lộ ra một chút mỉa hoặc lòng người cười, “Đừng uống vội, chén thứ nhất này là rượu giao bôi.”

“Đừng nha. . . . . Đừng nha, ta thiếu chút nữa quên đi.” Sở Mộng Sanh cười.

Nàng đem chén rượu đặt tại tay phải, cùng tay trái hẳn tương giao, hai người khoảng cách nháy mắt giảm bớt, bọn họ uống rượu cái trán nhẹ nhàng chống đỡ lẫn nhau, mâu quang cũng giao nhau. . . . .

Sở Mộng Sanh tim đập bịch bịch, rú mắt xuống, đem rượu một hơi uống vào trong bụng, rượu dịch thuần túy một đường trơn trượt dưới bụng.

Uống xong rượu giao bôi, Trường Tôn Kiệt bỗng nhiên đứng dậy: “Thời điểm không còn sớm, chúng ta cũng nên nghỉ ngơi.”

“A!” Nàng ngạc nhiên kinh hô, giữ chặt ống tay áo của hẳn, nỏ lúm đồng tiền sáng lạn tinh quái, kiêu mỹ nói: “Đừng mất hứng như vậy thôi! Tục ngữ nói trên đời có bốn chuyện vui —— nâng hạn lâu ngày gặp mưa to, tha hương ngộ cố tri, đêm động phòng hoa chúc, có tên trên bảng vàng, mà hôm nay chúng ta có một trong số các ngày vui đó, có thể nào không thừa dịp này thông khoái mà thỏa thích một phen?”

Trường Tôn Kiệt hơi hơi nhíu mày, trong lòng mơ hồ đoán được nàng có chủ ý gì. Mới vừa rồi ở phía trước đại sảnh, nhạc phụ đại nhân của hẳn đã cảnh cáo hẳn, tửu lượng của nàng rất tốt, không thể loại trừ khả năng nàng muốn trốn đêm động phòng mà nghĩ hết biện pháp làm hẳn quá chén.

“Cái này không thể được! Tửu lượng của ta không tốt, vạn nhất uống say, chẳng phải là nàng sẽ cô đơn sao?” Hẳn nhíu mày, giả bộ không ổn nói, âm thầm quan sát vẻ mặt cùng phản ứng của nàng.

Tửu lượng không tốt? Thật sự là trời giúp ta. Sở Mộng Sanh ở trong lòng cười trộm, mắt to linh động lại giấu không được giao hoạt, quang thái hưng phấn khác thường, nàng vui mừng rạo rực tiếp lời: “Làm sao có thể đâu? Ta nhất định sẽ không để cho ngươi uống say, nào, chúng ta lại uống vài chén là tốt rồi.”

Vừa nói, nàng vừa chăm rượu.

Trường Tôn Kiệt ý cười thần nhiên, rập tâm của nàng đã rõ rành rành, bất quá, nàng tính toán nhầm rồi. Người của Trường Tôn gia tửu lượng luôn luôn tốt, đến nay không ai có thể làm đối thủ, hẳn vừa rồi sở dĩ nói như vậy, là vì muốn thử dò xét nàng.

Không nghĩ tới, nàng quả nhiên có ý đồ khác, muốn hẳn quá chén, hòng thoát đêm nay.

Hẳn từ chối cho ý kiến lại lần nữa ngồi xuống, trong lòng đã có ứng đối chi đạo, hẳn ngại gì tương kế tựu kế, bởi nàng uống vài chén, xem ai mới là người say trước.

Sở Mộng Sanh thấy hẳn không hề cự tuyệt, liền giờ chén rượu, hướng hẳn cười nói: “Ta trước kính ngươi!” Một câu xong, nàng một ngụm uống hết rượu trong chén.

Trường Tôn Kiệt cũng làm theo, cứ như vậy, hai người ngươi tôi ta đi, không ngừng rót rượu. Sở Mộng Sanh trong lòng thủy chung mừng thầm nghĩ đến có thể đem hẳn say bất tỉnh nhân sự, trăm triệu lần không dự đoán được chính mình gặp cường trung địch thủ, vẫn còn khoái trá một ly tiếp một ly, ngày ngốc uống vào. . . . . (TN: tèn ten, tí đã bị dụ)

Tân phòng, ánh nến rực rỡ, một thân ảnh cao ngất vẫn hảo hảo ngồi ngay ngắn tại bàn tròn, trong phòng tràn ngập mùi rượu nồng đậm.

Trường Tôn Kiệt ung dung nhìn nương tử đã mềm người mà vẫn cố uống.

Hẳn mỉm cười thay nàng bỏ mũ phượng, động tác này thức tỉnh Sở Mộng Sanh, nàng miễn cưỡng ngồi thẳng, từ trên cái bàn tròn ngẩng đầu lên, câu đầu tiên liền hỏi: “Ngươi uống. . . . . Uống rượu say sao?” Khi nói chuyện còn đánh vài cái nấc.

Trường Tôn Kiệt thần nhiên cười, tới gần nàng, “Nàng thấy ta uống say sao?”

Sở Mộng Sanh nhíu mày. Không giống. Làm sao có thể đâu? Bọn họ đã uống cạn hai vò rượu, vì sao hẳn còn không có say đâu? Ngược lại chính nàng cả người nóng lên, hai gò má vừa nóng vừa hồng, cứ như người say là nàng.

Nàng không tin quyết miệng nói: “Chúng ta. . . . . Lại tiếp tục uống, ta không tin ngươi không say!” Nàng say đến tự bộc ý đồ gây rối của mình.

“Trong phòng rượu đã bị chúng ta uống cạn sạch.”

“Nha!” Sở Mộng Sanh giặt mình sừng sốt trong chốc lát, chợt lung lay đứng dậy, duyên dáng gọi to nói : “Ta bảo bọn họ mang rượu tới.” Nói xong, cước bộ của nàng lao đảo, cả người ngả hướng trên người Trương Tôn Kiệt.

Hắn lập tức đỡ lấy nàng! Ôm nàng tựa vào hắn.

Sở Mộng Sanh miễn cưỡng ngẩng đầu theo dõi hắn dần dần phát hiện nam nhân ở trước mắt biến thành hai, ba cái, bốn. . . . . Nàng không thích, toàn bộ ánh mắt tìm kiếm, không vui chau lông mày, vươn một đôi tay nhỏ bé, bưng lấy mặt hắn nói “Đừng có biến thành nhiều cái như vậy, ta thấy không rõ lắm”

“Nàng say.” Hắn ôn nhu nói.

Nàng chu miệng, một tay bắt lấy vạt áo của hắn, một tay chỉ vào chính mình ——

“Nói bậy, ta làm sao có thể uống rượu say, người say là người mới đúng. Hiện tại người hắn là say đến bất tỉnh nhân sự, nằm ở trên giường thờ to, không thể cùng ta động phòng hoa chúc. . . . .” Nàng vừa nói vừa đứng dậy, tha hắn hướng giường đi đến, lại ồn ào: “Người say, tốt rồi nằm ở trên giường nghỉ ngơi. . . . Nghỉ ngơi đi!”

Thật vất vả kéo hắn đi vào trước giường, bởi vì hắn thật sự quá nặng, kết quả là nàng ngã lên người hắn, đè hắn trên giường.

Trương Tôn Kiệt vừa thương tiếc vừa buồn cười nhìn nàng đỏ rùng rục, đôi mắt đẹp mê man.

“Nàng chán ghét ta như vậy? Cho nên mới muốn chuốc say ta, không cho ta và nàng động phòng” Hắn đột nhiên mở miệng hỏi, tháo trâm cài tóc cho nàng, thả mái tóc rối tung xuống.

“Ách ——” nàng đem khữu tay tại đỡ trên ngực hắn, nâng cằm cằm, miễn cưỡng tròn to thủy mâu, nghiêm túc nhìn hắn.”Kỳ thật, cũng không phải chán ghét ! Ta phát hiện người thật sự nhìn rất được, lại thật hấp dẫn người, bất quá ta không thể với người làm phu thê. . . . . Ta còn phải gả cho người hơn người. . . . .”

“Vì sao? Chẳng lẽ ta không đủ tư cách làm phu quân nàng?” Hắn có chút không vui hỏi, bàn tay lại cực kỳ ôn nhu lùa vào mái tóc mềm mại như tơ của nàng.

Sở Mộng Sanh nghiêng đầu nghĩ một lát, tiếp theo thở dài một hơi, nói : “Ai! Làm sao có thể đâu? Nói thực ra. . . . . Ta thật sự đối với người động tâm a! Người là người đầu tiên dám thú ta. . . . . Nhưng là. . . . . Nhưng là người thật hung dữ lại hảo phiến, thích ra lệnh cho ta này không cho nói, kia không được làm, muốn ta yên lặng trở thành tiểu thư khuê các, ta. . . . . Thật sự làm không được. . . . .”

Lời nói khi say luôn là thật, Trương Tôn Kiệt nghe xong không khỏi giặt mình, cách làm của hắn sai lầm rồi sao? Đối với nàng có yêu cầu, cũng là tốt cho nàng, hắn đối với nàng thật sự quá mức khắc nghiệt sao?

“Nàng là bởi vì cái này, cho nên không chịu cùng ta động phòng sao?” Hắn lại hỏi.

“Đúng nha!” Sở Mộng Sanh hi hi cười “Nếu quả thật cùng người động phòng rồi, ta đây không thể có biện pháp bỏ chạy ! Hơn nữa Trầm đại ca sẽ không lại muốn ta. . . . .”

Câu nói cuối cùng của nàng chọc giận Trương Tôn Kiệt, hắn bỗng nhiên xoay người đem nàng đặt ở dưới thân, hai tròng mắt sáng ngời chặt chẽ nhìn thẳng nàng mắt say lơ đãng.

“Nàng thật yêu Trầm Thuộc Vũ như vậy sao?” Tiếng nói trầm thấp hơi hơi toát ra một cỗ ảo não tức giận.

Sở Mộng Sanh hoang mang quay đầu nghĩ một lát mới trả lời : “Ta không biết. . . . . Ta chỉ biết, ta không sợ Trầm đại ca, nhưng rất sợ người, ta đương nhiên phải gả cho người ta không sợ a!”

“Ta sẽ không để nàng gả cho hắn !” Trương Tôn Kiệt thiếu kiên nhẫn gầm nhẹ: “Nàng đã muốn gả cho ta, không được suy nghĩ đến nam nhân khác!” Nàng là của hắn, ai cũng đừng nghĩ đoạt nàng khỏi tay hắn, tên Trầm Thuộc Vũ kia càng đừng muốn đến gần nàng một bước.

Giờ phút này, hắn mới hiểu chính mình đối với nàng tham muốn giữ lấy là mãnh liệt như thế, hắn tự nhận không phải người lòng dạ hẹp hòi, nhưng nghe nàng nói đến nam nhân khác, ghen tị của hắn liền như bão táp không thể khống chế.

“Chúng ta đã thành thân rồi, nàng là thê tử của ta, ta có quyền cùng nàng động phòng.” Hắn mất tiếng nói.

Sở Mộng Sanh cảm thấy lẩn lộn nhìn hắn, mồm miệng không rõ nói: “Người. . . . . Đã say, như thế nào còn có thể theo ta động phòng?”

Trương Tôn Kiệt bỗng dưng nhếch miệng cười, tà tà nhìn nàng kiều nhan đỏ hồng .

“Nàng muốn hay không cùng ta đánh cuộc, xem ta đây say khướt có thể hay không động phòng với nàng?”

“A?” Sở Mộng Sanh trong đầu một mảnh hỗn độn, nhưng vừa nghe đến hai chữ “Đánh cược”, vội vàng gật đầu hỏi: “Đánh cuộc như thế nào?”(S: =. = ham

chơi)(TN: Tăng tăng tăng tăng, ti bị dụ lần hai)

Trương Tôn Kiệt hí mắt, gọi lên một chút tà mị giả tạo cười, “Ta cá là ta vẫn có thể cùng nàng động phòng, nàng tin không?”

“Không tin!” Sở Mộng Sanh ha ha ngây ngô cười, làm sao có thể!”Ta cá là ngươi căn bản không làm được!” Người say bất tỉnh nhân sự như thế nào cùng nàng động phòng.

“Hào, hiện tại để cho chúng ta thử một lần đi, ” hấn nhin không được khề hôn miệng nhỏ của nàng.

Trong lòng hấn rất rõ ràng, chỉ có làm nàng hoàn toàn thành người của hấn, nàng mới có thể hết hy vọng với Trầm Thuộc Vũ, đêm nay, hấn nhất định có được nàng!

“Ngươi nghĩ như thế nào thử nha?” Nàng vươn tay bưng lấy mặt của hấn, hơi hơi đẩy ra, hấn tới gần khiến cả người nàng khô nóng không thoải mái .

Trương Tôn Kiệt cười khề một tiếng, kéo tay nhỏ bé đem nó đặt phía trên đỉnh đầu của nàng, “Như thế nào thử? Lời này hỏi rất hay, như thế này nàng sẽ biết, hiện tại nàng chỉ cần ngoan ngoãn nằm, không nên lộn xộn, biết không?”

Sở Mộng Sanh mơ hồ gật đầu.

Thấy bộ dáng nàng hiêm khi ngoan thuận như vậy , con ngươi đen của hấn không khỏi hiện lên tia yêu thương, hấn nhin không nổi liền cúi đầu chiếm lấy môi anh đào hồng nộn . . . . .

Môi nàng và môi hấn dính sát vào nhau, thừa dịp nàng khó chịu thở gấp ,cái lưỡi trơn trượt thuận thế xông thẳng trong miệng của nàng, hấp thu ngọt ngào trong cái miệng nhỏ.

Mà một tay của hấn lúc này cũng chiếm hữu vạt áo của nàng, ngón tay thon dài hữu lực lặng lẽ cởi bỏ hỉ phục tân nương.

Sở Mộng Sanh bị hôn đến cơ hồ không thể hô hấp, lại thêm cảm giác say, nàng cả người xụi lơ như bông, lại khô nóng như lửa, căn bản vô lực kháng cự hấn.

Nàng thử đóng đưa trán, muốn tránh đi công kích của hấn, nhưng bất luận nàng tránh né thế nào đôi môi nhiệt nằng cũng không buông tha nàng, thủy chung gắt gao dính chặt.

Mà cái lưỡi nóng ướt át ở trong miệng nàng không ngừng gây xích mích, đem toàn bộ thanh tỉnh còn sót lại của nàng tiêu sạch.

Sau khi kết thúc nụ hôn cuồng nhiệt, hấn hô hấp không xong ngẩng đầu nhìn Sở Mộng Sanh, dục hỏa trong mắt càng mãnh liệt.

Hấn thật sâu dừng ở nàng, môi cực nóng dòi đi mục tiêu, dọc theo gáy ngọc một đường hôn xuống, vẫn không quên nhẹ nhàng cắn mút.

“Hi hi . . . . .” Sở Mộng Sanh đột nhiên cười khề một tiếng, ngây thơ kêu: “Rất ngứa nha. . . . . Ta sợ ngứa.” Tiếp theo nhin không được lại phát ra một chuỗi tiếng cười dễ nghe như chuông bạc.

Trương Tôn Kiệt yêu thương khề vuốt lúm đồng tiền ngọt ngào , tiếp theo lại cúi người, môi hấn tìm kiếm sợi dây của áo yếm, cắn một sợi dây kéo dài, dây chun lập tức buông lỏng rồi rời ra, cảnh xuân lập tức hiện lộ.

Sở Mộng Sanh chỉ cảm thấy lạnh ngực, liền kinh hô: “Ta chưa nói muốn cởi quần áo, ngươi đừng thoát y phục của ta nha!” Nàng bắt đầu giãy dụa, lại phát hiện chính mình nửa đêm cũng không có lực, hoa mắt choáng đầu thật sự lợi hại.

“Nàng toàn thân bông đến lợi hại, không cởi quần áo sẽ bị phá hư vì nóng.” Hấn ôn nhu lừa gạt, đơn giản đem nàng lột sạch, nhất thời, thân thể ngọc ngà không tỳ vết hiện ra.

Con ngươi đen của hấn toát ra dục vọng bùng bùng, ngực phập phồng, găm nhẹ một tiếng, hấn rất nhanh bỏ quần áo trên người mình cùng nàng lửa lò, khăn cấp cúi người, làm cho thân hình khoẻ mạnh chụp lên nữ thể mềm mại bên dưới.

“Ngô!” Sở Mộng Sanh thấp kêu một tiếng, không biết làm gì đành cắn môi dưới. Nàng không biết mình đến tột cùng là làm sao, trong đầu rối loạn, không biết nói cái gì. Trương Tôn Kiệt lần nữa chụp lên nàng, thân thể của hấn đột nhiên run lên, cảm nhận được từng đợt ngọn lửa từ tay hấn cùng môi mang đến, này hóa điểm chảy vào trong cơ thể nàng, cháy sạch nàng càng thêm khó chịu, nhin không được hơi hơi vận vẹo.

“Ta như thế nào. . . . . Càng lúc càng nóng. . . . .” Nàng lâm bầm.

“Đây là bình thường , như thế này sẽ không nóng.” Thanh âm của hấn hàm hồ.

“Còn. . . . . Còn lâu không , ta khó chịu?” Thanh âm của nàng phi thường hoang mang, nhưng đã đành chỉ giãy dụa.

“Cũng sắp . . . . . nàng nhin nữa một chút nhì.” Hấn trấn an nàng.

Tiếp theo, không cho nàng lại có cơ hội đặt câu hỏi , hấn lại lần nữa hôn lên môi của nàng, sau đó chậm rãi đi xuống.

Chương 8

“A. . . . .” Sở Mộng Sanh chưa từng chịu qua loại kích thích này nhện không được thấp giọng thân ngâm. Hai tay nàng vô thức lần lên bám lấy tấm lưng dày rộng của hắn.

Nghe được thân ngâm của nàng, tình triều dâng dục trong lòng hắn mãnh liệt muốn bạo phát, đòi hỏi của hắn ngày càng điên cuồng, hắn cắn, vuốt ve, lôi kéo, biến thành nàng không ngừng yêu kiều thờ dục.

Cả người khô nóng làm nàng khó chịu vận vẹo, bộ dáng kia mê người tuyệt hảo, Trương Tôn Kiệt nhìn xem nhất thời hoa mắt.

Hắn ồ ồ thờ hào hên, cố gắng khắc chế dục vọng, nhưng thiên hạ dưới thân lại làm cho hắn thật sự khó có thể tự chủ.

Không có thời gian để suy nghĩ, hắn trực tiếp đem thân thể áp lên nàng.

“Người. . . . . Người thật nặng nha! Tại sao muốn đè nặng ta?” Sở Mộng Sanh hoang mang lắm lắm. Cảm giác bị hắn đè nặng vừa thống khổ vừa thoải mái, nàng đứng giữa hai ngã đường không biết nên kháng cự hay không.

“Bởi vì ta muốn yêu nàng, Mộng nhi ngọt ngào của ta. . . . .” Trương Tôn Kiệt thì thầm, chợt cọ cọ hai thân hình kề sát, cứng rắn tiếp xúc cùng mềm mại, làm cho thân thể cao lớn đột nhiên run lên, toàn thân tràn ngập nhiệt lưu mãnh liệt, lửa nóng dục vọng kiên định dưới thân buộc chặt chấn động, nhẹ nhàng đâm vào giữa chân của nàng.

Hắn cố gắng kìm nén, biết cái nàng cần nhiều là dụ dỗ, hắn không muốn đã thương nàng.

Sở Mộng Sanh nhất thời xanh mặt thờ gấp, thân mình kịch liệt run run, tiếp theo đột nhiên căng thẳng, lưỡi hắn thừa dịp này liền chui tọt vào trong miệng nàng.

Càng ngày thần trí càng mê muội, nàng không tự chủ nâng thân thể, càng thêm dán chặt vào hắn, khát vọng giải trừ trong cơ thể nàng bởi vì thân thể hắn bốc hơi mà càng ngày càng hư không.

“Thoải mái, Mộng nhi của ta. . . . .” Hắn ở bên tai nàng ôn nhu trấn an, hơi thở nóng rực xuy phát trên làn da trắng nõn.

Ngón tay hắn vẫn không gián đoạn thăm dò, lửa cháy lan ra đồng cỏ, đốt từng tấc da thịt mẫn cảm của nàng.

Sở Mộng Sanh rốt cục cũng chịu không nổi kích thích kịch liệt, khóc nước nở mở môi đỏ mọng, thấp hô: “Người đừng đụng chạm ta. . . . . Ta nóng quá nha!”

Trương Tôn Kiệt cười tà nói: “Nàng quên chúng ta đánh cuộc sao? Không làm như vậy, làm sao mà biết ai thắng đây?” Vừa nói bàn tay hắn vừa tăng lực tra tấn, hôn môi từ lỗ tai một đường xuống bầu ngực dựng thẳng mút lấy.

“Không! Không cần. . . . . Không cần. . . . .” Nàng rốt cuộc không chịu nổi, lời nói bật ra ngoài quanh quẩn trong không khí tràn ngập mùi hoan ái, “Đừng tay! Ta không đánh cuộc nữa, người buông tay nha ——”(TN: muộn rồi tí ời)

Nàng không rõ tại sao mình nóng như vậy, thân thể hắn cứ như một bó lửa. Nàng chỉ có thể vô lực hô, tùy ý ngọn lửa kia cắn nuốt nàng.

Trương Tôn Kiệt mê muội chuyên chú nhìn nàng: “Đánh cược phải biết kết quả, ai cũng không thể bỏ dở nửa chừng!”

Lời của hắn vừa rơi xuống, ngón tay hắn đã xâm nhập dò xét cơ thể nàng, không ngừng qua lại vân vê di chuyển. . . . .

Sở Mộng Sanh nhắm chặt mắt, bị một cỗ cảm giác kích thích không biết tên đánh úp lại, nàng cuồng loạn kéo thẳng người, không ngừng rên rỉ, nàng vì chịu loại kích thích này mà biến thành thống khổ đau đớn, thủy mâu sương mù xuất hiện nước mắt.

Trương Tôn Kiệt không đành lòng liếm đi nước mắt của nàng, ướm át truyền đến từ ngón tay. Hắn biết nàng đã chuẩn bị tốt để đón nhận hắn, chính hắn cũng không thể nhẫn nhịn thêm nữa.

Rút ngón tay ra, thân thể cường tráng hoạt động, nhẹ nhàng dụ dỗ bên tai thiên hạ, nam tính dục vọng đói khát kia di động, chậm rãi đẩy mạnh vào nơi ấm áp nóng ướt trong cơ thể nàng.

Sở Mộng Sanh theo bản năng co rúm lại, hắn gặt gao chế trụ eo nhỏ của nàng không cho nàng né tránh, tiếp theo dùng lực ở mông và thắt lưng, thật sâu

giữ lấy nàng.

“Tiểu Kiệt” mang đến nhiệt độ như hỏa lò, cuồng liệt sâu trong u cốc của nàng thiêu đốt.

“A —— đau quá! Ngươi lấy cái gì đâm ta thế này?” Sở Mộng Sanh kinh thanh la lên, đau đớn làm nàng phải hít một hơi khí, cả người cương trực căng thẳng.

Nàng ngôn ngữ thiên chân(trong sáng) cơ hồ khiến hắn cười ra tiếng, bất quá không phải lúc, trật chội của nàng khiến hắn không rảnh phân tâm, hắn khát vọng suông sã bồn ba ở giữa.

Cổ nén dục vọng mạnh mẽ sự tử, tân lang hơi hơi khởi động thân hình cường tráng, đối khát to lớn chôn trong cơ thể tân nương tử yên lặng bất động, mồ hôi nhỏ từng giọt từ trán của tân lang. . . . .

“Hư. . . . . Không có chuyện gì, đợi chút nữa sẽ không đau đớn.” Hắn ôn nhu trấn an, thanh âm bắt đầu dịu.

Vì giảm bớt không khỏe cho nàng, hắn xoa nhẹ vùng đất nhạy cảm của nàng, ngón tay linh hoạt liên tục trêu chọc làm thân thể mềm mại cương trực co rúm lại, mỗi khi đau đớn kịch liệt bị ngón tay kia dụ dỗ mang đi.

Sở Mộng Sanh thân thể chậm rãi thả lỏng, nguyên bản hàm răng cắn chặt cánh môi cũng rời ra, nàng dần dập thờ dốc, vận vẹo người, đau đớn biến mất, thay vào đó là cảm giác khó chịu giằng vò làm cho nàng cong thân thể mềm mại chủ động dâng hướng hắn.

Trương Tôn Kiệt đem phản ứng của nàng thu vào trong mắt, khoe môi gợn lên ý cười, sau đó dựa sát thân thể của nàng, phun ra hô hấp nóng rực ản nhần lâu ngày, “Tốt lắm, chính là như vậy, nàng có thể đón nhận của ta. Nhớ kỹ, nàng là của ta. . . . . Vĩnh viễn là của ta. . . . .”

Ngữ điệu tha thiết, hắn bắt đầu ở trong cơ thể nàng bừa bãi luật động, từng đợt công thành đoạt đất mãnh liệt, nàng cong thân bất lực phát ra liên tiếp rên rỉ yếu đuối, hai tròng mắt được bao phủ một mảnh sương mù nhắm hờ.

Lông mi như cánh bướm giương nhẹ, hai gò má đỏ tươi, môi anh đào hé mở. . . . . Khắp nơi lay động sóng triều ham muốn của hắn, gọi lên hắn tràn ngập yêu thương cùng nhu tình.

“Mộng nhi của ta, nàng đã thuộc về ta. . . . .” Hắn thì thầm nói, nắm chặt cái eo nhỏ, tiến vào sâu hơn, mỗi một cái đều là trọng kích(đòn nghiêm trọng). Đều muốn dục vọng càng mang đến trong cơ thể nàng.

“Tiểu Kiệt” luật động nhiều lần, ở sâu trong nàng in dấu ấn ký của hắn, cảm giác vui sướng truyền đến không ngừng, nàng chỉ có thể theo luật động của hắn mà phát ra thanh âm bất lực đáng yêu. . . . .

Một hồi lại một hồi, sóng tình bao phủ Sở Mộng Sanh, sức nén dâng cao vì cuồng dã, không ngừng lên lời giữa hai thân thể tìm lối ra cuối cùng.

Trong tâm phòng chỉ nghe thấy hắn hô hấp nặng nhọc cùng nàng dần dập thờ dốc.

Bỗng dưng, một tiếng thân ngâm cao vút hòa nhập với tiếng gào thét, thỏa thích thổi quét qua hai người, đưa bọn họ cùng nhau ném lên cuồng hỉ. . . . . (TN: máu, ta cần máu.Người trong sáng như ta đây thật sự chịu ko nổi loại này...)

Sáng sớm hôm sau, trong phòng truyền ra tiếng nữ tử kêu sợ hãi ——

“A! Ta như thế nào toàn thân trống trơn?” Sở Mộng Sanh níu chặt chăn gấm che ngực, cố gắng tỉnh táo lại.

Ngày hôm qua ban đêm rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Nàng nhớ rõ nàng đang cùng Trương Tôn Kiệt thưởng thức rượu, muốn hắn quá chén để tránh được đêm động phòng hoa chúc, như thế nào uống uống, liền biến thành cái dạng này rồi?

“Nàng đã tỉnh.” Một đạo tiếng nói vô cùng từ tính trầm thấp đột nhiên ở nàng bên tai vang lên, thức tỉnh nàng.

Sở Mộng Sanh mãnh liệt nhấc mắt, lúc này mới phát hiện Trương Tôn Kiệt thế nhưng nằm bên cạnh nàng, hắn nghiêng thân mình mặt hướng nàng, khẽ nâng lên nửa người trên, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng.

Chấn gấm màu đỏ rớt xuống tới hông hắn, lộ ra lồng ngực tinh trắng rắn chắc màu đồng, thấy hắn lồ lộ nửa người trên, nàng cơ hồ có thể xác định dưới cái chấn gấm hắn là trần trụi.

Sở Mộng Sanh chợt cảm thấy hai gò má nung đỏ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Hai người bọn họ làm sao có thể toàn thân không quần áo nằm cùng nhau, hay là. . . . .

“Đêm qua, ngươi đối với ta làm cái gì?” Nàng hết kiên nhẫn hỏi.

Trương Tôn Kiệt cười, ánh mắt lộ ra tà khí, “Ngày hôm qua là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, nàng nghĩ ta còn có thể làm cái gì với nàng?”(TN: ôm chần nằm nói chuyện phiếm a!)

“Ngươi . . . .” Nàng trừng lớn mắt, “Ngươi là nói . . . . . Chúng ta . . . . . Chúng ta đã viên phòng rồi!”

Hắn không trả lời, chính là tà tà cười, hàm nghĩa không nói nhưng đã rõ ràng ——

Sở Mộng Sanh thoáng chốc xanh mặt, “Không có khả năng, ta rõ ràng đem ngươi quá chén rồi, còn đỡ ngươi lên giường nghỉ ngơi, làm sao ngươi còn có thể cùng ta động phòng?”

Trương Tôn Kiệt thân nhiên cười, thanh thân ngồi dậy: “Đêm qua, tửu lượng của ta xem như kém rồi, không nghĩ tới nàng còn kém hơn.”

“A?” Nàng đầu tiên là sùng sốt trong chốc lát, lập tức minh bạch, cổ lấy hai gò má thờ phỉ phỉ trừng mắt hắn nói: “Nguyên lai ngươi gạt ta, đùa giỡn ta! Cái gì mà tửu lượng không tốt, ngươi căn bản là phần trư cật lão hồ(chắc là con hồ cái trang thành con heo), ngươi là người xấu!”

Nhìn dung nhan đỏ rùng rực khí đồ đồ xinh đẹp, hắn không khỏi cười ra tiếng, mạnh mẽ đem nàng kéo vào trong lòng: “Hôm qua là đêm động phòng của hai ta, chúng ta viên phòng chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa, làm sao có thể nói ta xấu? Huống chi, người đề nghị uống rượu sáng khoái là nàng, không phải là ta!”

Sở Mộng Sanh cuống quýt đẩy hắn, đỏ mặt, hơi thở nặng nề lên án: “Ngươi là tên đại sắc lang, biết rõ ta uống rượu say, còn thừa cơ chiếm tiện nghi!”

Trương Tôn Kiệt thư thái ôm nàng, hưởng thụ sự tiếp xúc với làn da non mềm.

“Trong ngày này bất kỳ nam nhân nào cũng được phép làm sắc lang. Huống hồ, đêm qua là nàng chính mình cùng ta đánh cuộc, xem ta có năng lực cùng nàng động phòng hay không, cái này liên quan tới khí khái nam tử của ta, ta sao có thể để cho tiểu kiều thê thất vọng.” Vừa nói hắn bỗng nhiên hôn trộm môi nàng.

Sở Mộng Sanh căn bản không kịp tránh đi, chỉ có thể cắn giận nhìn hắn.

Nàng cảm giác buổi sáng hôm nay hắn có chút kỳ quái, không hề nghiêm túc như lúc trước, ngược lại ả ả chứa một cổ hơi thở tà mị.

“Ta và ngươi đặt cược?” Nàng hỏi.

“Đúng nha! Kết quả nàng thua cuộc, tối hôm qua chúng ta quả thật đã động phòng, trở thành phu thê chân chính a.”

Hắn lại lộ ra cái loại ánh mắt tà khí này, làm nàng cả người không tự chủ nổi da gà.

Nàng hơi hơi uốn éo người,toàn thân lại truyền đến cảm giác đau nhức, nhất là từ giữa hai chân truyền đến , nóng rực cùng đau đớn làm nàng cau lông mày. Bỗng dưng, nàng nhớ lại một đoạn ngắn phát sinh tối qua——hắn cuồng nhiệt giữ lấy cùng thờ dốc nung nấu của nàng. . . . . Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lập tức đỏ như quả táo.

Trương Tôn Kiệt đem nàng hết thảy biểu tình biến hóa không bỏ sót, trên mặt nàng là vẻ thẹn thùng hiếm thấy, sáng bừng như nụ hoa mới nở, càng tăng thêm nét đáng yêu kiều diễm.

“Nói thực ra, ngươi đêm qua có phải hay không thừa cơ đánh ta?” Nàng bỗng nhiên không đầu không đuôi toát ra một câu.

“Cái gì?” Trương Tôn Kiệt giật mình, “Làm sao nàng lại cho rằng ta vụng trộm đánh nàng?”

Bị hắn nhìn chòng chọc, Sở Mộng Sanh càng lúc càng cảm thấy không được tự nhiên, nàng liền hắt hàm, không cho e lệ chiếm lĩnh thêm nữa “Ngươi. . . . . Ngươi nếu không trộm đánh ta, vậy tại sao ta trừ bỏ đau chỗ đó, còn. . . . . Còn toàn thân đau nhức?”

Nghe xong lời của nàng, hắn nhin không được cười khê một tiếng, yêu thương khê hôn xuống đầu mũi nhỏ.

“Đó là bình thường , về sau sẽ không đau đớn nữa.” Hắn ôn nhu nói.

Xem ra, nàng đổi chuyện nam nữ vẫn là chưa hiểu rõ, bất quá, hắn rất thích dạy nàng, hắn tin tưởng quá trình đó nhất định là phi thường thú vị.(TN: aiza, đáng thương, đáng thương a. Ti sau này còn bị ngược dài dài.)

“Còn có về sau a?” Sở Mộng Sanh tròn mắt kinh hô.

“Đó là đương nhiên.” Hắn trầm thấp nói, khoe miệng chứa đựng ý cười mê hoặc “Chúng ta đã là phu thê, chuyện này quá bình thường, nàng nghĩ chỉ có một lần sao? Như vậy làm sao có thể sinh con nối dõi?”

“Ngươi là nói. . . . . Sinh con?” mắt hạnh xanh càng lớn, kinh hoàng nhìn về phía hắn, “Ta không cần! Ta. . . . . Ta căn bản không muốn gả cho ngươi, càng không tính cùng ngươi động phòng, hiện tại ngươi còn muốn ta sinh tiểu hài tử cho ngươi?” Vì hắn mà sinh con, ý tưởng này thực sợ hãi, nhưng mà nàng không hiểu sao tìm đập rộn lên, toàn thân cuộn cuộn một trận nhiệt lưu.

Lời của nàng làm cho Trương Tôn Kiệt không vui, hắn hơi hơi nheo mắt, trầm giọng nói: “Nàng đã muốn gả cho ta, cũng cùng ta viên phòng, sự thật này không thể thay đổi, nàng tốt nhất nên hết hi vọng với tên Trầm Thuộc Vũ kia đi là vừa!”

Sở Mộng Sanh nghe vậy bỗng dưng giật mình sùng sốt. Hắn nói đúng, nàng đã cùng hắn động phòng, hết thảy đã thành kết cục đã định, Trầm đại ca

không có khả năng lại muốn nàng.

Nói cũng kỳ quái, nàng hẳn là nên cảm thấy khổ sở cùng ủ rũ, nhưng không biết tại sao nàng không có...chút nào thương tâm, ngược lại đối với cái ôm bá đạo lần này của Trường Tôn Kiệt còn dâng lên một cảm xúc lạ.

Hơi thở nam tính của hắn làm nàng mê loạn, con ngươi đen sáng quắc dừng ở nàng, làm trong lòng nàng biến thành một đoàn nai con đi loạn. Nàng phát hiện cảm giác đối với hắn càng lúc càng không tầm thường, này cùng cảm tình nàng đối Trầm đại ca hoàn toàn không giống nhau, Trầm đại ca chưa bao giờ gây ra cảm xúc như vậy cho nàng, càng không cho nàng trải nghiệm hô hấp khó khăn như hắn.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Sở Mộng Sanh mê hoặc, chẳng lẽ là... Nàng đã yêu hắn? Yêu nam tử cương nghị uy nghiêm này?

“Không! Không có khả năng!”

Nàng bị phát hiện này làm cho sợ hãi, trực giác muốn kháng cự. Nàng thích hắn là người giống Trầm đại ca tuấn tú, khiêm tốn hữu lễ ôn nhã nam tử, chứ không phải nam nhân trước mắt tác phong cường ngạnh thể này, nàng bắt đầu dùng sức từ chối, muốn đẩy ra thân thể nam tính làm tim nàng đập rộn lên kia.

Trường Tôn Kiệt hơi nhíu lông mày, “Những lời này là có ý tứ gì? Chuyện gì không có khả năng?” Hắn dễ dàng ngăn lại vận vẹo của nàng, cũng thuận thể đem nàng áp chế về trên giường, khí lực mạnh mẽ gắt gao chụp lên nàng.

Sở Mộng Sanh dồn dập thở dốc ảo não, “Ta không có biện pháp trở thành chủng loại... thể từ người thích, chúng ta không thích hợp.”

“Nàng cho là Trầm Thuộc vũ liên thích hợp sao!” Hắn hờn giận mằn nhằn môi mòng. “Nàng nếu nghĩ như vậy thì quá mức ngây thơ, yêu cầu của nam nhân đối với thể từ phân lớn là giống nhau, hắn cũng không ngoại lệ, chẳng qua nàng chưa thấy rõ ràng thôi!”

“Một khi đã như vậy, người vì sao còn muốn thú ta?” Nàng không phục hỏi lại.

Trường Tôn Kiệt đầu tiên là trầm mặc không nói, thật sâu chăm chú nhìn nàng, hồi lâu sau mới nói nhỏ: “Bởi vì ta cùng nam nhân bình thường bất đồng, ta quyết định, chỉ cần cử chỉ của nàng không quá kì quái, không gây chuyện rắc rối, ta sẽ bao dung nàng, hơn nữa không bao giờ miễn cưỡng nàng làm chuyện mà nàng không thích.”

Sở Mộng Sanh bị những lời này làm rung động, nàng không nghĩ tới hắn nguyện ý vì nàng mà thỏa hiệp, hẳn vốn chuyên chế lại độc tài, giờ phút này, đáy lòng của nàng dâng lên một cỗ cảm động không thể nói rõ, trái tim đập liên hồi.

“Ta... Ta sợ người vẫn sẽ cảm thấy thất vọng đối với ta.” Nàng khàn khàn nói.

“Sẽ không, ta tin tưởng con mắt của gia gia.”

“Ta không nghĩ tới Trường Tôn gia gia lại chọn ta, hắn chưa từng theo ta nhắc tới.” Sở Mộng Sanh có chút hoang mang.

Dừng lại trong chốc lát, nàng chậm rãi cười ngọt ngào, “Ta thực thích Trường Tôn gia gia, hắn là người rất thú vị, không cho rằng ta là đứa luôn gây rắc rối, chúng ta thực hợp, mỗi lần hắn đến Sở gia trang làm khách, ta đều bồi hắn chơi cờ, đi dạo trên phố, cùng hắn ném thử một vài trò mới mẻ, chúng ta còn thường thường đấu võ mồm nha! Hắn luôn nói ta mỗ nhọn đánh bại hắn.”

Trường Tôn Kiệt nghe nàng nói như vậy, trong lòng bỗng dưng tỉnh ngộ tại sao gia gia lại chọn nàng làm thể từ của hắn. Nàng thẳng thắn, hoạt bát, có điểm mơ hồ, có điểm xúc động, có khi lại tinh quái, ở cùng nàng quả rất thú vị.

Mà cá tính của hắn vừa vặn cùng nàng tương phản. Nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ, hi vọng vô thường, còn nàng hồn nhiên đáng yêu, vô hình trung đã hòa tan hắn.

“Người đang nghĩ cái gì?” Nàng hơi hơi thở hào hển, “Chúng ta... Có thể hay không ngồi đây? Người ép tới ta thật là khó chịu.” Thân thể rắn chắc của hắn làm nhiệt độ cơ thể nàng dần dần lên cao.

Dường như cảm giác được hắn chậm rãi thâm sâu cười tà mị, trong tròng mắt đen nhanh chóng bịt kín một tầng dày đặc ham muốn.

“Không được, ta không thể để cho nàng rời giường.” Hắn thì thầm, trong mắt hiện lên quang mang bùng bình nàng chưa bao giờ thấy qua.

“Vì sao?” Nàng ngờ ngác nhìn hắn, bị hắn thật sâu mê hoặc.

“Còn nhớ rõ chúng ta tối hôm qua đánh cược không?” Trường Tôn Kiệt nhíu mày cười tà, “Nàng thua cược.”

Sở Mộng Sanh sắc mặt khẽ biến thành hơi hồng, “Kia thì sao?”

“Người thua, sẽ phải trả giá.” Hắn di động thân thể, nhẹ nhàng ma sát nàng, ám chỉ yêu cầu của hắn.

Chương 9

Sau khi thành thân với Trường Tôn Kiệt, Sở Mộng Sanh lập tức được giải trừ cảm tức. Nàng bây giờ, có thể nói như con chim nhỏ, yêu bay đến đâu liền bay đến đó, rất thành thời!

Nhưng mà, loại tự do này vẫn có hạn chế. Trường Tôn Kiệt mang theo mỉm cười nghiêm túc nói cho nàng biết, muốn xuất phủ, có thể, điều kiện tiên quyết là phải có hần đi cùng, theo như hần nói là: bảo hộ an toàn cho nàng, hần luyện tức nàng tổn thương.

Hừ! Sở Mộng Sanh cau mày khinh xuy thanh. Nguyên lai cái gọi là thay đổi cũng chẳng hơn, thế mà nàng còn bị cái tuyên ngôn “bao dung” đó làm cảm động.

Bất quá mười ngày nay, hần quả thật chưa từng bức bách nàng đọc mấy thứ như ‘nữ giới’, cũng chưa từng vì nàng hành động có vẻ thô lỗ mà nhíu mày hay mắng nàng.

Hần chính là cái biến phương pháp, đối với nàng hướng dẫn từng bước, mềm giọng khuyên bảo, ngay từ đầu, nàng hơi hưởng thụ, nhưng dần dà, nàng lại bắt đầu không an phận, nhận định đây là áp bách hần biến thành.

Nhiều lần, nàng không nén được tính tình cùng hần khắc khẩu, hần mặc dù không giống như trước đây chinh nàng, nhưng phương pháp khiến nàng ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ lại phi thường dễ tiện, làm nàng cáu giận không thôi.

Bởi vì, mỗi khi nàng không an phận, hần liền lộ ra nụ cười giả tạo gây sợ hãi. Tiếp theo, mặc kệ nàng đang ở chỗ nào, cứ thế khiêng nàng lên, đem nàng mang về phòng của bọn họ, tiếp tục công tác “thuần phục” thê tử.

Hần công bố, nếu ngôn ngữ câu thông không có hiệu quả thì dùng thân thể câu thông đi! Mà chết tiệt, nàng đối với tên tiểu nhân này không có nửa điểm năng lực chống đỡ, đều khiến hần một lần lại một lần thực hiện được, một mối rớt cuộc nói không nổi một câu phản kháng. Nghĩ đến đây, mặt cười của nàng không khỏi nung đỏ, vì mình chịu thua kém mà vừa giận vừa tức!

Nàng bị hần ăn gấu gao, cho tới bây giờ nàng cũng không ngờ hần còn một mặt tà tử như vậy.

Nàng bây giờ cực kỳ nhàm chán, chỉ có thể rảnh rỗi ngồi ở đại sảnh ngắm người. Nàng tuy rằng nghĩ ra phủ đi lại một chút, nhưng lại không muốn Trường Tôn Kiệt đi theo bên người nàng. Người trong thành cơ hồ đều biết nàng đã gả cho hần, mỗi khi nàng và hần cùng đi trên đường lại đưa tới mọi người tò mò chú ý, làm nàng cả người không được tự nhiên, cứ vậy biến thành nàng không thích ra cửa.

Kỳ thật, những người tò mò chỉ là muốn biết Trường Tôn Kiệt như thế nào thuần phục Sở Mộng Sanh, thuần phục nàng quy củ đi trên đường, hoàn toàn phù hợp bộ dạng tiểu thư khuê các, còn một nguyên nhân nữa đó là bọn họ muốn biết Trường Tôn Kiệt là người như thế nào lại có thể làm cho đại tiểu thư Sở gia buông tha cho Trầm Thuộc Vũ yêu say đắm đã lâu, cam tâm tình nguyện gả cho hần.

“Ai nha, thật sự là buồn chết người.” Sở Mộng Sanh quyết miệng oán giận, cái tên Trường Tôn Kiệt chán ghét kia lại không ở đây, nàng nhìn không được thờ dài một hơi, vừa vận làm cho Tiểu Tước đang cầm trà đẩy cửa vào nghe được.

Nàng cười dài đi hướng Sở Mộng Sanh, bưng một ly trà cho nàng, “Tiểu thư, không nghĩ tới người cùng cô gia cảm tình tiến triển nhanh như vậy! Mới xa nhau nửa ngày đã nhớ hần.”

Sở Mộng Sanh cau mày liếc nàng một cái, không phục trả lời: “Ai nói ta nghĩ tới hần?” Kỳ thật, nàng thực sự nhớ hần đâu! Mấy ngày nay đã quen có hần làm bạn, hần không ở bên cạnh, nàng quả thật có chút cảm giác mất mát, chẳng qua nàng chết cũng sẽ không thừa nhận. (S : Cố chấp, em gọi anh Kiệt về xử lý nhớ)

Tiểu Tước xem bộ dáng nàng quật cường, nhìn không được lắc đầu, cười nói: “Tiểu thư làm gì lừa gạt mình đâu? Tiểu Tước nhìn ra được, tiểu thư là thích cô gia, chính là ngoài miệng không thừa nhận thôi.”

Sở Mộng Sanh vừa nghe, mặt phút chốc đỏ bừng, khẽ gắt nói: “Ai thích hần, cái kia. . . . . Chính là không còn chán ghét thôi, cái này không tỏ vẻ ta thích hần nha!” Như là muốn thuyết phục người khác, lại muốn áp chế cảm xúc lung tung đầy lòng mình, nàng càng nói càng lớn.

“Thích liền thích, tiểu thư vì sao không chịu thừa nhận?” Tiểu Tước không cho là đúng, giữa phu thê vốn là hần là tương thân tương ái nha!

“Vì sao ta muốn thừa nhận, làm sao lại không thấy hần nói qua một lần hần yêu thích ta?” Sở Mộng Sanh không phục trả lời.

Nàng thừa nhận nàng quả thật thích Trường Tôn Kiệt, cũng càng lúc càng để ý hần, đây chính là yêu? Nàng không biết, nàng chỉ biết là hần chưa bao giờ nói qua một câu hần thích nàng, yêu nàng, điều này làm cho nàng không hiểu sao thấy bất mãn cùng nôn nóng trong lòng.

“Nguyên lai tiểu thư là so đo này nha!” Tiểu Tước bưng tỉnh đại ngộ mở to mắt, “Kỳ thật, cô gia thích tiểu thư, người sáng suốt cũng nhìn ra được, cô

gia đôi tiểu thư luôn luôn che chở, chẳng qua, nam nhân mà, luôn không có thói quen đem yêu thích nói ra ngoài miệng.”

“Người chưa có người trong lòng, làm sao mà biết?” Sở Mộng Sanh bĩu môi xuy nói.

“Nói cũng không thể nói như vậy.” Tiểu Tước không phục ngẩng cao đầu, “Ta mặc dù không có người yêu, nhưng ta biết rõ ràng, mỗi ngày xem biểu tiểu thư cùng Liễu công tử hai người ở trong vườn hoa hàm tình mạch mạch địa tương thị, thiên ngôn vạn ngữ cũng bù không được một cái nhìn chăm chú thâm tình, quang cảnh kia tuyệt không gây cho ai hoài nghi hai người bọn họ sa vào bể tình.”

“Cái gì?” Sở Mộng Sanh xanh mặt to, “Biểu tỷ cùng Liễu Trí Khiêm yêu nhau? Việc này ta như thế nào không biết?”

“Này có cái gì lạ đâu !” Tiểu Tước chống nạnh dương dương đắc ý, “Toàn bộ Sở gia trang khả năng chỉ có một mình ta biết đấy!”

Sở Mộng Sanh nghiêng đầu nghĩ một lát, đột nhiên đứng dậy, nhú mi nói: “Này Liễu Trí Khiêm là người như thế nào? Ta chưa có cơ hội cùng hắn hảo hảo tâm sự, nếu hắn thích biểu tỷ, ta đây hắn là cùng hắn gặp mặt, hoàn toàn hiểu biết cách làm người của hắn, đây chính là du quan cả đời hạnh phúc biểu tỷ.”

Ông trời của ta a! Lại tới nữa. Tiểu Tước nhanh chóng liếc mắt, tiểu thư yêu thích lo chuyện bao đồng, tật xấu lại tái phát.

Đang lúc Sở Mộng Sanh định xoay người rời đi thì Tiểu Tước nhanh tay kéo nàng lại, “Tiểu thư, không cần phải đi, Liễu công tử hiện tại không ở trong phủ, hắn và cô gia hai người tới trấn bên cạnh xử lý thương vụ, nghe nói trong hai ngày tới không trở lại . Cô gia còn phân phó, lần này trở về, sẽ chuẩn bị mang tiểu thư quay về Lạc Dương, muốn tiểu thư trước chuẩn bị tốt hành lý.”

Sở Mộng Sanh nao nao, không vui nói: “Việc này sao bây giờ người mới nói với ta?”

“Ta nhất thời quên nha, huống hồ đây cũng là cô gia vừa phái người quay về trong trang thông tri .” Tiểu Tước vô tội nhìn nàng, sau đó mở miệng an ủi: “Kỳ thật cô gia cũng không để ý thời gian trở về sớm hay muộn, bất quá không quan hệ, tiểu thư còn có ta chơi cùng thôi!”

Nàng nghĩ nguyên nhân Sở Mộng Sanh mất hứng là hai ngày tới không được gặp Trường Tôn Kiệt.

Ai ngờ Sở Mộng Sanh nguyên bản nhú mi đột nhiên nhếch miệng cười, lộ ra một chút ý cười biến hoá kỳ lạ mà Tiểu Tước quen thuộc, mắt to linh hoạt cũng có mấy phần giao hoạt, không có hảo ý nhìn về phía nàng.

Xong đời! Tiểu Tước ở trong lòng bị thấm khốc thét một tiếng, bình thường tiểu thư lộ ra loại vẻ mặt này, liền tỏ vẻ trong lòng của nàng lại phát sinh âm mưu quỷ kế, mà nàng xác định chuẩn bị gặp xui xẻo lớn!

Nàng làm sao có thể ngây thơ nghĩ rằng một khi tiểu thư làm nương tử của người ta sẽ bớt ham chơi bướng bỉnh đâu? Từ lúc cùng cô gia thành thân tới nay, tiểu thư quả thật biểu hiện như tiểu thư khuê các đoan trang, bất quá nếu cô gia không có bên cạnh, nàng lại lập tức chứng nào tật nấy, trên đời này e chỉ có cô gia là trị được tiểu thư!

Sở Mộng Sanh quay tròn mắt to, vui rạo rực nghĩ: đây chính là cơ hội thật tốt, nàng rốt cục có thể hảo hảo hô hấp một chút không khí tự do bên ngoài, lúc này không thừa cơ ra ngoài chơi đùa đi dạo còn đợi khi nào?

Hiếm khi vắng Trường Tôn Kiệt như lúc này, nàng phải hết sức chơi đùa mới được.

Nói là làm, nàng lập tức đứng dậy, vẻ mặt hưng phấn đối Tiểu Tước nói: “Đi, theo giúp ta đi dạo, ta thuận tiện mua chút châu sai(trâm cài tóc).”

Tiểu Tước cắn cắn môi, khó xử nhìn nàng, ấp úng nói nhỏ: “Tiểu thư. . . . . Đây không tốt lắm đâu? Không có cô gia đi cùng, chúng ta vẫn là không nên đi thì tốt hơn.”

Sở Mộng Sanh lập tức không vui cau lông mày, “Ta chính là không cần có hắn đi theo, bằng không thật mất hứng, huống hồ ta đã hết bị cấm chường, vì sao không thể đi một mình?” Nói xong, nàng lập tức kéo Tiểu Tước ra ngoài.”Đi thôi, đừng nhiều chuyện !”

“Tiểu thư, này. . . . . Không tốt lắm, ta vẫn cảm thấy không ổn thoả.”

“Đừng lo lắng, ta cam đoan không gặp rắc rối, không gây chuyện, như vậy người có thể yên tâm đi!” Nói xong đã muốn lôi kéo Tiểu Tước bước ra cửa.

“Nhưng. . . . . Nhưng là, ta còn là cảm thấy. . . . .” Suy yếu phản kháng nhỏ dần.

“Câm miệng! Nói thêm một chữ, ta liền trở mặt!” Một tiếng mệnh lệnh truyền ra, Tiểu Tước không dám nhiều lời một câu, chỉ có thể khổ sở, bị Sở Mộng Sanh nửa đẩy nửa kéo trên đường.

Buổi trưa, trên đường vẫn như cũ tiếng người ồn ào, người đến người đi, hàng bán rong vẫn đang thân thiện mua bán, rất náo nhiệt.

Sở Mộng Sanh mang theo Tiểu Tước, như con chim sổ lồng khoái hoạt xuyên qua náo nhiệt trên đường, lúc thì đến quầy bán phấn son, lúc lao vào góc đường xem xiếc.

Tiểu Tước mệt muốn chết, lại chỉ có thể nhắm mắt theo sát đằng sau.

Cuối cùng, Sở Mộng Sanh đứng ở quầy trang sức, nhìn trái nhìn phải, đột nhiên mừng rỡ cầm lấy một cây trâm tình xảo, quay đầu chen vào, sau đó tiếp nhận gương đồng nhỏ lảo đảo bán hàng rong đưa cho nàng, mỗi khi nhếch nhếch lộ lúm đồng tiền.

Dung nhan tuyệt diệu, dáng người thướt tha là lướt, hấp dẫn ánh mắt của người đi đường, nhưng mà Sở Mộng Sanh hồn nhiên không biết, lại cúi đầu chọn lựa trâm cài đầu, ngay cả ánh mắt kinh diễm mê muội nóng rực cách đó không xa cũng không phát giác.

Chủ nhân của đạo ánh mắt đó là tân quán chủ Dương Oai vô quán Trầm Thuộc Vũ, hẳn sau khi thú Lục Phượng Nghi, đã được như ý nguyện kế thừa Dương Oai vô quán.

Bất quá đại công mặc dù cáo thành, hẳn chung quy vẫn thấy thiếu gì đó, trong lòng luôn luôn có một cỗ cảm giác không thể thỏa mãn.

Giờ phút này, nhìn Sở Mộng Sanh, hẳn rốt cuộc biết chính mình thiếu điều gì. Quyền thế danh lợi đã đến tay, chỉ còn thiếu duy nhất mỹ nhân bên cạnh, hẳn muốn Sở Mộng Sanh, vẫn luôn mơ tưởng nàng! Nếu không bởi vì muốn tiếp quản Dương Oai vô quán, hẳn cũng sẽ không thú Lục Phượng Nghi làm thê tử, đây vốn là hôn nhân vì lợi ích mà thôi.(TN: khôn kiếp, ta biết ngay lão này ko phải cái dạng tốt đẹp gì mà)

Luận dung mạo, Sở Mộng Sanh chắc chắn hơn Lục Phượng Nghi, tuy rằng bướng bỉnh, cũng hơn Lục Phượng Nghi chưa ngoa đánh đá “khó hầu hạ”.

Nghe nói nàng xuất giá, hẳn có chút kinh ngạc, nàng vốn đối với hẳn phi thường mê luyến, có lẽ đây là thủ đoạn nàng trả thù hẳn thú Lục Phượng Nghi, nếu không, nàng đã xuất giá vì sao còn đợi ở Sở gia trang, điều này hiển nhiên không hợp tình hợp lý.(S: Ta ghét người tự suy diễn. TN: đối với loại này phải dùng từ “tự sướng” mới đúng)

Nghĩ vậy, trong lòng hẳn không khỏi có chút đắc ý, hẳn vẫn đang hi vọng có được Sở Mộng Sanh, chỉ cần có thể thuyết phục nàng trở thành phu nhân bí mật, hẳn sẽ an ổn làm quán chủ, lại được hưởng mỹ nhân ôn hương nhuyễn ngọc.(S : *đập đầu* người mơ à)(TN: sặc, thú vật, vừa lấy vợ đã tính ngoại tình.Đi chết đi *đá đầu rồi*)

Chủ ý đã định, hẳn thừa dịp Lục Phượng Nghi không ở bên cạnh bước tới gần Sở Mộng Sanh, đi đến phía sau nàng, ôn nhu gọi khẽ: “Mộng Sanh.”

Sở Mộng Sanh hơi sững sờ, xoay người lại, có chút không dám tin nhìn hẳn. Từ sau sự kiện cưới ngửa ngày đó, đây là lần đầu tiên nàng gặp lại hẳn.

Nhưng mà, cũng trong một tháng ngắn ngủn, hẳn và nàng đều tự có hôn phối. Mới một khắc vừa rồi liếc thấy hẳn, nàng quả thật có chút kinh ngạc, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ trước đây từng mong nhớ, có điểm khác là nàng không còn cảm xúc vui vẻ hồi hộp như trước đây.

“Trầm đại ca.” Nàng hướng hẳn cười, một bên âm thầm buồn bực vì sao cảm giác của mình đối với hẳn đã hết, là bởi vì hẳn thú Lục Phượng Nghi sao? Vẫn là. . . . . Trong lòng của nàng đã có người khác? Nàng đã yêu Trường Tôn Kiệt sao?

Trầm Thuộc Vũ ngây ngốc nhìn nàng, gạt mình nàng trở nên càng thêm xinh đẹp động lòng người, vẫn khuôn mặt xinh đẹp trắng hồng, bất động ở chỗ hiện tại nàng cả người tản mát ra một cỗ phong vận thành thực quyền rũ.

Thấy Trầm Thuộc Vũ mãnh liệt nhìn Sở Mộng Sanh, Tiểu Tước nhú mày tiến lên, vẻ mặt cứng rắn nói: “Quán chủ, có chuyện gì sao?”

Trầm Thuộc Vũ bị nàng hỏi, nhanh chóng hoàn hồn, mỉm cười nói: “Không có gì, chính là không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp được tiểu thư nhà người, cho nên tôi đây chào hỏi.”

“Nàng. . . . . Gần đây tốt không?” Hẳn đem tầm mắt lại lần nữa chuyển về trên người Sở Mộng Sanh, lộ ra chiêu bài tươi cười tao nhã đa tình.

Trong lúc nhất thời, Sở Mộng Sanh bị tươi cười quen thuộc kia mê hoặc, trong ký ức mê luyến hẳn, sùng bái hẳn, không khỏi tràn ra một chút mềm mại đáng yêu cười, có chút hoảng hốt nhìn hẳn.

Phản ứng của nàng làm cho Trầm Thuộc Vũ càng thêm xác định suy nghĩ vừa rồi: nàng vẫn còn tình cảm với hẳn, dư tình chưa dứt. Xem ra, dự đoán được nguyện vọng có được nàng là sẽ đạt thành.

Khi hẳn đang muốn đẩy Tiểu Tước sang một bên, cùng Sở Mộng Sanh tiến thêm một bước nói chuyện với nhau thì lại giương mắt thấy thê tử của hẳn Lục Phượng Nghi bước ra khỏi Ngọc Thạch trai, hết nhìn đông tới nhìn tây tìm kiếm thân ảnh của hẳn.

Dưới tình thế cấp bách, hẳn nhanh chóng tới gần bên tai Sở Mộng Sanh, thấp giọng nói: “Ngày mai giờ Ty đến hậu viện đình lương vân tự chờ ta, ta có chuyện quan trọng muốn nói cho nàng. Nhớ kỹ, ta ở đây chờ, không gặp không về!”

Sở Mộng Sanh chưa kịp phản ứng, Trầm Thuộc Vũ nhẹ nhàng đẩy nàng ra, nàng đang muốn mở miệng hỏi, lại đột nhiên có thân ảnh màu xanh cấp bách chạy lại gần, nhìn kỹ một chút, chỉ thấy Lục Phượng Nghi mặt mày tức tối đứng chắn đường trước Trầm Thuộc Vũ.

“Đồ không biết xấu hổ, dám câu dẫn tướng công ta!” Lục Phượng Nghi không biết tốt xấu nhục mạ: “Chính mình cũng đã xuất giá, lại còn chẳng biết xấu hổ mê hoặc phu quân của người khác, một chút phụ đức cũng không có!”

Nàng lúc đó mắng, lập tức đưa tới đám người nhiều chuyện xì xào bàn tán.

Sở Mộng Sanh nhăn mày “Ta câu dẫn Trầm đại ca bao giờ? Chúng ta chẳng qua đứng dịp gặp nhau, người đừng có mà chuyện bé xé ra to!” Nói đến tận đây, nàng cố ý dừng lại một chút, sau đó che miệng cười khẽ, nói tiếp: “Hay là. . . . . Người là đối với chính mình không tự tin rằng, thời thời khắc khắc không giữ được tướng công, sợ hẳn ra bên ngoài tư tình với người ta?”

Lục Phượng Nghi bị nàng phản bác cả khuôn mặt nhất thời đỏ bừng, nàng tức giận duỗi ngón tay chỉ Sở Mộ Sanh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi. . . . . Ngươi lần sau tốt nhất đừng để ta thấy ngươi và tướng công ta ở cùng một chỗ, nếu không ta tuyệt không tha cho ngươi!”

Quảng lại một câu, nàng nắm ta Trầm Thuộc Vũ, cầm giận đầy đám người dùng dùng rời đi.

Trước khi đi, Trầm Thuộc Vũ vẫn không quên đưa cho Sở Mộ Sanh liếc mắt một cái rất có thâm ý, nhắc nhở nàng đừng quên lời hấn vừa nói.

Đám đông vừa tản đi, Tiểu Tước cau mày, không cho là đúng thì thầm: “Kia Trầm công tử cũng thật vô dụng, thế nhưng không dám đứng ra nói một lời công đạo, cư nhiên để mặc thế tử tùy tiện nhục mạ người, thật không biết lúc trước tiểu thư thích hấn điểm nào nhất!”

Sở Mộ Sanh không nói gì, trong đầu chỉ có lời nói của hấn bên tai lúc này, hấn rốt cuộc là có ý tứ gì đâu? Đây là lần đầu hấn chủ động hẹn nàng, buồn cười ở chỗ hẹn vào thời bọn họ đều đã thành thân.

Hấn nói có chuyện trọng yếu muốn nói với nàng, rốt cuộc là chuyện gì chứ? Nàng thật sự đoán không ra, nhưng cũng có một tia tò mò, đến tột cùng nàng có nên hay không đi đây?

Thấy nàng kinh ngạc ngăn người, Tiểu Tước nhìn không được vỗ nhẹ nàng hạ xuống, “Tiểu thư đang nghĩ cái gì? Nghĩ đến thất thân a.”

Sở Mộ Sanh lúc này phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng cười, “Không có việc gì! Ngươi đừng đoán, chúng ta trở về đi!” Về mặt của nàng có chút không được tự nhiên, chuyện Trầm đại ca hẹn nàng gấp mặt, nàng không tính để cho Tiểu Tước biết, bởi vì nàng chưa quyết định có đi hay không.

Tiểu Tước về mặt hoài nghi nhìn nàng, đột nhiên hỏi: “Tiểu thư, vừa rồi Trầm công tử nói cái gì vậy?”

“Không. . . . . Không có gì, ta đã. . . đã quên.” Sở Mộ Sanh làm bộ như không có việc gì, “Đi thôi, chúng ta cần phải trở về.” Không cho Tiểu Tước cơ hội hỏi thêm, nàng xoay người bước nhanh trở về.

Tiểu Tước lảo đảo theo phía sau, trong lòng phi thường xác định tiểu thư nhất định có điều giấu giếm nàng, hơn nữa việc này tuyệt đối có liên quan tới Trầm Thuộc Vũ! Rốt cuộc hấn đã nói gì với tiểu thư? Tiểu Tước vẫn chưa từ bỏ tiếp tục suy đoán. . .

Hôm sau, Sở Mộ Sanh trái lo phải nghĩ, quyết định đi gặp Trầm Thuộc Vũ, thứ nhất là bởi vì nàng phi thường tò mò hấn rốt cuộc muốn nói với nàng chuyện gì, thứ hai nàng muốn biết rõ ràng chính mình đối với hấn mê luyến hay không đã hoàn toàn biến mất, làm rõ ràng đến tột cùng là chuyện gì xảy ra giữa nàng và Trường Tôn Kiệt.

Sau khi quyết định, nàng hướng Tiểu Tước phân phó: “Buổi sáng hôm nay ta muốn đến lương vân tự thắp hương, ngươi trước thay ta chuẩn bị đồ đi.”

Tiểu Tước không hiểu hỏi: “Tiểu thư làm sao có thể đột nhiên nghĩ lên miếu thắp hương bái Phật? Ta nhớ phu nhân mỗi lần tìm tiểu thư, người đều tìm có trốn, hôm nay thực có hưng trí.”

“Ta là tâm huyết dâng trào, ngươi đừng lải nhải, nhanh đi xuống chuẩn bị đi!” Nàng nhẹ nhàng băng quơ trả lời.

Đội Tiểu Tước chuẩn bị xong, hai chủ tớ đi bộ vào Thành Tây Lương vân tự.

Lương vân tự hương khói mù mịt, là miếu thờ nổi danh ở Nhạc Châu, trong chùa chủ yếu cung phụng Quan Thế Âm Bồ Tát.

Sở Mộ Sanh cầm hương quỳ lạy một phen sau, thừa dịp Tiểu Tước thu dọn đồ đạc, nàng một mình đi đến hậu viện, Trầm Thuộc Vũ đang ngồi trong lương đình đợi nàng.

Nàng chậm rãi đi vào, nhẹ nhàng gọi: “Trầm đại ca, ta tới.”

Trầm Thuộc Vũ việc quay đầu, vừa thấy nàng liền lộ ra vui sướng cùng hưng phấn cười, kéo tay nhỏ bé của nàng, “Ta biết nàng nhất định sẽ đến!”

Sở Mộ Sanh hơi chau lông mày, không biết tại làm sao, nàng nhưng lại không thích hấn đụng vào, trong lòng một chút cũng không có cảm giác vui sướng.

Nàng bất động thanh sắc rút tay của mình về, mỉm cười hỏi: “Trầm đại ca tới tìm ta, có gì quan trọng mời nói?”

Trầm Thuộc Vũ không phát hiện dị trạng của nàng, chính là ánh mắt sáng quắc chăm chú nhìn nàng, “Ta tìm nàng tới là vì chuyện của hai ta.”

“Chuyện của ta và ngươi?” Nàng không hiểu nhìn hấn.

Trầm Thuộc Vũ hưng phấn gật đầu, “Ta biết nàng vẫn yêu thích ta, kỳ thật. . . . . Ta cũng thích nàng, chẳng qua ngại tiểu sư muội, cho nên thủy chung không dám tỏ tình với nàng.”

Sở Mộ Sanh nao nao.

Theo lý mà nói, nghe được hấn nói như vậy nàng hẳn là vui sướng không thôi, bất quá nàng lại không có, thậm chí ngay cả cảm xúc phập phồng cũng không có.

“Hiện tại vấn đề của ta đã muốn giải quyết, ta vẫn đang thích nàng, càng không muốn mất đi nàng. Ta nghĩ qua, chúng ta vẫn là có thể cùng một chỗ.”
Trầm Thuộc Vũ nói tiếp.

Hắn đang nói cái gì? Sở Mộ Sanh bị hắn làm cho hồ đồ rồi, “Ta không hiểu ý tứ của ngươi, ngươi đã muốn thú Lục cô nương làm vợ, mà ta cũng thành thân, việc này ngươi nên biết.”

Trầm Thuộc Vũ lơ đãng cười nói: “Thú Phượng Nghi là vì muốn kế thừa Dương Oai võ quán, ta không thương nàng ta, người ta yêu là nàng. Về phần nàng gả cho người khác, chuyện này ta biết nàng là cố ý chọc giận ta, có phải hay không?”

Sở Mộ Sanh hoàn toàn ngây ngẩn cả người, nàng không nghĩ tới hắn thật là vì kế thừa võ quán mới thú Lục Phượng Nghi, nàng đột nhiên phát giác nàng căn bản là chưa từng hiểu biết hắn.

Thấy nàng không nói, hắn nói tiếp: “Hiện tại ta đã là tân nhậm quán chủ Dương Oai võ quán, giữa chúng ta đã không có gì trở ngại. Nếu nàng nguyện ý, chúng ta có thể lên cùng một chỗ.” (S: *ném dép* *ném tông* ngoại đang mơ ư)

Sở Mộ Sanh cảm giác đầu mình bị người đột nhiên gõ một cái, giờ phút này đang phát tiếng ong ong. Trời ạ! Hắn nên không phải đang ám chỉ bọn họ có thể yêu đương vụng trộm đi? Trong phút chốc, nàng cảm giác mình lưu luyến si mê trở nên ngu muội từ trước đối với hắn mà buồn cười.

Miền cường nhện xuống cảm xúc chán ghét, nàng hỏi: “Ngươi không sợ làm như vậy sẽ bị thê tử của ngươi phát hiện sao?”

Trầm Thuộc Vũ chính là không sao cả nhún nhún vai, cười nhạt một tiếng, “Chỉ cần chúng ta cẩn thận làm việc, tuyệt sẽ không bị người phát hiện, huống hồ ta đã thành quán chủ, nàng ấy có năng lực làm khó dễ được ta ư?”

Hắn những lời này làm cho Sở Mộ Sanh thấy rõ cách làm người của hắn, nàng từ trước đến tận cùng là thích hắn chỗ nào? Nàng như thế nào ngu muội, còn vì hắn làm ra một ít chuyện lớn mặt nghịch tặc?

So với Trường Tôn Kiệt, hắn vừa tầm thường vừa xấu xa, bản thủ.

“Kế thừa Dương Oai võ quán thực đối với ngươi trọng yếu như vậy?” Sở Mộ Sanh thân nhiên hỏi, nàng muốn biết rằng trong lòng hắn đến tận cùng là nghĩ như thế nào.

Trầm Thuộc Vũ vùng khê quạt lông, vẻ mặt thỏa mãn cùng tự phụ, “Ta đi theo sư phụ nhiều năm như vậy cũng không phải là để vĩnh viễn chỉ làm cái đệ tử nhỏ, nam tử hán có đại sự nghiệp, kế thừa Dương Oai võ quán có thể tăng địa vị của ta, được người khác tôn kính.”

“Cho nên ngươi mới quyết định thú Lục cô nương?”

“Như thế nào, nàng còn giận ta?” Trầm Thuộc Vũ nghĩ nàng đang ghen, liền lấy lòng trấn an: “Kỳ thật, tiểu sư muội chỉ là quân cờ để ta lên làm quán chủ, ta không thương nàng nha! So với nàng, nàng ta còn kém xa lắm, tâm tính của ta từ đầu đến cuối chỉ có nàng.”

Ai! Sở Mộ Sanh ở trong lòng thở dài một hơi, nàng thật sự không nên đến đây, như vậy hắn trong lòng nàng còn có thể bảo trì một cái hình tượng hoàn mỹ, sau này nhớ lại cũng có hồi ức đẹp, tuy rằng bọn họ chưa từng mến nhau.

Nàng hắn là cảm thấy khổ sở, phần nộ, nhưng nàng cư nhiên không có, thậm chí còn có cảm giác nhẹ nhõm.

Đến tận đây, nàng rốt cục phát hiện lòng của nàng sớm không ở trên người hắn, trên thực tế, hình ảnh của hắn ở trong đầu nàng sớm càng lúc càng mờ hồ, thay vào đó tất cả đều là khuôn mặt cương nghị sâu tuấn của Trường Tôn Kiệt, hơn nữa sau đêm động phòng hoa chúc, nàng luôn thời thời khắc khắc nhớ tới hắn. (S: hớ hớ, cách thuận vợ có hiệu quả đến không ngờ)

“Nghĩ cái gì? Nghĩ đến mất hồn như thế?” Chẳng biết lúc nào, Trầm Thuộc Vũ đi ra phía sau nàng, vô cùng thân thiết vươn song chưởng vòng ở eo nhỏ của nàng.

Đụng chạm của hắn làm cho Sở Mộ Sanh cả người bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại.

“Buông! Chúng ta như vậy còn ra thể thống gì?” Nàng cố gắng muốn tránh thoát ngực của hắn, lại một chút tác dụng cũng không có.

“Nơi này không có người, nàng đừng thẹn thùng.” hắn cười khê.

“Ta là nghiêm túc, xin ngươi tự trọng!” Nàng dù thế nào cũng sẽ không làm ra chuyện bội đức.

“Nàng còn tại giận ta!” Trầm Thuộc Vũ như trước nhận định nàng chính là buồn bực, hắn ôn nhu dỗ dành: “Ta nói rồi ta chỉ yêu mình nàng. . . .”

“Ngươi cầm miệng cho ta!” Sở Mộ Sanh rốt cục kiềm nén không được không khách khí đánh gãy lời hắn tự cho là đúng.

Đang lúc nàng nghĩ muốn mắng chửi hắn thì một đạo thanh âm bén nhọn cao vút của nữ tử từ sau truyền đến ——

“Sở Mộ Sanh, không biết xấu hổ! Cư nhiên câu dẫn tướng công ta cùng ngươi lên hẹn hò!”

Người nói chuyện đúng là Lục Phượng Nghi, chỉ thấy nàng hung hăng nhìn chằm chằm Sở Mộng Sanh. Tiếp theo nhanh chóng đi vào trước mặt hai người, giờ tay tát Sở Mộng Sanh một cái.

Cái tát này làm Trầm Thuộc Vũ vốn còn ngây người nhanh chóng buông tay Sở Mộng Sanh, cánh xa khỏi nàng.

Sở Mộng Sanh bị đánh hơi hơi lão đảo, lửa giận trong lòng nhất thời dâng lên. Chết tiệt, Trầm Thuộc Vũ, chết tiệt Lục Phượng Nghi, rốt cuộc là ai chọc ai đây?

Cho tới bây giờ không ai dám tát nàng, bọn họ thật sự chọc giận nàng rồi!

Sở Mộng Sanh nhanh chóng đứng thẳng người, khoi mào lông mày lạnh lùng nhìn chằm chằm Lục Phượng Nghi, sau đó từng bước đi về phía nàng, từ trong hàm răng lạnh lẽo rít ra lời nói:

“Người này nữ nhân điên, không biết rõ ràng sự tình liền đánh người!” Vừa nói xong, nàng lập tức đáp lễ Lục Phượng Nghi một cái tát. (S : tềnh yêu ơi, 1 cái hơi ít)

“Người . . . . . Người dám đánh ta!” Lục Phượng Nghi ôm má nóng bừng căm giận, khí thế đã không bằng mới ương ngạnh kiêu ngạo vừa rồi, bởi vì nàng bị bộ dáng của Sở Mộng Sanh làm cho kinh sợ. . .

Bạn đang đọc truyện *Đào Nguyệt Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Sở Mộng Sanh hai tay chống nạnh, thần nhiên nhìn thẳng Lục Phượng Nghi, gằn từng tiếng rành mạch nói:

“Người cần thận nghe kỹ cho ta, trước đây ta là thích qua Trầm đại ca, nhưng hiện tại không giống với lúc trước, ta không có hứng thú với ai ngoài tướng công ta, hơn nữa ta phát hiện hân cần bản còn kém tướng công ta nhiều lắm!”

Nói xong, nàng thống khoái mà thở ra một hơi, lại quay về trước mặt Trầm Thuộc Vũ, hướng hân cười híp mắt nói: “Trầm đại ca, ‘ hảo ý ’ của người ta thật sự tiêu thụ không dậy nổi! Bất quá, vẫn là cảm ơn người hôm nay hẹn ta đi ra, để cho ta biết rõ ràng tình cảm chân chính trong nội tâm. Kỳ thật, người cùng Lục cô nương thật đúng là tuyệt phối đâu! Cáo từ, chúng ta sau này không gặp lại!”

Nên nói cũng nói xong rồi, nàng đột nhiên cảm giác mình cả người nhẹ nhàng muốn bay bay, thoải mái vô cùng, mấy ngày liên tiếp nghi vấn cùng hoang mang đều được giải đáp.

Cũng không thèm nhìn tới bộ dáng Trầm Thuộc Vũ cùng Lục Phượng Nghi kinh ngạc ngu ngơ, nàng tràn ra một chút thỏa mãn cười ngọt ngào! Xoay người chuẩn bị rời đi thì hai tròng mắt bỗng dung tròn lên, cái miệng nhỏ nhắn bất nhả mở ra, thân mình mảnh khảnh đột nhiên rút lui một bước.

Ông trời của ta a! Khi nào thì nhiều người như vậy chen vào hậu viện, nàng như thế nào một chút cũng không phát hiện? Xong đời, chuyện hôm nay nếu để Trường Tôn Kiệt biết, nàng xác định chết thực thảm a.

Bất quá, nàng không có bị nam sắc tên Trầm Thuộc Vũ mê hoặc, hân là có thể giảm hình phạt đi?

“Tiểu thư!” Tiểu Tước từ đám người vây xem chui ra, chạy vội tới bên người nàng, về mặt có chút khẩn trương! Còn liên tiếp hướng nàng nháy mắt.

“Làm sao vậy, ánh mắt của người có vấn đề a?” Sở Mộng Sanh còn không biết họa đã gần kề đâu, nghiêm túc nhìn Tiểu Tước hỏi.

“Ai nha!” Tiểu Tước gấp đến độ dậm chân, cuối cùng đơn giản đem miệng dán vào bên tai nàng, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, cô gia đã trở lại!”

“A!” Sở Mộng Sanh kinh hô, tim đập mạnh gia tốc nhảy lên, hân như thế nào lại về hôm nay?

“Kia. . . . . Chúng ta mau trở về đi!” Nàng thần sắc kinh hoảng kéo Tiểu Tước bước đi.

“Không còn kịp rồi!” Tiểu Tước lại thấp quát lên! Hướng nàng tề mi lộng nhãn (nháy mắt ra hiệu), “Cô gia. . . . . người. . . . . người ở chỗ này!” Nói xong, nàng cúi đầu, sau đó vươn tay, chỉ lên đằng trước ——

Sở Mộng Sanh theo tay nàng chỉ nhìn lại, liền thấy trượng phu chẳng biết lúc nào đã đứng ở trước mặt nàng cách xa mấy bước, đôi con ngươi đen xem xét nàng, nhìn thấy sợ hãi trong lòng nàng.

“Như thế nào tất cả mọi người hướng nơi này đến?” Nàng lạnh lẽo hỏi Tiểu Tước.

Tiểu Tước quay đầu lại nhìn Lục Phụng Nghi liếc mắt một cái, nhỏ giọng trả lời: “Mới vừa rồi Lục cô nương nổi giận ùng ùng chạy vào chùa, gặp người liền hỏi có thấy hay không tiểu thư cùng Trầm công tử, còn nói cái gì tiểu thư câu dẫn Trầm công tử lên hẹn hò. . . . .”

Nói tới đây, nàng dừng lại trong chốc lát, nhanh chóng trộm dò xét Trường Tôn Kiệt, vẻ mặt đau khổ nói tiếp: “Ai biết. . . . . Ai biết cô gia vừa vặn đến trong chùa tìm chúng ta, liền theo lại đây nhìn một cái.”

Xong rồi! Sờ Mộng Sanh ở trong lòng khóc thét, sớm biết vậy nàng sẽ không đến đây.

Dù chột dạ sợ hãi, nàng vẫn là miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn về phía Trường Tôn Kiệt, ôn nhu: “Tướng công! Người đã trở lại nha!” Đây chính là lần đầu nàng tôn xưng hắn tướng công, không có biện pháp, ai bảo nàng phạm sai, còn bị bắt tại trận.

Trường Tôn Kiệt chính là mặt không thay đổi nhìn chằm chằm nàng, hồi lâu sau, mới mở miệng nói: “Lại đây, chúng ta cần phải trở về.”

Sờ Mộng Sanh hơi sững sờ! Có chút không dám tin, nhưng vẫn theo hắn.

Đi đến trước mặt hắn, nàng sợ hãi nhìn hắn liếc mắt một cái, chỉ thấy hắn mâu quang chột lóe, tiếp theo nháy mắt, cánh tay hắn đã chặt chẽ nhốt lại eo nhỏ của nàng, để nàng gắt gao tựa vào bên người hắn.

Hắn kim nàng đau quá, mà nàng chính là cúi đầu, cần môi nhịn xuống, mặc hắn tha nàng đi ra hậu viện, đám người vây xem vào lúc này tự động mở đường. . . . .

Này trò khôi hài lên hẹn hò, nữ nhân vật chính sau khi rời đi liền tuyên cáo kết thúc.

Trường Tôn Kiệt không nói tiếng nào ôm thê tử về Sờ gia trang, Tiểu Tước thờ hồng học theo sát phía sau.

Sờ Mộng Sanh nhiều lần muốn mở miệng nói chuyện, bất quá vừa nhìn thấy cái vẻ mặt sắc bén, nghiêm túc kia liền lại đem tất cả lời nói nuốt vào trong bụng.

Trở lại Sờ gia trang, hắn không nói hai lời mang nàng trực tiếp trở về phòng đi, cũng đem cửa phòng đóng lại.

Sờ Mộng Sanh nom nớp lo sợ nhìn hắn, “Người. . . . . Người trước đừng nóng giận, nghe ta giải thích được không?”

Trường Tôn Kiệt như cũ không nói một câu, chính là yên lặng nhìn thẳng nàng, môi mỏng hơi hơi mân lại, sau đó từng bước một đi hướng nàng.

Sờ Mộng Sanh có chút kinh hoàng lui về sau, hắn như vậy không nói một lời làm nàng sợ hãi, nàng tình nguyện hắn gầm rú, chứ không muốn hắn âm trầm khó dò thể này.

Chịu không nổi yên lặng làm người ta hít thở không thông, nàng thử mở miệng lần nữa: “Người hãy nghe ta nói, ta chỉ là. . . . .”

Lời còn chưa dứt, môi của nàng đã chặt chẽ bị hắn chiếm cứ.

Trường Tôn Kiệt hung hăng hôn nàng, lưỡi nóng rực cường thế dây dưa, khiến nàng phát ra nhiều tiếng thân ngâm, cũng hơi hơi chau mày liễu.

Không đếm xỉa đến lông mày nàng nhanh, hắn đem lưỡi xâm nhập càng sâu, mút hôn cái miệng nhỏ nhắn, môi cánh hoa của nàng bị hắn đoạt lấy mà đỏ tươi sung mọng.

Sờ Mộng Sanh có chút khó chịu than nhẹ, lui về sau, cả người để ở mép bàn.

“A. . . . . Đau. . . . .” bàn tay to trước ngực nàng lại dùng sức nắm đau đốn, dục vọng của hắn mãnh liệt, như muốn bẻ gãy thân mình đơn bạc của nàng.

Con mắt sâu thẳm híp lại, trong đó là dục vọng thiêu cháy, Trường Tôn Kiệt phút chốc kéo đai lưng bên hông xuống, rút ra áo ngoài của nàng.

“Người. . . . . Người đừng như vậy, trước hết nghe ta giải thích. . . . .” Nàng thờ dốt nói nhỏ.

Trường Tôn Kiệt lại không nghe thấy, hô hấp của hắn trở nên dày đặc, rút ngón tay về, hắn ôm nàng, khuyh thân đẩy tất cả nọ trên mặt bàn xuống đất, áp thân thể suy yếu của nàng nằm sấp trên mặt bàn, một tay cố bỏ quần áo của bản thân.

Sờ Mộng Sanh chỉ cảm thấy toàn thân trống rỗng, vô lực ghé vào bàn, ý đồ điều chỉnh hô hấp chính mình hỗn loạn! Nhưng khi tay hắn kéo cái quần lụa mỏng, cũng lấy đầu gối từ phía sau lưng tách ra hai chân của nàng, nàng cả người nhảy mất lại căng thẳng, đôi mắt đẹp nhất thời tròn xanh. . . . .

Trời ạ! Hắn sẽ không phải cứ như vậy muốn nàng đi?

“Đừng. . . . . Đừng như vậy, mau thả ta ra!” Loại tư thế này làm nàng cảm thấy ngượng ngùng cực kỳ.

Lời của nàng căn bản không có tác dụng, hai tay Trường Tôn Kiệt chặt chẽ cầm eo nhỏ của nàng, động thân một cái.

“Ồ. . . . . Ngươi. . . . .” thanh âm hỗn hển, nàng tỉnh tường cảm nhận được một cỗ nóng rực không ngừng mà từ bụng dưới của nàng khuếch tán tới toàn thân nàng, hai tay phải nắm chặt mép bàn.

Trường Tôn Kiệt giống như trùng phạt nàng, hoặc như là khát vọng phát tiết, thủy chung gắt gao kiềm eo nàng cố định bên dưới, một lần lại một lần phóng túng rong ruổi, thật sâu cuồng mãnh giữ lấy nàng.

Theo hấn không ngừng gia tốc đánh lướt, thần trí Sở Mộng Sanh đã hoàn toàn tán loạn, chỉ có thể mặc cho mãnh liệt tăng vọt xâm nhập nàng.

Cuối cùng, Trường Tôn Kiệt gầm nhẹ một tiếng, giải phóng hoàn toàn trong cơ thể nàng, ngã lên trên thân thể mềm mại. . . . .

Sau khi bị trận gió lốc cuồng đoạt, Sở Mộng Sanh yếu ớt nằm trên bàn, thủy mâu như sương mù khép hờ, lực động một đầu ngón tay cũng không có.

Trường Tôn Kiệt hô hấp bình thường, một phen ôm lấy nàng khoác tạm quần áo vào giường, đem nàng đặt lên đệm ấm áp —— chính mình cũng leo lên giường đem nàng xiêm y không ngay ngắn thân hình mềm mại kéo vào trong lòng.

Sở Mộng Sanh chớp mi, chậm rãi giương mắt sợ hãi nhìn hấn, “Ngươi. . . . . Ngươi không tức giận rồi?” Nàng lấy lời nói nhỏ nhẹ chưa bao giờ có hồi hấn.

Trường Tôn Kiệt chính là nâng cằm của nàng, không chớp mắt chăm chú nhìn nàng, mắt sâu thăm làm cho người ta nhìn không thấu hấn suy nghĩ cái gì.

Thấy hấn không nói, nàng cắn môi cánh hoa, nói nhỏ: “Ta cùng Trầm đại ca không có gì, hôm nay ta đã hoàn toàn thấy rõ ràng cách làm người của hấn, cũng cùng hấn đem lời nói rất rõ ràng, ta là không có khả năng phản bội ngươi, ngươi tin tưởng ta, được không?”

“Ta biết.” Sau một lát yên tĩnh, Trường Tôn Kiệt rốt cục mở miệng: “Nàng nói gì với hấn ta đều nghe thấy được.”

Sở Mộng Sanh ngậy ngán cả người. Hấn đều nghe thấy được? Này tỏ về hấn biết nàng là trong sạch! Nàng thần sắc biến đổi, thở phì phì, cắn giận nói: “Nguyên lai ngươi cái gì cũng biết, vậy ngươi mới vừa rồi còn đối với ta như vậy!” Nói xong, miệng bĩu bĩu, nàng ủy khuất xoay người, đưa lưng về phía hấn.

Trường Tôn Kiệt mâu quang mỉm cười, vươn tay, đem nàng vòng trở lại, cũng nâng lên người của nàng, để nàng nhìn thẳng hấn.

“Nàng không nên nghe lời hấn!” Hấn trầm giọng nói: “Nàng đã là thê tử của ta, có thể nào lén cùng nam nhân khác gặp mặt! Nếu không phải chưa dứt tình, sao nàng lại nghe lời hấn đây?”

“Ta không có!” Nàng nhanh chóng phủ nhận, nhưng vừa tiếp xúc với hấn sắc bén liền run sợ, con ngươi đen xuyên thấu lòng người, nàng có chút chột dạ rũ mắt xuống, ấp úng nói ra: “Ta. . . . . Ta đến đó, chỉ là muốn. . . . . muốn chứng minh chính mình đối với hấn mê luyện hay không đã hoàn toàn biến mất, ta chỉ là muốn biết rõ ràng tình cảm của mình thôi!” Nàng đơn giản bộc lộ.

“Kết quả đâu? Nàng chứng minh cái gì rồi?” Cằm của hấn buộc gắt gao, hai tròng mắt chặt chẽ nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Ta phát hiện lúc trước mình chính là mù quáng thích hấn.” Nàng thành thật trả lời: “Sau khi thật sự biết hấn là người thế nào, ta căn bản không có biện pháp đối với hấn sinh ra một chút hảo cảm nào nữa.”

Trường Tôn Kiệt im lặng, chính là neho mắt lẳng lẳng nhìn nàng, vẻ mặt trầm tĩnh nghiêm túc dường như đang đánh giá tính chính xác trong lời nói của nàng.

Sở Mộng Sanh thấy thế, trong lòng vừa sợ vừa vội, lại giải thích: “Ta là nói thật, ngươi nhất định phải tin tưởng ta!” Dừng lại trong chốc lát, nàng cắn cắn môi, thẳng thắn cung khai: “Trên thực tế. . . . . Sau khi thành thân với ngươi, hình ảnh Trầm đại ca trong lòng ta càng lúc càng mờ hồ, ngược lại là ngươi, không biết tại sao, ta thường thường nhớ ngươi, trong đầu cơ hồ không có lúc nào là không hiện lên gương mặt của ngươi, cho nên Trầm đại ca hạn gặp ta mới không cự tuyệt, bởi vì ta muốn làm rõ tình cảm của mình.”

Nàng ngôn ngữ thành thực thẳng thắn rung động thật sâu tới Trường Tôn Kiệt.

Hấn không phải cũng giống nàng sao. Rồi đi nàng bắt quá ngắn ngủn một ngày rưỡi, hấn lại nhớ nàng muốn đòi mạng, hận không thể lập tức bay trở về bên cạnh nàng, cho nên hấn mới trước thời gian một ngày trở lại Sở gia trang.

Hấn rốt cục không thể không thừa nhận, tim hấn bị tiểu nữ nhân bóc đồng này cướp mất rồi. Hấn yêu nàng, tuy rằng đến nay hấn vẫn cảm thấy phi thường bất khả tư nghị, nhưng hôm nay nhìn nàng dựa vào trong lòng nam nhân khác, hấn nhất thời dấy lên lòng đố kỵ hừng hực, hận không thể nhắm tên họ Trầm kia đánh cho một quỵên, ghen tị mãnh liệt cùng tham muốn giữ lấy làm cho hấn cũng đã không thể không chấp nhận : hấn yêu nàng.

“Ý của nàng là nói. . . . . Nàng thích ta, thậm chí đã yêu ta?” Hấn hơi hơi gọi lên khoe môi, lộ ra một chút cười nhạt.

Sở Mộng Sanh đỏ bừng cả khuôn mặt, ấp úng nói: “Có thể. . . . . Có thể nói như vậy !”

Trường Tôn Kiệt yêu thương xem bộ dáng nàng mặt đỏ ngượng ngùng, hấn phát ra cười khẽ trầm thấp thuần hậu, bàn tay khẽ vuốt phù nhan nàng choáng váng nhuộm đỏ rặng mây chiều.

Tiếng cười của hấn lây nhiễm nàng, nàng ngẩng đầu không tự chủ được cũng nở nụ cười, một đôi thủy mâu dừng trên dung nhan tuấn mỹ .

Sau một lúc lâu, nàng đột nhiên nhớ tới chuyện quan trọng nhất, lập tức thu lại ý cười, nhú lông mày hỏi: “Vậy còn ngươi? Ngươi có yêu ta không?”

Trường Tôn Kiệt chính là thần nhiên cười, “Ta đã thú nàng, không phải sao?”

“Đây không tính là trả lời.” Nàng không vui chu miệng, “Đừng cho là ta không biết, ngươi thú ta chỉ là phụng mệnh lệnh của Trường Tôn gia gia.”

“Nàng hi vọng nghe được đáp án nào đây?”

“Uy ! Ngươi đừng xấu tính. Ta nói tất cả, ngươi cũng phải thành thật nói cho ta biết.” Sở Mộng Sanh tức giận vung nắm tay đập lồng ngực của hắn.

“Ta đương nhiên thích nàng!” Hắn tiếp được quả đấm của nàng, tay nhanh chóng xé bỏ xiêm y của thê tử.

“Chính là thích thôi sao?” Sở Mộng Sanh không hài lòng quyết lên miệng, hoàn toàn không lưu ý đến “Ma trảo” của hắn.

“Muốn ta thích một người rất không dễ dàng, như thế nào, nàng còn không thỏa mãn sao?”

“Đương nhiên chưa đủ!” Nàng lớn tiếng kháng nghị nói: “Ta muốn ngươi cũng yêu ta!”

“Ta đây không phải yêu nàng sao?” Hắn phút chốc cúi đầu, Sở Mộng Sanh nhất thời run lên, thế này mới phát hiện y phục trên người chẳng biết lúc nào đã không cánh mà bay, bàn tay to của hắn còn nắm ... ngực nàng.

“Oa!” Nàng tức giận kêu la .”Ngươi quả thực đề tiện lại gian trá, ta không biết, hôm nay ngươi nhất định phải nói rõ ràng với ta!” Thanh âm của nàng hơi hơi nghẹn ngào. Người ta còn thật tình như vậy , hắn lại xấu tính không khai? Không công bằng!

Trường Tôn Kiệt ôm sát nàng, bàn tay mềm nhẹ vỗ về tấm lưng trần, môi nóng rực chậm rãi dao động tới vành tai non mịn, khàn khàn lẩm bẩm: “Ta chỉ biết thú nữ nhân mà mình yêu, nếu không cho dù lấy đao đặt tại trên cổ, ta cũng tuyệt không đáp ứng.”

Sở Mộng Sanh nín khóc mỉm cười nhìn hắn, hờn dỗi: ” Chán ghét, khi dễ ta!”

“Nói đến khi dễ, vừa mới bắt đầu thôi nha!” con ngươi đen nhất thời buồn bã, khàn khàn giọng nói.

Sở Mộng Sanh không hiểu nhìn hắn, đang muốn mở miệng hỏi thì môi hắn đã sớm ngăn chặn nàng, cấp bách mút lấy mãnh liệt.

Kế tiếp là triển miên cùng cuồng đã làm nàng càng không có cơ hội mở miệng, chỉ có thể trầm luân mặc hắn tạo dựng vui thích cùng khoái cảm, không ngừng thở khê yêu kiều.

Kiều diễm hương khuê xuân ý chính nùng!

Bạn đang đọc truyện *Đào Nguyệt Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Một năm sau ——

Phủ Trường Tôn gia, lại là giăng đèn kết hoa.

Hôm nay là đại thọ sáu mươi của Trường Tôn lão viên ngoại, cũng là ngày nhận quả của mười hai tên tôn tử, trong lòng hắn trừ bỏ vui sướng còn có thêm chờ đợi.

Ngồi ở vị trí nhân vật chính, Trường Tôn lão viên ngoại nghiền cổ hy vọng mấy đứa cháu yêu đúng hạn trở về, hơn nữa càng làm hắn vui vẻ là: bên người mỗi tôn tử đều dẫn theo một vị thiếu nữ xinh đẹp như hoa như ngọc, xấu hổ e lệ!

Hắn biết, hắn vẫn luôn luôn kiêu ngạo về mười hai tôn tử, nhất định chúng sẽ không làm hắn thất vọng .

Chỉ thấy từng vị anh tài xuất sắc vui mừng đi vào đại sảnh, ôm eo mỹ nhân , nối đuôi nhau đi lên trước nói lời chúc thọ làm Trường Tôn lão viên ngoại cười đến toe toét.

“Thế nào? Gia gia không sai đi? Nhớ rõ năm trước các ngươi người người lảm bảm, cau mày rồi đi, như thế nào lúc này về mặt tất cả là đều hạnh phúc?”

Mười hai người bị Trùng Tôn lão viên ngoại nói trúng đều cúi đầu cười, trên mặt dào dạt hạnh phúc tươi cười như thế nào cũng dấu không nổi.

Nhìn quang cảnh sung sướng trước mắt, Trùng Tôn lão viên ngoại vui mừng mà nghĩ: rốt cục giải quyết xong tâm nguyện của ái thê rồi!

Lúc này, Trùng Tôn lão viên ngoại, nghe thấy từ xa xa truyền đến tiếng cười ôn nhu quen thuộc của Trùng Tôn lão phu nhân, trong tiếng cười mang theo thỏa mãn. . . .

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Đào Nguyệt Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.